NUMĂRUL 1 ÎN NEW YORK TIMES
NOU
ESTE ȘOCANT.
ESTE DELICIOS.
ESTE DE-A DREPTUL PĂCĂTOS...
JULIA QUINN
ZECE MOTIVE SĂ TE IUBESC

ZECE LUCRURI PE CARE AR TREBUI SĂ LE ŞTIŢI DESPRE ACEASTĂ CARTE:

1. Sebastian Grey este un rebel fermecător, diabolic de frumos, caic are un secret.
2. familia Amiabelci Winslow a votat-o ca fiind singura membra a familiei Winslow care spune ce gândeşte şi singura membră a familiei Winslow carc adoarme în biserică.
3. Unchiul lui Sebastian este contele Newbury, iar dacă el moare fără să-şi asigure un uimaş, Sebastian va moşteni totul.
4. Lordul Newbury îl dispreţuieşte pe Sebastian şi va face tot cc-i stă în putinţă pentru a-i demonstra asta
5. Lordul Newbury a decis că Annabcl este răspunsul pentru toate problemele sale.
6. Annabcl nu doreşte să se mările cu lordul Newbury, mai ales când află că acesta i-a fost amant bunicii ei, în trecut.
7. Este şocant,
8. este delicios,
9. este de-a dreptul păcătos, toate acestea conducând la:
10. Fericiţi. Pentru totdeauna. Până la adânci bătrâneţi.

www.miron.ro **MAGAZIN VIRTUAL**

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii Miron. © EDITURA MIRON

JULIA QUINN – TEN THINGS I LOVE ABOUT YOU

Traducere Cornelia Cernetchi ISBN 978-606-8695-27-

3

JULIA
QUINN

ZECE MOTIVE SĂ TE IUBESC

Prolog

Cu câţiva ani in

urmă Nu putea să doarmă.

Nu era o noutate. Ai fi crezut că deja s-a obişnuit cu asta. Dar nu, in fiecare noapte Sebastian Grey închidea ochii, cu speranţa să poată adormi. De ce să nu adoarmă? Era un tânăr perfect sănătos, absolut fericit şi întreg la minte. Nu avea niciun motiv să nu poată dormi, însă nu putea.

Nu i se întâmpla tot timpul. Uneori – iar el nu avea idee de ce se întâmpla, sau nu – punea capul pe pernă şi adormea aproape instantaneu. în restul timpului se perpelea, se răsucea pe ambele părţi, se trezea şi citea, bea puţin ceai, iar se foia, se ridica şi privea pe fereastră, arunca săgeţi la ţintă, se mai foia, până ce renunţa şi urmărea răsăritul soarelui.

A văzut multe răsărituri. De fapt, acum Sebastian se considera deja un expert în răsăritul soarelui pe insulele britanice.

în mod inevitabil se instala oboseala şi în cursul dimineţii adormea, pe pat sau în fotoliu, sau uneori cu faţa penibil lipită de pahar. Nu i se întâmpla asta zilnic, însă destul de des, astfel că a căpătat reputaţia de leneş, fapt care-l amuza sincer. Nimic nu-i plăcea mai mult ca o dimineaţă răcoroasă şi energizantă, iar fără îndoială că nicio masă nu i se părea satisfăcătoare ca un mic dejun britanic copios.

Şi uite aşa, se auto-educase să trăiască împăcat cu

suferința lui cum putea mai bine. își făcuse obiceiul să ia micul dejun

acasă la vărul său, Harry, în parte fiindcă menajera lui Harry pregătea o masă pe cinste, dar şi pentru că Harry îl aştepta mereu să apară. Mai exact, în nouă din zece ocazii Sebastian *trebuia* să apară. Mai exact, nu-şi mai permitea să pice de somn la şapte şi jumătate în fiecare dimineaţă. Mai exact, seara următoare era mai obosit ca de obicei. Mai exact, atunci când reuşea să ajungă în pat şi să închidă ochii, adormea mult mai uşor.

Teoretic.

Nu era drept, îşi spunea el. Nu trebuia să îndrepte sarcasmul spre el insuşi. Planul său măreţ nu funcţiona perfect, ci doar in parte. Dormea ceva mai bine. Dar nu în seara aceasta.

Sebastian se ridică şi merse la fereastră, unde îşi sprijini fruntea pe geam. Afară era rece, iar răceala sticlei îi pătrundea prin piele. îi plăcea senzaţia. Era grozav. Genul de moment intens, care îi amintea de umanitatea lui. îi era frig, deci sigur trăia. îi era frig, aşadar precis nu era invincibil. îi era frig, deci...

Se retrase brusc şi pufni dezgustat. îi era frig, deci îi era frig. Nu era mare scofală. Se mira că nu plouă. Când a sosit acasă seara, parcă stătea să plouă. De când era pe continent, începuse să se priceapă destul de bine la prognoza vremii. Probabil curând va începe să plouă.

Ajunse in mijlocul camerei şi căscă. Poate ar fi bine să citească. Asta îi făcea somn uneori. Desigur, problema nu era să-i fie somn. Putea să-i fie somn de pică, dar tot să nu doarmă, închidea ochii, îşi înfoia puţin perna, totuşi...

Nimic.

O să stea aşa, întins, aşteptând, aşteptând. Va incerca să-şi golească mintea, pentru că asta îi trebuia, în mod sigur. O pagină nouă. Dacă ar fi putut să îmbrăţişeze nimicul absolut, atunci ar fi adormit. Era sigur de asta.

Doar că nu funcţiona. De fiecare dată când Sebastian Grev încerca să îmbrăţişeze nimicul, războiul revenea şi-l îmbrăţişa pe *el*.

îl vedea. îl simţea. Din nou. Toate lucrurile acelea, care, sincer au fost arhi-suficiente. Aşa că deschise ochii. Acum nu vedea decât dormitorul lui obişnuit, cu patul obişnuit. Cuvertura era verde, draperiile aurii. Biroul era din lemn.

Era şi o linişte deplină. în timpul zilei zgomotul obişnuit al străzii se auzea, dar seara, in partea aceasta de oraş aproape că amuţea. Era uimitor, chiar să te bucuri de linişte. Să asculţi vântul, poate cântecul păsărilor, tară să ciuleşti urechea după paşi, sau focuri de armă. Sau mai rău.

îţi închipuiai că el chiar putea să doarmă în aşa o linişte deplină.

Mai căscă o dată. Poate o să citească. După amiază va alege un volum din colecţia lui Harry. Nu prea avea ce alege; lui Harry îi plăcea să citească în franceză sau în rusă şi, cu toate că Sebastian cunoştea cele două limbi la fel de bine (bunica maternă comună insistase asupra acestui lucru), lui nu-i era la fel de lesne să le folosească, spre deosebire de Harry. Cititul în altă limbă, decât engleza, i se părea *muncă*, iar Seb dorea doar să se distreze.

Cerea chiar atât de mult de la o carte?

Dacă *el* ar scrie o carte, ar b emoţie. S-ar pierde vieţi, dar nu prea multe. Şi niciodată nu ar fi cea a unui personaj principal. Asta ar fi prea deprimant. Ar trebui să existe şi dragoste. Şi pericol. Pericolul este bun.

Poate şi puţină atmosferă exotică, dar nu în exces. Sebastian bănuia că majoritatea autorilor nu se documentau temeinic. De curând citise un roman a cărui acţiune se petrecea intr-un harem arab. Deşi lui Seb ideea de harem i s-a părut interesantă...

Foarte interesantă.

...nu-şi putea imagina că autorul a prins corect toate detaliile. îi plăcea nespus aventura, dar i se părea greu de crezut că îndrăzneaţă eroină britanică a reuşit să scape atârnând un şarpe pe geam şi alunecând pe el în siguranţă până jos, pe pământ.

Ca să adauge şi puţină insultă prejudiciului, autorul nici măcar nu a indicat ce specie de şarpe folosise tânăra.

Sincer, el ar fi scris mai bine.

Dacă ar scrie o carte, ar alege Anglia. Acolo nu sunt şerpi. Iar eroul nu ar fi fost un dandy plângăcios, preocupat doar de modelul vestei sale. Dacă el ar scrie o carte, eroul ar da dovadă de eroism.

însă ar avea un trecut misterios. Asta ca lucrurile să fie interesante.

Va trebui să existe şi o eroină. îi plăceau femeile. Putea să scrie despre una. Ce nume i-ar da? Unul obişnuit. Joan, poate. Nu, acesta suna prea dur. Mary? Anne?

Da, Anne. Anne îi plăcea. Avea o sonoritate clară. Doar că nimeni nu ar striga-o Anne. Dacă el ar scrie o carte, eroina lui ar fi in derivă, nu ar avea familie. Nimeni nu i-ar folosi numele de botez. Avea nevoie de un prenume bun. Unul uşor de pronunţat. Ceva plăcut.

Sainsbury.

Se opri, repetându-l în minte. Sainsbury. Dintr-un motiv oarecare ii amintea de caşcaval. Dar asta e bine. îi plăcea caşcavalul.

Anne Sainsbury. Era un nume potrivit. Anna Sainsbury. Domnişoara Sainsbury şi...

Şi ce?

Dar eroul? Trebuia să aibă o carieră? Desigur, Sebastian cunoştea prea bine genul de viaţă al nobilimii, ca să poată picta portretul fidel al unui lord indolent. Dar era plictisitor. Dacă ar scrie o carte, va trebui să conţină o poveste pe cinste.

Putea să aleagă ca eroul să fie cadru militar. Cunoştea bine domeniul. Un maior, poate? Miss Sainsbury şi maiorul misterios? Doamne, nu. Gata cu aliteraţiile. Şi lui i

se părea cam preţios.

Un general? Nu, generalii sunt prea ocupaţi. Şi nici nu prea mai sunt mulţi prin zonă. în caz că nu ar avea alte idei, ar merge unul sau doi duci. Dar un colonel? Rangul înalt 'înseamnă putere şi autoritate. Ar putea proveni dintr-o familie bună, ar avea bani, însă nu prea mulţi. Fiul cel mai tânăr. Fiii cei mai tineri trebuie să-şi croiască singuri un rost pe lume.

Miss Sainsbury şi Colonelul Misterios. Da, dacă ar scrie ° carte, aşa ar numi-o. Dar el nu va scrie o carte. Căscă. Când să găsească timp? Se uită pe biroul mic şi gol, unde nu era decât o cană cu ceai rece. Şi de unde hârtie?

Soarele începuse să se ridice pe cer. Ar trebui să se ur<-'e in pat. Ar putea să mai prindă câteva ore de somn, înainte să plece la Harry, ca să ia micul dejun. Privi spre fereastră şi văzu razele primilor zori pătrunzând pieziş în casă. Se opri. îi plăcea muzica răsăritului.

Lumina piezişă a zorilor pătrundea pe fereastră.

Nu, aşa nu era prea clar. Din câte se ştia, putea vorbi şi desp[re] un pahar de coniac.

Lumina piezişă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei.

Aşa era mai bine. Doar că mai era nevoie de ceva.

Lumina piezişă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei' iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub pătura ei subţire, intrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă.

Acum era chiar bine. Pâna şi el dorea să ştie ce s-a întâmplat cu miss Sainsbury, iar acum inventa.

Sebastian îşi muşcă buza inferioară. Poate că ar fi bine să pună asta pe hârtie. Şi să-i dăruiască şi un câine.

Se aşează la birou. Hârtie. Avea nevoie de hârtie. Şi de cerneală. Trebuia să găsească într-unul din sertarele biroului-

Lumina pieziș a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei, iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub pătura ei subțire, intrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă. își privi credinciosul câine collie, care stătea întins pe covor, lângă patul ei și înțelese că a venit vremea să ia o decizie imediat. Viețile fraților și surorilor ei depindeau de asta.

Ia uite. Un paragraf întreg. Și nici nu i-a luat mult timp. Sebastian ridică privirea spre fereastră. Lumina dimineții pătrundea pieziș prin sticlă, iar Sebastian Grey era fericit.

Capitolul unu

Mayfair, Londra
Primăvara,
1822

- Cheia unei căsnicii de succes, afirma lordul Vickers, este să te ferești din calea soției cuiva.

O asemenea afirmație nu ar fi influențat cu nimic viața și averile domnișoarei Annabel Winslow, însă existau zece lucruri care transformau declarația lordului Vickers intr-un pumnal care-i pătrundea dureros chiar în inimă.

Unu: Lordul Vickers era bunicul matern, care se lega de **Doi:** soția în discuție era bunica ei, care **Trei:** decisese recent să o smulgă pe Annabel din viața ei liniștită și fericită din Gloucestershire, cu scopul – exprimat prin cuvintele ei – de a "o cizela puțin și a o mărita."

La fel de mare importanță avea **Patru:** Lordul Vickers vorbea cu lordul Newbury, care **Cinci:** fusese el însuși însurat cândva, se pare că și fericit, dar **Șase:** soția lui a murit, iar acum era văduv, iar **Șapte:** fiul lui murise cu un an înainte, fără să aibă moștenitori.

Ceea ce a condus la **Șapte:** Lordul Newbury își căuta o soție și **Opt:** se gândea că o alianță cu Vickers era potrivită și **Nouă:** pusese ochii pe Annabel, pentru că **Zece:** avea șolduri mari.

Of, fir-ar. Au fost doi de șapte?

Annabel suspină, fiindcă mai mult de atât nu-și permitea, fiind așezată în fotoliu. Nu se punea problema că ar exista

unsprezece aspecte, în loc de zece. Şoldurile ei erau şoldurile ei, iar în prezent lordul Newbury stabilea dacă noul lui moştenitor ar trebui să petreacă nouă luni la adăpostul lor.

- Cea mai mare, dintre opt copii ai zis, şopti lordul Newbury, privind-o atent şi gânditor.

Gânditor? Nu prea ar fi adjectivul corespunzător. Mai avea puţin şi începea să se lingă pe buze.

Annabel se uită spre verişoara ei, lady Louisa McCann cu o expresie îngreţoşată. Louisa venise într-o vizită şi chiar s-au simţit bine împreună, înainte ca lordul Newbury să-şi facă apariţia pe neaşteptate. Louisa avea o expresie neutră, cum se cuvenea în contextele de socializare, însă Annabel vedea în ochii ei multă înţelegere.

Dacă Louisa, ale cărei maniere şi creştere erau absolut corecte indiferent de ocazie, acum nu-şi putea ascunde

groaza de pe față, însemna că Annabel era într-o mare încurcătură.

- Şi, continuă lordul Vickers cu mândrie, fiecare dintre ei s-a născut sănătos şi puternic. Ridică paharul spre a toasta pentru fiica lui cea mai mare, prolifica Frances Vickers Winslow, de care Annabel îşi amintea că o menţiona ca Fraiera aceea, care s-a măritat cu Fraierul acela afurisit.

Lordul Vickers nu a fost încântat când fiica lui s-a măritat cu un gentleman de provincie, cu resurse limitate. Din câte ştia Annabel, de atunci nu şi-a mai revizuit părerea.

Mama Louisei, pe de altă parte, se măritase cu fiul mai mic al ducelui de Fenniwick cu doar trei luni înainte ca fiul cel mare al ducelui de Fenniwick să sară prosteşte cu armăsarul său nărăvaş şi să-şi frângă nobilul gât. Fusese, după cum s-a exprimat lordul Vickers „Al naibii moment potrivit".

Pentru mama Louisei asta a fost; nu pentru moştenitorul decedat. Nici pentru cal.

Nu era deloc surprinzător că Annabel şi Louisa s-au întâlnit de foarte puţine ori înainte de primăvara aceasta. Soţii Winslow,

împreună cu odraslele lor durdulii locuiau într-o casuţă prea mică şi nu aveau multe în comun cu membrii familiei McCann, care, atunci când nu locuiau la conacul lor cu aer de palat, din Londra, îşi aveau reşedinţa într-un castel vechi, aproape de graniţa cu Scoţia.

- Tatăl Annabelei a avut nouă fraţi, spuse lordul Vickers.

Annabel se întoarse spre el şi-l privi mai atentă. Era unica ocazie când bunicul ei rostise despre tatăl ei ceva asemănător cu un compliment, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

- Nu zău? făcu lordul Newbury, privind-o pe Annabel cu o licărire lacomă în ochi. Annabel ţuguie buzele şi îşi împreună miinile în poală şi se întreba oare cum să facă, aşa încât să prezinte semne de infertilitate.

- Iar noi, desigur, avem şapte, zise lordul Vickers, fluturând mâna prin aer, nonşalant, gest pe care-l fac bărbaţii, ca să pară modeşti, fără să fie.

- Să înţeleg că nu te-ai ferit mereu din calea dragei lady Vickers, comentă lordul Newbury, hohotind de râs.

Annabel înghiţi. Când Newbury râdea puternic, ori când se mişca în vreun fel, fălcile începeau să-i tremure

dizgrațios. Era un tablou oribil, care-i aducea aminte brusc de piftia din copită de viţel, pe care menajera o forţa să o înghită când era bolnavă. Doamne, era de ajuns să o vezi şi-ţi trecea orice poftă de mâncare.

încercă să socotească rapid cât timp i-ar lua ca să scadă în greutate, dar mai ales să reducă din circumferinţa şoldurilor, până la o valoare care era considerată inacceptabilă pentru a da naştere unui copil.

- Gândeşte-te la asta, zise lordul Vickers şi-i aplică o palmă pe spate amicului său.

- Oh, dar chiar mă gândesc, zise lordul Newbury. Se întoarse către Annabel, cu ochi azurii înfometaţi şi interesaţi. Numai la asta mă gândesc.

- Este o exagerare să vă gândiţi, rosti calm lady Vickers. Ridică paharul cu vişinată în semn de salut şi sorbi încet.

- Am uitat să eşti aici, Margaret, zise lordul Newbury.

- Eu nu uit niciodată, mormăi lordul Vickers.

- Cu siguranţă că vorbeam despre gentlemani, menţiona lady Vickers şi ridică paharul gol spre cine va binevoi să i-l reumple. O doamnă trebuie să se gândească mai întâi.

- Aici nu suntem de acord, zise Newbury. Draga mea Margaret îşi păstra gândurile pentru sine. Am avut o uniune splendidă.

- Stătea cât mai departe şi nu ieşea în calea ta? întrebă lordul Vickers.

- Cum am spus, am avut o uniune splendidă.

Annabel o privi pe Louisa, care şedea cuminte alături de ea. Verişoara ei era firavă, avea umeri inguşti, părul şaten şi ochi verzi. Annabel a fost mereu de părere că ea însăşi semăna cu un monstru, în comparaţie cu Louisa. Avea părul brunet şi ondulat, pielea ei avea o tentă măslinie, care imediat se colora, sub razele soarelui, iar silueta ei unduioasă atrăgea atenţia fără voia ei, încă de când avea doisprezece ani.

Dar niciodată până acum nu fusese deranjată de atenţia acordată, cum era acum, când lordul Newbury o studia lacom, ca pe un desert mult aşteptat.

Annabel îşi păstra cumpătul şi încerca să facă exact ca Louisa, care nu permitea gândurilor ascunse să i se citească pe chip. Bunica ei o dojenea adeseori pentru că era mult prea expresivă.

- Pentru Dumnezeu, erau cuvinte auzite frecvent. Nu mai zâmbi de parcă ai şti *ceva*. Domnilor nu le

place o lady care ştie lucruri. Cel puţin nu-şi doresc asta de la o soţie.

în aceste momente de obicei lady Vickers sorbea din paharul ei şi adăuga:

- Poţi să ştii multe lucruri după ce vei fi măritată. De preferinţă să le afli de la un domn cu care nu eşti măritată.

Dacă până acum Annabel nu ştia multe lucruri, de la o vreme le-a aflat. Ca de exemplu adevărul că măcar trei dintre odraslele Vickers nu erau probabil ale soţului. Bunica ei, începuse să înţeleagă Annabel, avea, în afara unui vocabular colorat şi blasfemitor, o viziune cam diluată despre moralitate.

Gloucestershire începea să-i pară mai mult un vis. Totul la Londra era atât de... strălucitor. Nu ad-litteram, desigur. Adevărul era că la Londra totul era mai degrabă cenuşiu, acoperit cu un strat subţire de funingine şi praf. Annabel nu-şi dădea seama de ce îi venise în gând cuvântul „strălucitor". Poate fiindcă nimic nu părea simplu. Şi nici direct. Ci, mai degrabă, uşor alunecos.

îi era poftă de un pahar cu lapte, în speranţa că lichidul proaspăt i-ar restabili echilibrul. Nu s-a gândit niciodată la ea însăşi ca fiind dichisită şi numai cel de sus ştia că, dintre toţi membrii familiei Winslow, ea ar fi fost prima care adormea în biserică, dar fiecare zi în capitală îi mai aducea un şoc, iar fiecare moment care trecea o lăsa cu gura căscată şi confuză.

Era aici de o lună. O lună! Şi nici acum parcă nu mergea decât pe vârfuri, niciodată sigură că a spus sau a făcut ce trebuie.

Detesta acest lucru.

Acasă era sigură. Nu avea întotdeauna dreptate, dar aproape mereu era sigură. La Londra regulile erau diferite. Şi mai rău, toată lumea cunoştea pe toată lumea. Iar dacă nu se cunoşteau, toţi ştiau totul *despre* oricine. Parcă toată lumea împărtăşea o poveste la care Annabel nu avea acces. Toate conversaţiile aveau un înţeles ascuns, subtil, mai profund. Iar ea, Annabel, singura din familia Winslow care

putea să adoarmă in biserică, era singura capabilă să spună ce gândește, însă simţea că nu poate scoate o vorbă, de teamă să nu ofenseze pe cineva.

Ori să se pună pe sine într-o situaţie penibilă.

Ori să pună pe altcineva intr-o situaţie penibilă.

Nu suporta gândul acesta. Nu suporta gândul că i-ar putea dovedi bunicului ei că mama ei fusese intr-adevăr o fraieră, ca şi tatăl ei, însă ea era cea mai fraieră dintre toţi.

Puteai să te faci de râs într-o mie de feluri, zilnic mai găseai o ocazie. Nici nu puteai să le eviţi pe toate.

Annabel făcu o reverenţă când contele de Newbury plecă şi se prefăcu că nu-l observă cum se uită salivând la sânii ei. Bunicul ei ieşi împreună cu musafirul, iar ea rămase singură cu Louisa, bunica lor şi o sticlă de vişinată.

- Ce încântată va fi mama ta, anunţă lady Vickers.

- Pentru ce, doamnă? întrebă Annabel.

Bunica ei o privi dojenitor, uşor iritată.

- Contele. Când am acceptat să te iau aici, nici nu visam că vei prinde mai mult de un baron. Ce noroc pe tine că este disperat.

Annabel zâmbi şiret. Ce minunat este să fii obiectul disperării.

- Vişinată? se oferi bunica ei.

Annabel dădu din cap că nu doreşte.

- Louisa? lady Vickers îşi lăsă uşor capul intr-o parte, spre cealaltă nepoată a ei, care refuză hotărât.

- Adevărat că nu prea ai ce să vezi la el, zise lady Vickers, dar era destul de chipeş când a fost tânăr, aşa că nu veţi avea copii urâţi.

- Ce bine, zise Annabel deloc încântată.

- Câteva prietene ale mele l-au vrut de soţ, dar el nu avea ochi decât pentru Margaret Kitson.

- Prietenele dumitale, murmură Annabel. Contemporanele bunicii ei au vrut să se mărite cu lordul Newbury. Contemporanele *bunicii* ei au vrut să se mărite cu bărbatul care mai mult ca sigur dorea să se însoare cu

ea.

Dumnezeule mare.

- Şi o să moară curând, continuă bunica ei. Nu puteai să speri mai bine de atât.

- Cred că aş bea puţină vişinată, se răzgândi Annabel.

- Annabel, zise Louisa uşor contrariată şi având acea privire de ce-vrei-să-faci.

Lady Vickers îi turnă puţin într-un pahar.

- Să nu-i spui bunicului tău, adăugă ea. Ştii că nu este de acord ca domnişoarele sub treizeci de ani să bea tărie.

Annabel sorbi o înghiţitură generoasă. Alcoolul i se prelinse pe gât ca un torent fierbinte, dar reuşi să nu se înece. Acasă nu băuse vişinată niciodată, mai ales la cină. Doar că *acum* avea nevoie de întăritoare.

- Lady Vickers, spuse majordomul din prag, m-aţi rugat să vă amintesc ora la care ar trebui să plecaţi la reuniunea doamnei Marston.

- Oh, bine, zise lady Vickers şi se ridică greoi de pe canapea. Bătrâna e plictisitoare, dar pregăteşte o masă pe cinste.

Annabel şi Louisa s-au ridicat când bătrâna a părăsit camera, apoi s-au aşezat mai aproape, iar Louisa a început:

- Ce s-a *întâmplat* cât am fost eu plecată?

- Presupun că te referi la lordul Newbury? zise Annabel oftând.

- Am fost plecată la Brighton doar patru zile, spuse Louisa in şoaptă, privind spre uşă, de teamă să nu fie auzită, apoi adăugă: Acum vrea să se *însoare* cu tine?

- Nu s-a exprimat chiar aşa, mărturisi Annabel, mai mult ca pe o speranţă, decât altceva. După câtă atenţie i-a acordat lordul Newbury în ultimele patru

zile, mai mult ca sigur că era în drum spre Canterbury, de unde obţinea o licenţă specială, până la sfârşitul săptămânii.

- Cunoşti povestea lui? întrebă Louisa.

- Cred că da, zise Annabel. O parte din ea. Desigur, nu ştia la fel de mult cât ştia Louisa. Ea era deja la al doilea sezon la Londra şi, legat de aceasta, era născută în lumea de aici. Pedigree-ul Annabelei poate că includea un bunic viconte, însă ea era fiica unui gentleman de provincie. Louisa, pe de altă parte, stătuse la Londra în fiecare primăvară şi vară. Mama ei – Joan, mătuşa Annabelei – murise acum câţiva ani, însă ducele de Fenniwick avea mai multe surori şi toate deţineau poziţii de vază în societate. Poate că Louisa era timidă, dar era ultima persoană de la care s-ar aştepta cineva să răspândească bârfe şi zvonuri, însă le *ştia* pe toate.

- Este disperat să-şi aleagă o soţie, zise Louisa.

Annabel ridică din umeri, indiferentă, spera ea.

- Şi eu îmi caut disperată un soţ.

- Dar nu eşti chiar disperată.

Annabel nu o contrazise, dar adevărul era că, dacă nu se va mărita bine, cât de curând, doar Dumnezeu ştia ce se va alege de familia ei. Nu au avut niciodată multe, însă când tatăl ei era in viaţă, au reuşit întotdeauna să se descurce. Ea nici nu bănuia de unde au existat bani cu care toţi cei patru fraţi ai ei şi-au făcut studiile, însă erau toţi acolo unde se cuvenea – la Eton, unde primeau o educaţie de gentlemani. Annabel *nu* voia să poarte răspunderea pentru eventuala lor excludere de acolo.

- Soţia lui a murit acum nu ştiu câţi ani, continuă Louisa. Dar asta nu a contat, fiindcă avea un fiu perfect sănătos. Iar fiul lui avea două fiice, aşa că soţia lui nu era stearpă.

Annabel dădu din cap, dar se întrebă de ce întotdeauna femeia este considerată cea stearpă. Oare bărbatul nu putea fi şi el incapabil?

- Dar fiul lui a murit, cred că de febră.

Annabel ştia şi partea aceasta, dar era sigură că Louisa avea mai multe detalii, aşa că întrebă:

- Şi nu are pe altcineva ca moştenitor? Trebuie să mai fie un verişor sau un frate.

- Nepotul lui, confirmă Louisa. Sebastian Grey. Dar lordul Newbury îl *urăşte*.

- De ce?

- Nu ştiu, zise Louisa nonşalant. Nimeni nu ştie. Din gelozie, poate? Dl Grey este extrem de chipeş. Toate doamnele îi cad la picioare.

- Mi-ar plăcea să văd şi eu asta, rosti Annabel, imaginân- du-şi scena. îşi închipuia un Adonis blond, cu haina cambrată pe bustul musculos, avansând printr-o mare de femei leşinate. Ar fi bine totuşi ca măcar câteva să fie încă treze şi să se agaţe de picioarele lui, ca sâ-l dezechilibreze....

- Annabel!

Annabel se trezi la realitate. Louisa o strigă pe un ton care sugera că ar face bine să asculte.

- Annabel, ascultă, este important, zise Louisa.

Annabel dădu din cap, tot absentă, deşi un sentiment straniu o copleşea – poate era recunoştinţă, poate dragoste. O cunoştea pe verişoara ei de puţin timp, dar între ele se înfiripase o relaţie bazată pe afecţiune şi ştia că Louisa ar face tot ce poate, ca să o împiedice pe Annabel să facă o alianţă nefericită.

Din păcate, puterea Louisei era limitată la acest capitol. Ea nu putea înţelege presiunile impuse de calitatea Annabelei. Era cea mai mare fiică dintr-o familie scăpătată.

- Ascultâ-mâ, o imploră Louisa. Fiul lordului Newbury a murit, cred, acum aproape un an. Iar el a început să-şi caute soţie înainte ca fiul lui să se fi răcit în mormânt.

- Nu ar fi trebuit să-şi găsească deja una?

Louisa clătină din cap.

- Era pe punctul de a se însura cu Măriei Willingham.

- Cine? întrebă mirată Annabel, căutând să localizeze numele.

- Exact. Nu ai auzit de ea în viaţa ta. A murit.

Annabel deschise larg ochii. A fost într-adevâr un anunţ insensibil al unei veşti atât de tragice.

- Cu două zile înainte de cununie a răcit.

- Dar cum a murti în două zile? întrebă Annabel. întrebarea era morbidă, dar, în fine, trebuia să ştie.

- Nu. Lordul Newbury a insistat să amâne ceremonia. A spus că era pentru bunăstarea ei, că se simţea prea rău ca să stea în picioare în biserică, dar toată lumea ştia că el vrea să fie absolut sigur că fata e destul de sănătoasă, încât să-i aducă pe lume un fiu.

- Şi pe urmă?

- Da, pe urmă a murit. A zăcut cam două săptămâni. A fost foarte trist. întotdeauna a fost foarte bună cu mine. Louisa a dat din cap mâhnită, apoi a continuat. Lordul Newbury a fost aproape de un dezastru. Dacă s-ar fi cununat cu ea, ar fi trebuit să intre într-o perioadă de doliu. Aşa cum au stat lucrurile, a fost o încercare scandaloasă, fiindcă a vrut să se însoare curând după moartea fiului său. Dacă miss Willingham nu ar fi murit înainte de nuntă, el tot ar fi avut un an negru în faţa lui.

- Cât a aşteptat, înainte să înceapă căutările din nou? întrebă Annabel, îngrozită de întrebare.

- Nu mai mult de două săptămâni. Sincer, nu cred că ar fi aşteptat atât de mult, dacă ar fi crezut că scapă uşor de asta. Louisa se uită de jur împrejur, iar ochii îi căzură pe paharul cu vişinată al Annabelei. Aş bea nişte ceai, spuse ea.

Annabel se ridică şi sună pentru ceai, interesată de continuarea naraţiunii.

- După ce s-a întors la Londra, reluă Louisa, a

început să o curteze pe lady Frances Sefton.

- Sefton, repetă încet Annabel. Numele ii era cunoscut, dar nu ştia de unde.

- I)a, reluă Louisa. Exact. Tatăl ei este contele de Brompton. l.ady Frances este a treia din nouă copii.

Oh, vai de mine.

- Miss Willingham era cea mai mare din doar patru, dar ea... Louisa nu mai continuă, neiiind prea sigură cum să nu [iară nepoliticoasă.

- Ea nu avea formele mele? îi dădu Annabel sugestia. Louisa dădu afirmativ din cap, iar Annabel zâmbi. Presupun că la tine nu s-a uitat de două ori.

- Niciodată, spuse Louisa, studiindu-se. Apoi îşi aduse aminte cui trebuia să mulţumească, aşadar rosti: Slavă 1 iomnului.

- Ce s-a întâmplat cu lady Frances? întrebă Annabel.

- A fugit. Cu un *lacheu.*

- Vai de mine. Dar înseamnă că era îndrăgostită, nu crezi? I)oar nu fugi cu un valet, doar ca să eviţi căsătoria cu un conte.

- Nu crezi asta?

- Păi nu prea, zise Annabel. Nu e deloc practic.

- Nu cred că ea s-a gândit la lucruri practice. Cred că s-a gândit la căsătoria cu acel... acel...

- Te implor, nu mai continua fraza.

Louisa se conformă.

- Dacă te-ai gândi cum poţi evita căsătoria cu lordul Newbury, continuă Annabel, presupun că există modalităţi mai plăcute, decât căsătoria cu un valet. Decât dacă, nu cumva, era îndrăgostită de valet. Asta schimbă lucrurile.

- Păi vezi, nu e nici una, nici alta. A plecat în Scoţia şi nu a mai auzit nimeni de ea. Deja se terminase şi sezonul. Sunt sigură că lordul Newbury şi-a căutat o soţie

din acel moment, dar cred că e mult mai uşor în perioada sezonului, când toată lumea se adună. Plus că, dacă ar fi fost urmărit o altă doamnă, eu aş fi aflat ultima. El locuieşte în Hampshire.

în vreme ce Louisa şi-a petrecut întreaga iarnă in Scoţia, tremurând în castelul ei.

- Iar acum s-a întors, declară Annabel.

- Da şi acum, că a pierdut un an, va dori să găsească rapid pe cineva. Louisa o privea cu o grimasă îngroazită – în parte milă, în parte resemnare. Dacă este interesat de tine, nu va pierde mult timp facându-ţi curte.

Annabel ştia că era adevărat şi mai ştia că, dacă lordul Newbury o va cere în căsătorie, îi va fi foarte greu să-l refuze. Bunicii ei deja dădeau de înţeles că sprijină partida. Mama ei i-ar fi permis să refuze, însă ea se afla la o sută de mile depărtare. Iar Annabel ştia exact ce ar citi in ochii mamei, în timp ce ar asigura-o că nu este obligată să se mărite cu contele.

Va fi iubire, dar va fi şi îngrijorare. întotdeauna a citit îngrijorare pe chipul mamei sale în ultima vreme. în primul an, după moartea tatălui ei, văzuse multă suferinţă, dar acum rămăsese doar îngrijorare. Annabel se gândea că mama ei era îngrijorată pentru capacitatea de a-şi întreţine familia şi că acum nu mai era vorba de suferinţă.

Lordul Newbury va aduce suficient sprijin financiar, dacă dorea cu adevărat să o ia de soţie, iar astfel povara va fi luată de pe umerii mamei ei. El putea plăti taxele de şcolarizare ale fraţilor ei. Iar surorilor ei le putea oferi zestre.

Annabel nu va consimţi să se mărite cu el, decât dacă va fi de acord să facă toate acestea. în scris.

Doar că acum se cam grăbea. El nu o ceruse de soţie. Nici *ea,* nu s-a hotărât că va spune da. Sau se hotărâse?

Capitolul doi

A doua zi de dimineaţă

- Newbury a pus ochii pe una nouă.

Sebastian Grey deschise ochii şi-l văzu pe vărul său, Edward, care statea la masă în faţa lui şi mânca dintr-un fel de plăcintă, care mirosea odios. îi bubuia capul de durere – prea multă şampanie seara trecută – şi decise că îi plăcea mai mult in cameră pe întuneric. închise ochii.

- Cred că de data asta e ceva serios, zise Edward.

- A fost ceva serios şi în ultimele trei ocazii, replică Sebastian, păstrând ochii închişi.

- Hmm, da, îl auzi pe Edward. Ghinionul lui. Moarte, fugă şi cu a treia ce s-a întâmplat?

- A venit la altar cu un copil.

Edward chicotea.

- Poate că ar fi trebuit să o ia pe aceea. Măcar ar fi ştiut că este fertilă.

- Bănuiesc – zise Sebastian, schimbându-şi poziţia pe canapea, ca să-şi facă loc pentru picioarele lungi – că probabil şi eu sunt de preferat, în locul bastardului altui bărbat. Renunţă să mai caute o poziţie comodă şi îşi ridică ambele picioare pe braţul canapelei, lăsându-le să spânzure într-o parte. Oricât de dificil ar fi de imaginat, încheie el.

Se gândi la unchiul său câteva minute, apoi încercă să şi-l alunge din minte. Contele de Newbury îl indispunea întotdeauna, iar acum îl durea capul destul de tare oricum. Mereu

unchiul şi nepotul au fost in conflict, însă nu a prea contat până acum un an şi jumătate, când vărul lui Sebastian, Geoftrey a murit. De îndată ce a devenit evident că văduva lui Geoftrey nu se îngraşă, aşadar Sebastian rămâne moştenitorul prezumtiv al titlului nobiliar, Newbury a dat fuga la Londra, în

căutarea unei soţii, declarând că mai degrabă moare, decât să-l lase pe Sebastian să-l moştenească.

Evident, contele nu observase neconcordanţele logistice ale unei asemenea declaraţii.

Astfel Sebastian s-a trezit într-o situaţie stranie şi precară. în cazul în care contele îşi găsea o soţie şi avea un alt fiu – şi doar Dumnezeu ştia că el încearcă asta – atunci Sebastian rămânea doar un simplu gentleman elegant din Londra, dar fără titlu. Dacâ, pe de altă parte, Newbury nu reuşea să se reproducă, sau mai rău, procrea doar fete, atunci Sebastian va moşteni patru case, munţi de bani şi al optulea cel mai vechi titlu nobiliar din ţinut.

Toate acestea însemnau că nimeni nu prea ştia ce să facă în privinţa lui. Era el oare o partidă valoroasă, ori era el însuşi un vânător de avere? Imposibil de ştiut. Dar era şi amuzant. Cel puţin, lui Sebastian aşa i se părea.

Nimeni nu dorea să rişte, în caz că el *nu* va deveni conte, aşa că era invitat peste tot, profitând la maxim de mâncare bună, de muzică de calitate şi de conversaţii elevate. Debutantele roiau în jurul lui, oferindu-i distracţii permanente. Cât despre doamnele mai mature – acelea care erau libere sâ-şi satisfacă plăceri cu cine alegeau...

Mă rog, cel mai frecvent îl alegeau pe *el.* Că era frumos

era un dar. Că era un amant excelent, era încântător. Că în cele din urmă putea deveni conte de Newbury...

Asta îl făcea irezistibil.

Oricum, pentru moment, cu durerea de cap şi stomacul in pioneze, Sebastian se simţea exagerat de rezistibil. Poate doar

rezistent, totuşi. Afrodita însăşi putea să se lase în jos din tavan, plutind pe o scoică, dezbrăcată complet, sau având doar câteva lloricele strategic amplasate, iar el simţea că i-ar putea vomita la picioare.

Nu, nu, trebuia să lie goală puşcă. Dacă dorea dovada exis- tcnţei unei zeiţe, chiar aici, în camera lui, la naiba, trebuia să lie goală.

lotuşi, oricum ar vomita la picioarele ei.

Căscă şi se mai răsuci puţin pe canapea. Oare ar putea adormi? Nu dormise bine noaptea trecută (şampania) şi nici acum două nopţi (nimic special), iar canapeaua vărului său era cel mai bun loc în prezent. Era bine dacă rămânea cu ochii închişi şi nu se auzea decât Edward mestecând.

Mestecatul. Remarcabil, cât de strident se auzea, acum,

că se gândea la asta în mod special. Ca să nu mai vorbim de miros. Plăcintă cu carne. Cine mănâncă plăcintă cu carne în faţa cuiva cu starea lui?

Sebastian scoase un geamăt.

- Poftim? zise Edward.
- Mâncarea ta, mormăi Seb.
- Vrei şi tu?
- Doamne, nu.

Sebastian avea ochii închişi, dar parcă-l vedea pe vărul său ridicând din umeri. Nimănui nu-i era milă de el în această dimineaţă.

Aşadar Newbury asuda după o nouă iapă de prăsilă. Sebastian nu era surprins. Doar că...

l.a naiba. Nu ştia de ce. Poate nu era nimic.

- Cine este de data asta? întrebă el, pentru că nu pretindea (. a este *complet* dezinteresat.

După o pauză, în care probabil Edward înghiţise ce a mestecat, veni răspunsul:

- Nepoata lui Vickers.

Sebastian reflectă. Lordul Vickers avea numeroase nepoate. Era logic, de vreme ce el şi lady Vickers aveau ei înşişi cincisprezece copii.

- Foarte bine pentru ea, mormăi el.

- Ai văzut-o? il întrebă Edward.

- Dar tu? se interesă Seb. Sosise în oraş cam târziu pentru sezonul acesta. Dacă fata era nouă anul acesta, el nu avea cum s-o cunoască.

- Crescută la ţară, mi s-a spus şi atât de prolifică, încât păsările cântă în preajma ei.

Acum merita să deschidă un ochi. De fapt, pe amândoi.

- Păsări, repetă Sebastian sec. Zău.

- Am crezut că este un mod de exprimare isteţ, spuse Edward, parcă defensiv.

Sebastian se ridică în şezând. Oarecum aproape şezând.

- Şi, dacă tânăra domniţă este Albă ca Zăpada virgină, aşa cum sigur insistă Newbury, cum îi poate evalua cineva fertilitatea?

- Poţi să ghiceşti, zise Edward. Are şoldurile... Făcu un semn şerpuit cu braţele în aer, iar ochii ii străluceau intr-un fel aparte. Iar sânii ei...în acest moment chiar se cutremură de plăcere, iar Sebastian nu s-ar fi mirat dacă bietul de el ar fi şi salivat.

- Controlează-te, Edward, zise Sebastian. Stai aşezat pe fotoliul Oliviei, tapiţat de curând, dacă nu ai uitat.

Edward îi aruncă o privire arţăgoasă şi se reîntoarse la farfuria lui. Erau în sufrageria lui sir Harry şi al doamnei Olivia Valentine, unde cei doi erau de găsit adeseori. Edward era fratele lui Harry, deci locuia acolo. Sebastian venise la micul dejun. Bucătăreasa lui Harry schimbase reţeta de ouă fierte, cu rezultate delicioase (mai mult unt, bănuia Sebastian; totul are gust mai bun cu mai mult unt).

Nu ratase un mic dejun la Casa de Valentine timp de o săptămână.

în plus, agrea compania.

Harry şi Olivia – care, întâmplător, nu erau spanioli; lui Sebastian îi plăcea să spună „La Casa de Valentine" – erau plecaţi în provincie vreo două săptămâni, probabil, încercând sa scape de Sebastian şi de Edward. Cei doi au regresat imediat la obiceiurile lor de burlaci, dormind până spre prânz, luând masa de prânz în salon şi agăţând o ţintă pe spatele uşii celui de al doilea dormitor pentru oaspeţi.

Sebastian era pe primul loc, cu paisprezece la trei. De fapt, au fost şaisprezece, dar Sebastian a modificat scorul concursului, de mila lui Edward.

îi părea rău pentru el. Dar aşa lucrurile erau mai interesante, lira mai greu să piardă, decât să câştige. Dar reuşise. Edward nu bănuia nimic. Seara urma jocul optsprezece. Sebastian practic se mutase acolo. Şi-a spus că era nevoie de cineva, care să stea cu ochii pe Edward, dar adevărul era că... Seb dădu din cap. Da, adevărat.

Căsca. Era obosit şi nu ştia de ce a băut atât de mult seara trecută. S-a culcat devreme, nu a putut să adoarmă, s-a ridicat din pat, a încercat să scrie, dar nu a putut pentru că...

Pentru că pur şi simplu nu a putut să scrie. Cuvintele nu veneau, deşi o lăsase pe biata lui eroină ascunsă sub un pat. Iar eroul era în pat. Avea să fie cea mai riscantă scenă. Pare uşoară, fiindcă este nouă. Dar nu. Miss Spencer era tot sub pat, iar scoţianul ei era intins pe pat şi Sebastian nu se apropia de finalul capitolului doisprezece, unde rămăsese de săptămâna trecută.

După ce a stat la birou două ore, privind în gol coala albă de hârtie, a renunţat. Nu putea nici să doarmă, nici să scrie, aşa că s-a îmbrăcat şi a plecat la club furios.

Acolo a fost multă şampanie. Cineva sărbătorea ceva şi ar fi fost o impolitețe să nu se alăture şi el. Au fost şi

câteva fete

frumoase, cu toate că Sehastian nu ştia de ce au venit ele la club. Sau poate nu erau şi ele la club? S-a dus el undeva după aceea?

Doamne, era prea bătrân pentru prostiile astea.

- Poate va spune nu, zise Edward. Vorbise aşa, din senin.

-Ce?

- Tânăra Vickers. Poate îi va spune nu, lui Newbury.

Sebastian se lăsă pe spătar şi duse degetele la tâmplă.

- Nu va spune nu.

- Credeam că nu o cunoşti.

- Nu o cunosc. Dar familia Vickers va dori această partidă cu Newbury. Sunt prieteni şi Newbury are bani. Doar dacă fata nu are un tată foarte indulgent, va trebui să facă tot ce-i spune bunicul. Stai. Sprâncenele arcuite şi încruntarea frunţii însemnau că mintea lui prelucrează date. Dacă este fata Fenniwick, va spune nu.

- De unde *ştii* asta?

- Ştiu şi eu câte ceva, zise el ridicând din umeri. în mare parte, el observa. Era remarcabil câte poţi spune despre o persoană, doar privind-o. Şi ascultând-o. Şi purtându-te cu atâta farmec, încât oamenii parcă uitau că

mai are şi creier.

Sebastian nu prea era luat in serios, insă lui îi plăcea asta.

- Nu, stai puţin, zise el, iar cu ochii minţii zărea o tânără minioană, firavă, care de-abia putea fi remarcată. Nu poate fi fata Fenniwick. Nu are sâni deloc.

Edward termină ultima bucată de plăcintă. Din păcate, mirosul nu s-a dispersat chiar imediat.

- Sper că nu vorbeşti din experienţe directe, spuse el.

- Sunt un excelent judecător al formelor feminine, chiar şi de departe. Sebastian se uită prin cameră, căutând ceva ne-al- coolic de băut. Ceai. Ceaiul ar ajuta. Bunica lui spunea mereu că este cel mai bun lichid, după vodcă.

- Ei bine, spuse Edward, urmărindu-l pe Sebastian cum

- se ridică de pe canapea şi merge să sune după valet. Dacă îl acceptă, practic ai pierdut titlul de conte.

- Nici nu a fost vreodată al meu, spuse Seb, trântindu-se pe canapea.

- Dar ar putea să fie, insistă Edward. Ar putea să fie al tău. Eu sunt probabil al treizeci şi nouălea pe linie de moştenitori, dacă ar fi să moştenesc ceva, dar tu... tu ai putea fi Newbury.

Sebastian se lupta cu gustul acru din gură. *Newbury* era unchiul său, cu respiraţia urât mirositoare şi o fire urâcioasă. Era greu să-şi imagineze până şi cum ar răspunde la acest apelativ.

- Sincer, Edward, rosti el sever şi fixsându-l pe vărul său cu o privire aparent calmă. Nici nu-mi pasă de asta.

- Nu cred că vorbeşti serios.

- Ba uite că da, mormăi Seb.

Edward îl observa atent, de parcă vedea un nebun. Drept răspuns, Sebastian îşi reluă poziţia comodă pe canapea, cu picioarele întinse. închise ochii, hotărât să rămână aşa până va veni ceaiul.

- Nu spun că mi-ar displăcea avantajele adiacente, dar am trăit treizeci de ani fără ele, iar

douăzeci şi nouă chiar nu am avut nicio perspectivă.

- Avantaje, repetă Edward, încurcat de termen. *Avantaje*?

- Mi s-ar părea că banii ar constitui un avantaj extrem, zise nepăsător Sebastian.

- Avantaj, zise Edward uluit. Doar tu poţi să numeşti banii un avantaj.

Sebastian repetă gestul din umeri şi încercă să aţipească. (!am aşa reuşea să doarmă, pe bucăţele, minute furate pe o canapea, pe un scaun, oriunde, numai nu în patul lui. Doar că mintea se încăpăţâna să treacă uşor peste ultimele bârfe legate de unchiul său.

Nu-i păsa deloc dacă va moşteni titlul de conte. Oamenilor nu le venea să creadă asta. însă era devărat. Dacă unchiul lui se însura cu tânăra Vickers şi avea cu ea un fiu… bravo lui. Nu va căpăta titlul. Pe Sebastian nu-l deranja să piardă ceva ce nu avusese de fapt de la bun început.

- Majoritatea oamenilor, începu Sebastian cu glas tare, deşi nu era decât Edward acolo şi putea să pară un măscărici, pentru ceea ce spune – *ştiu* dacă au de moştenit un titlu nobiliar. Cineva poate fi moştenitor aparent. Aparent, moştenitorul. Dacă nu cumva reuşeşte cineva să te lichideze, atunci moşteneşti.

- Poftim?

- Ai putea redenumi toată treaba ca moştenitor *evident*, explică Sebastian.

- întotdeauna predai lecţii de vocabular după ce ai băut prea mult?

- Puştiule. Aşa îi plăcea lui Sebastian să-l numească pe Edward şi, dacă o făcea doar în intimitate, Edward nu se supăra.

Edward râse.

- Monolog, întrerupt, comentă Sebastian, apoi reluă: cum moştenitorul este prezumtiv, totul este doar o presupunere.

- Vrei să-mi spui ceva ce eu nu ştiu? întrebă Edward, deloc sarcastic. Era mai degrabă o interpelare, ca să ştie dacă trebuie să fie atent sau nu. Sebastian îl ignoră.

- Eşti *presupus* moştenitor, doar dacă, desigur, etcetera, etcetera, în cazul meu, Newbury va reuşi să se impună asupra bietei tinere cu şolduri fertile şi sâni generoşi.

Edward oftă iar.

- Taci, zise Seb.

- Dacă i-ai vedea, ai înţelege ce vreau să spun.

Tonul lui trăda atâta poftă trupească, încât Sebastian chiar deschise ochii, să-l privească.

- Tu ai nevoie de o femeie.

Edward nu negă.

- Trimite-mi şi mie una. Nu mă deranjează să primesc ce rămâne de la tine.

t ihiar merita ceva mai mult de atât, însă acum Sebastian nu miră în detalii, fiindcă nu avea susţinere.

- Am mare nevoie de ceaiul acela.

- Bănuiesc eu că ai nevoie de ceva mai mult. Seb îl privi mirat. Mi se pare că eşti agasat de precaritatea poziţiei tale, explică Edward.

- Nu, nu sunt agasat, spuse Sebastian, după ce reflectă puţin. Aş merge mai departe şi aş numi-o sensibil agravată.

Edward luă un ziar şi în salon se instală tăcerea. Sebastian se uila pe fereastră. Avea vedere perfectă şi se uita la frumoasele doamne care se plimbau pe trotuarul de vis a vis. Se uita şi atât; iui se gândea la nimic. Se pare că albastrul azuriu era nuanţa la modă anul acesta. Bună alegere; le vine bine aproape tuturor. Despre fuste avea rezerve; păreau mai strâmte şi cu formă <. unică. Atrăgător, da, însă puţin cam dificil pentru bărbatul (.are e mai preocupat de cum poate să le ridice.

- Ceaiul, se auzi vocea lui Edward, iar gândurile lui Sebastian s-au risipit. Menajera lăsă tava pe masa dintre ei, iar câteva secunde au rămas să privească ansamblul; doi bărbaţi, cu mâini mari, în faţa unui ceainic delicat.

- Unde este draga noastră Olivia, când avem nevoie de ea? zise Sebastian.

- Voi avea grijă să-i comunic şi ei că o apreciezi pentru abilităţile de a turna ceaiul, spuse Edward râzând.

- Poate fi motivul cel mai logic pentru care ar trebui să-ţi iei o soţie. Sebastian se aplecă spre tavă şi o examina atent, lăutând latiera. Vrei puţin lapte?

Edward clătină din cap.

Sebastian turnă puţin lapte în cana lui, după care turnă

şi ivaiul, tară să mai aştepte să se răcească. Inhală aroma care parfuma aerul, pe măsură ce ieşeau aburii. Remarcabil cât de mult ii liniştea stomacul.

Poate ar trebui să plece în India. Tărâmul promisiunilor. Tărâmul ceaiului. Sorbi puţin şi simţi cum căldura puternică îi încălzeşte gâtul, apoi stomacul. Era perfect, absolut perfect.

- Te-ai gândit vreodată să pleci în India? îl întrebă pe Edward.

Edward îl privi uşor mirat. Ce schimbare bruscă de subiect, dar el era obişnuit cu Sebastian, aşa că nu intră în panică.

- Nu, zise el. Prea cald.

- Ştii că ai dreptate, spuse Seb, după ce reflectă.

- Apoi este malaria, adăugă Edward. Am cunoscut un tip care a avut malarie. Se cutremură. Nu ţi-ai dori aşa ceva.

Sebastian avusese şi el parte de tabloul malariei, când a luptat cu Regimentul 18 Husari în Portugalia şi Spania. *Nu ţi-ai dori aşa ceva* părea mai degrabă un eufemism spectaculos.

Oricum, ar fi dificil să-şi continuie cariera de romancier clandestin din depărtare. Primul lui roman, *Miss Sainsbury şi Colonelul Misterios,* a fost un succes răsunător. Atât de bine primit, încât Sebastian a continuat cu *Miss Davenport şi Marchizul întunecat, Miss Truesdale şi Gentlemanul Tăcut* şi cel mai bine vândut dintre toate – *Miss Butterworth şi Baronul Nebun.*

Toate au fost publicate sub un pseudonim, desigur. Dacă s-ar afla că el scrie romane gotice...

Se gândi la asta câteva secunde. Ce s-ar *întâmpla,* dacă s-ar afla? Cei mai scorţoşi membri ai societăţii l-ar tăia de pe listă, dar nu părea să-l afecteze. Restul lumii ar considera delicios talentul lui. Ar fi sărbătorit săptămâni la rând.

Dar ar exista şi întrebări. Oamenii i-ar cere să le scrie

poveşti despre ei şi s-ar plictisi.

îi plăcea să aibă un secret. Nici familia lui nu ştia. Dacă s-ar întreba cineva de unde are fonduri, oricum nimeni nu îndrăznea să facă investigaţii. Harry probabil credea că are o rentă de la mama lui şi că sare zilnic peste micul dejun, ca să mai facă economii.

()ricum, lui Harry nu-i plăceau romanele lui. Le traducea in limba rusă (şi primea pentru asta o avere, poate mai mult decât primea Sebastian pentru originalul în engleză) dar nu i plăceau. I se păreau naive. Spunea asta destul de des. Pe Sebastian nu-l lăsa inima sâ-i spună că Sarah Gorely, autoarea, era ele fapt, Sebastian Grey, verişorul.

Sebastian şi-a băut ceaiul, privind cum Edward citeşte ziarul. 1)acâ se apleca puţin spre el, putea citi foarte bine. Mereu a avut vederea perfectă. însă nu suficient de bună, se pare. *Lotuioit iiincs* folosea caractere ridicol de mici. Totuşi, încercă. Măcar t it Ini ile puteau fi citite. Edward puse ziarul pe masă şi-l întrebă:

- Cât de plictisit eşti?

Oh, teribil. Dar tu?

Destul de mult. Nu pot să citesc ziarul când mă fixezi cu privirea.

- (Ihiar aşa de mult îţi distrag atenţia? Seb surâse. Excelent.

Edward dădu din cap mustrător şi-i întinse ziarul.

Vrei să-l citeşti?

I)oamne, nu. Aseară am fost prins în capcana conversaţiei de către lordul Worth, pe tema accizelor. Să citesc despre asta .11 li puţin mai plăcut decât smulgerea unghiilor de la picioare.

Imaginaţia ta a atins limitele macabrului.

Doar limitele, şopti Seb.

Încercam să fiu politicos.

Oh, să nu faci asta niciodată pentru mine.

Clar.

Seb se opri, ca să-i dea lui Edward senzaţia că renunţă la umvcrsaţie, apoi zise:

Să ştii că devii cam plictisitor, acum la bătrâneţe, Puştiule.

Dacă-i aşa, atunci tu ai fi... zise Edward încruntat.

Antic, dar interesant, rânji Sebastian. Să fi fost de la ceai, iau de la distracţia de a-l tachina pe vărul mai tânăr, cert era i a se simţea mai bine. îl mai durea capul, dar măcar nu se mai

temea că va deteriora covorul. Ai de gând să vii la petrecerea dată de lady Trowbridge diseară?

- Cea din Hampstead? întrebă Edward, iar Seb încuviinţă. Apoi îşi mai turnă puţin ceai. Cred că da, răspunse el. Nu am nimic mai bun de făcut. Dar tu?

- Eu cred că mi-am dat întâlnire cu frumoasa lady Cellars pe câmpie.

- Pe *câmpie*?

- Dintotdeauna mi-a plăcut sălbăticia, explică Sebastian. Va trebui să mă gândesc cum pot lua cu mine o pătură, fără să observe cineva.

- Se pare că nu-ţi prea place sălbăticia, în gloria ei deplină.

- Doar fragmentele cu aerul curat şi aventura. Mă descurc mai bine fără smocuri de iarbă şi crengi uscate.

- Păi, dacă există cineva care să se descurce cu asta, acela eşti tu, zise Edward şi se ridică. Seb păru surprins şi puţin dezamăgit.

- Unde pleci?

- Am o întâlnire cu Hoby.

- Ah. însemna că nu mai putea să-l reţină. Dl Hoby nu trebuie dezamăgit, mai ales când e vorba de un gentleman şi ghetele lui.

- Vei fi aici când mă întorc? întrebă Edward din uşă. Sau intenţionezi să mergi acasă?

- Cred că voi fi tot aici, replică Sebastian şi mai bău puţin ceai, apoi se întinse iar pe canapea. Era aproape douăsprezece şi nu trebuia să ajungă acasă, să se

pregătească pentru doamnele Trowbridge şi Cellars decât peste câteva ore.

Edward îl salută şi ieşi. Sebastian închise ochii şi încercă să doarmă, dar după zece minute renunţă, şi puse mâna pe ziar. Era al naibii de greu să doarmă când rămânea singur.

Capitolul trei

În aceeaşi seară, mai târziu

Nu se putea mărita cu el. Doamne, sfinte, nu putea.

Annabel alerga pe coridorul întunecat, fără să-i pese încotro se îndreaptă. încercase să-şi facă datoria, să se poarte cum trebuie, dar acum ii venise greaţă, îşi simţea stomacul în gât şi, mai presus de orice, avea nevoie de aer.

Bunica ei a insistat să onoreze invitaţia pe care o primeau anual de la lady Trowbridge, iar după ce Louisa i-a explicat că era destul de departe de oraş, tocmai în Hampstead, Annabel a fost încântată să meargă. Lady Trowbridge avea o grădină superbă, care avea ieşire spre celebrul parc deschis Hampstead 1 Ieath, iar dacă vremea va fi favorabilă, se vor aprinde torţe şi grădina va fi decorată, astfel ca toţi invitaţii să poată sta afară.

Dar, înainte ca Annabel să poată explora exteriorul sălii de bal, lordul Newbury a găsit-o. Ea l-a salutat cu o reverenţă şi un zâmbet, purtându-se in ochii lumii ca şi când se simţea onorată de atenţia lui. Ba chiar a dansat cu el – de două ori – şi s-a abţinut de la orice comentariu atunci când a călcat-o pe picior. La fel a făcut şi când i-a simţit mâna strângând-o de fund.

A băut limonada cu el într-un loc retras, încercând să lege o conversaţie, în speranţa şi rugându-se intens să găsească măcar ceva – orice – care lui să i se pară mai interesant decât sânii ei.

Nu mai ştia cum a făcut, dar, spre surprinderea Annabelei, bărbatul a condus-o spre un coridor, apoi i-a spus ceva despre

un prieten la care trebuia să ajungă un mesaj de la el şi pe nesimţite a reuşit să o atragă intr-un colţ retras, după care a înghesuit-o cu spatele de perete.

- Sfinte Doamne, gemu el şi mâna lui grasă îi prinse brutal un sân. De ce nu pot să-l apuc cu degetele...

- Lord Newbury, strigă Annabel, zbătându-se să se elibereze din încleştare. Opriţi-vă, vă rog...

- Ridică-ţi picioarele şi cuprinde-mă cu ele, îi ordonă el. apoi îi zdrobi buzele cu gura lui lacomă.

- Ce? încercă ea să spună, apoi să ţipe, dar nu mai putea să se mişte şi pe gură simţea presiunea insistentă.

El scoase nişte gemete scremute şi se împinse in ea cu toată puterea trupului. îi simţea erecţia presându-i pe stomac, agresiv şi furios. Cu o mână o prinse de fese şi încerca să-i depărteze un picior, pentru ceea ce voia să facă.

- Ridică-ţi fusta, dacă trebuie. Vreau să văd cât de adâncă eşti.

- Nu, scânci ea disperată. Vă rog, nu pot.

- Moravuri de doamnă intr-un trup de târfă. Râdea măgă- reşte şi cu mâna cealaltă ii frământa sfârcul intre degete chiar prin materialul subţire al rochiei. Combinaţia perfectă, adăugă el gâfâind.

Annabel simţea cum panica începe să o sufoce. A mai făcut faţă unor astfel de avansuri dezagreabile, dar niciodată ele nu au venit de la un nobil de rang. Şi niciodată de la un bărbat cu care trebuia să se mărite.

Oare asta însemna că el se aşteaptă ca ea să-i permită anumite libertăţi? Chiar înainte să-i ceară mâna?

Nu, era imposibil aşa ceva. Poate că fiind conte, era obişnuit să-i fie ascultate ordinele, dar cu siguranţă nu se gândea că poate să compromită o tânără respectabilă.

- Lord Newbury, zise ea, pe un ton mai aspru. Vă rog să-mi daţi drumul. Imediat.

El doar zâmbea şi încerca să o sărute. Mirosea ca un peşte, iar mâinile lui mari aveau pielea flască şi atingerea lor devenise insuportabilă. Nu aşa trebuia să se întâmple. Până acum ea nu avusese experienţe romantice, nici nu conoscuse iubirea, sau – I)oamne, nici nu ştia la ce să se aştepte. Dar nu la aşa ceva. Nu la un bărbat dizgraţios, care să o înghesuie pe un perete, într-o C asă străină.

Nu aşa trebuia să fie viaţa ei. Pur şi simplu nu aşa va fi viaţa

Nu ştia de unde şi-a adunat puterile; colosul cântărea peste o sută de kilograme. Totuşi, a reuşit să-şi propteaască mâinile în pieptul lui şi să-l împingă cu putere.

El se dezechilibră, înjură, se lovi de o masă din spate şi era cât pe ce să cadă in înverşunarea momentului. Annabel profită de secundele acestea, îşi ridică puţin poalele rochiei şi o rupse la fugă. Habar nu avea dacă lordul Newbury o va urmări; nu se uită in urmă. Ajunse la un glasvand, deschise uşa şi ieşi într-o grădină laterală.

Se rezemă cu spatele de zidul de piatră, încercând să se liniştească. îi bubuia inima în piept şi era transpirată, aşa că se infioră la adierea răcoroasă a serii. Se simţea murdară. Nu pe dinăuntru. Lordul Newbury nu avea cum să-i strecoare îndoiala asupra conştiinţei şi propriilor valori. Pe dinafară, în locurile unde a atins-o el...

Ar fi dorit să facă o baie. Să ia o cârpă şi un săpun uriaş, cu care să spele orice fărâmă de amintire despre el. Chiar şi acum avea o senzaţie ciudată la sânul drept, unde o frământase el. Nu era durere. Era ceva în neregulă. Tot trupul resimţea această senzaţie. Nu o durea nimic. Era doar senzaţia indescriptibilă de nedreptate.

Se vedea lumina torţelor din grădina unde s-a extins petrecerea, însă în locul unde se afla ea era întuneric. Cu

siguranţă

aceastăparteaproprietăţiinuerdestinatăoaspeţilor. Nicieanuarfiaici,erevident,doarcănuputeadeocamdatăsăseîntoarcăundeeraucelalţi.

Văzu o bancă de piatră la o oarecare distanţă, pe peluză şi merse acolo, se aşeză, apoi scoase un oftat prelung, cum nu se cuvenea să facă o domnişoară educată, mai ales când se afla la Londra. Era un obicei obişnuit pentru ea, mai ales când se hârjonea cu fraţii şi surorile ei în Gloucestershire.

îi era dor de casă. îi era dor de patul ei, de câine şi de tartele cu prune ale bucătăresei. îi era dor de mama ei, foarte dor de tata, însă mai presus de toate îi era dor de pământul tare de sub picioare. Se cunoştea pe sine în Gloucestershire. Ştia ce se aşteaptă de la ea. Ştia ce să aştepte de la ceilalţi oameni.

Era atât de mult, să-şi dorească să aibă sentimentul că ştie ce face? Sigur că nu era o dorinţă nerezonabilă.

Ridică privirea, căutând constelaţiile pe cer. Lumina torţelor reflectată pe cerul nopţii ascundea privirii stelele neînsemnate, deşi câteva străluceau puternic. Şi ele trebuie să se lupte cu poluarea, se gândea Annabel, ca să strălucească. Era o poluare a luminii, a strălucirii.

Şi asta i se părea în neregulă.

- Cinci minute, spuse ea răspicat. Peste cinci minute se va întoarce la petrecere. îşi va recăpăta echilibrul. Peste cinci minute va putea zâmbi şi face reverenţă în faţa bărbatului care a pipăit-o. Peste cinci minute îşi va spune că se poate căsători cu el. Şi tot peste cinci minute, poate chiar ar crede asta. între timp îşi va acorda sieşi cinci minute.

Patru. Sau nu.

Annabel auzi voci şoptind in noapte şi se uită înapoi, spre casă. Văzu două siluete strecurându-se pe aceeaşi uşă pe care a ieşit şi ea; parcă erau un bărbat şi o femeie. Probabil că şi ei se strecurau afară. De vreme ce au ales acea uşă, era clar că nu

dureau să fie observaţi. Annabel nu voia să le distrugă escapada. Sări in picioare, grăbită să aleagă altă rută spre casă, doar i ă perechea avansa rapid şi, ca să-i evite, nu putea decât să se al unde şi mai mult în întuneric. Aproape că alergă spre gardul viu care marca hotarul proprietăţii. Nu

voia să ia contact cu mărăcinii sau ramurile ieşite în afară, aşa că se îndreptă spre i» /onă deschisă din gardul viu, pe unde probabil se ieşea spre câmpie.

Câmpia Hampstead Heath. Spaţiul vast, minunat şi glorios, care era tot ce nu era Londra. în mod cert, nu aici ar trebui să lie acum. Louisa ar fi revoltată. Bunicul ei ar fi furios. Iar bunica ei...

în fine, probabil că bunica ei ar zâmbi, numai că Annabel a înţeles mai demult că nu trebuie să-şi bazeze judecăţile morale pe comportamentul bunicii sale.

Se întreba dacă va mai găsi calea înapoi spre peluza domeniului Trowbridge. Proprietatea era uriaşă; sigur că mai erau şi alte deschideri prin gardul viu. Dar între timp...

Privi spre întinderea deschisă. Ce lucru extraordinar, să găseşti întinderea aceasta sălbatică atât de aproape de oraş. Era misterioasă şi întunecată, iar aerul rece îi dădea o claritate care parcă i-a lipsit până acum. Nu doar că era proaspăt şi curat – de asta i-a fost foarte dor, din prima zi, când a respirat noxele din Londra. Aerul de aici te mușca,

te răcorea, te înfiora. Cu fiecare răsuflare simţea furnicături în plămâni.

Era raiul.

Ridică privirea, în speranţa că de aici stelele erau mai vizibile. Nu erau, dar rămase cu faţa spre cer, apoi făcu câţiva paşi înapoi, până ce dădu cu ochii de discul galben-auriu al lunii, ascuns de ramurile copacilor zvelţi.

Era genul de noapte magică. Şi chiar ar fi fost, dacă nu punea labele pe ea un bărbat de vârsta bunicului ei. Ar fi fost, dacă i

s-ar fi permis să poarte roşu, culoare care îi complimenta tenul mult mai bine decât această nuanţă palidă de roz.

Ar fi fost magică, dacă pe aripile vântului ar fi răsunat un vals. Dacă foşnetul frunzelor s-ar fi transformat în castaniete spaniole şi un prinţ frumos ar fi aşteptat-o în ceaţă.

Desigur, nu era ceaţă, dar nici vreun prinţ nu se vedea. Doar un babalâc hidos, care voia să-i facă lucruri oribile. Iar în cele din urmă va trebui să-l lase.

De trei ori a fost sărutată in viaţa ei. Prima dată de către Johnny Metham, care la opt ani şi-a lipit buzele de ale ei. Cel de-al doilea a fost Lawrence Fenstone, care i-a furat un sărut cu trei zile inainte de 1 Mai. Era intuneric şi cineva adăugase rom în amândouă bolurile cu punch, aşa că toţi participanţii la sărbătoare şi-au pierdut minţile. Annabel a fost surprinsă, dar nu furioasă, dar de fapt, când el a încercat să-şi strecoare limba în gura ei, a început să râdă.

I s-a părut cel mai caraghios lucru la vremea aceea.

Lawrence nu a fost prea amuzat, aşa că s-a retras, probabil simţindu-şi orgoliul rănit. Nu i-a mai vorbit un an, până când s-a întors de la Bristol cu o mireasă îmbujorată – blondă, mărunţică şi fără creier. Tot ce nu era Annabel,

iar ea se simțea încântată să remarce acest lucru, chiar mai mult decât ar fi vrut să fie.

Cel de-al treilea sărut a fost în seara aceasta, când lordul Newbury şi-a lipit corpul de al ei şi a făcut la fel cu gura. Dintr- odată episodul acela cu Lawrence Fenstone şi limba lui nu i s-a mai părut amuzant.

Lordul Newbury făcuse acelaşi lucru când şi-a împins forţat limba între buzele ei, însă ea şi-a încleştat dinţii atât de bine, încât a simţit că o dor maxilarele. Apoi a fugit. întotdeauna punea egal între fugă şi laşitate, dar acum, după ce a trebuit fugă, şi-a dat seama că uneori este singura acţiune prudentă.

iluar dacă acum s-a trezit singură pe câmpie, cu un cuplu de îndrăgostiţi care-i blocau drumul înapoi spre salonul de bal. I'.ra o situaţie comică.

Aproape.

Trase profund aer în piept, apoi îl eliberă îndelung, mergând toi cu spatele. Ce noapte a fost. Nu era magică deloc. Nu era... -Oh!

Atinse ceva cu călcâiul – Doamne, ce să fie, un picior? – după care căzu pe spate. Nu se gândea decât că s-a împiedicat de un cadavru, oricât de macabră era perspectiva. Măcar spera că era un mort. Un cadavru sigur ar face mai puţin rău reputaţiei sale, decât un om viu.

Sebastian era un om răbdător, aşa că nu s-a deranjat pentru că a aşteptat douăzeci de minute, cu scopul ca el şi Elizabeth să îşi facă apariţia separat în salonul de bal. încântătoarea lady (Tllars avea de protejat o reputaţie, chiar dacă el nu avea. Nu neapărat că relaţia lor trebuia să rămână secretă. Elizabeth era tânără, frumoasă, deja îi oferise soţului ei doi fii, iar dacă Sebastian nu se înşela, lordul Cellars era mult mai interesat de *secretarul* lui personal, decât de propria soţie.

Nimeni nu putea spera că lady Cellars va rămâne fidelă. Nimeni.

Doar că aparenţele trebuiesc păstrate, aşadar Sebastian a rămas bucuros pe pătură (procurată clandestin de un valet întreprinzător) şi a admirat stelele de pe cerul nopţii.

Era atâta pace afară, pe câmpie, chiar dacă se auzeau difuz sonorităţi dinspre locul unde se desfăşura petrecerea, purtate de vânt. Nu depăşise nici el prea mult limita proprietăţii Trowbridge; Elizabeth nu era atât de aventuroasă. Cu toate astea, se simţea foarte singur.

Cel mai straniu era că îi plăcea asta.

Nu se bucura deseori de singurătate. De fapt, nu o avea niciodată. Găsea fermecătoare momentele acestea, când se afla pe câmpie, la loc deschis. îi amintea de război şi de nopţile acelea când nu avea deasupra capului nimic, in afară de bolta pădurii. Urâse acele nopţi. Nu i se părea logic acum, că amintiri din război îi aduceau mulţumire, însă mai tot ce-i trecea prin cap nu mai avea vreo logică în ultima vreme. Nici nu mai merita să-şi pună întrebări.

închise ochii. Acum întunericul avea altă nuanţă, prin pleoapele închise. Straniu, câte nuanţe are întunericul. Dar... -Oh!

Simţi o lovitură în glezna stângă, deschise ochii şi văzu la timp o femeie care cădea pe spate. Chiar pe pătura lui. Zâmbi. Zeii îl mai iubeau, totuşi.

- Bună seara, spuse el şi se sprijini pe coate. Femeia nu i-a răspuns – nu-l surprinse reacţia, doar că era curios cum a ajuns alături de el. O urmări în timp ce se chinuia să se ridice. Nu i-a fost prea uşor. Pământul sub pătură era denivelat, iar ea fusese tulburată de pierderea echilibrului, după cum indica răsuflarea precipitată.

Se întrebă dacă şi ea avea o întâlnire. Poate că un alt gentleman aştepta să se năpustească acolo, departe, pe câmpia întunecată.

SebwHtian înclină capul şi o privi pe domniţă cum işi **fttUlUră** rochia. Nu avea aerul unei persoane care se furişează. **ÎMIII 0 rochie albă** sau roz deschis, ori altă nuanţă virginală. **Dtfhlllintvltf** puteau fl seduse – nu că Senastian făcuse vreo**dată aţa ceva;** Mibscrla totuşi la un cod moral, deşi nimeni iui I rei unoţlea meritele. Din câte a observat, virginele trebuie cui tale *Iii slin,* Iha puţin probabil că poţi să o convingi pe una dintre ele să traverseze o pajişte, ca să ajungă pe o câmpie, cu scopul propriei ruinări. Până şi fetele cele mai prostuţe şi-ar reveni, înainte să ajungă la destinaţie.

I)ccât dacă...

Aşadar, aici putea ii ceva interesant. Poate domnița lui stângace l usese *deja* defloratã. Poate se grăbea să ajungă la iubitul ei. (ientlemanul întreprinzător trebuie să fi făcut o treabă extraordinară de prima dată, dacă acum se bucura de o nouă impli- v are. Sebastian era cel mai în măsură să ştie că rareori vreo fată s a simţit bine de prima dată.

I.a fel de bine, era posibil ca eşantionarea lui ştiinţifică să fie distorsionată. Toate femeile cu care s-a culcat în ultima vreme au avut prima experienţă de acest gen cu soţii lor. Care erau, aproape prin definiţie, îngrozitori la pat. Altminteri, de ce ar fi căutat soţiile lor atenţia lui Sebastian?

în orice caz, oricât de delicioase erau evaluările lui, părea puţin probabil ca această domnişoară să se grăbească să-l întâlnească pe iubitul ei. Virginitatea rămăsese singurul lux permis al tinerelor necăsătorite, iar ele, în general, nu şi-l iroseau.

Aşadar, ce făcea ea aici? Singură? Zâmbi. îi plăceau misterele. Aproape la fel de mult ca melodramele de calitate.

- Pot să vă fiu de vreun ajutor? se oferi el, întrucât ea nu i-a răspuns la salut, mai devreme.

- Nu, zise ea, cu o uşoară mişcare a capului. îmi cer scuze. Plec imediat. Nu pot să... De-abia atunci se uită la el şi înghiţi.

Oare îl cunoştea? Se purta de parcă l-ar fi recunoscut. Sau doar l-a văzut aşa cum era el, un fel de libertin, o persoană cu care nu ar fi trebuit să rămână singură.

Nici el nu ar fi putut să o condamne pentru acea reacţie.

El chiar nu o cunoştea, era sigur de asta. Rareori uita un chip şi cu siguranţă că pe al ei nu l-ar fi putut uita. Era încântătoare într-un anume fel sălbatic, de parcă locul ei

era acolo, pe câmpie. Avea părul de culoare închisă şi probabil ondulat; cele câteva şuviţe care îi completau coafura, se unduiau pe forma delicată a gâtului. Arăta ca o persoană căreia îi place să râdă – chiar şi acum, când era vizibil stânjenită şi surprinsă.

Mai presus de orice, părea... *caldă.*

Se mira şi el de alegerea adjectivelor. Nu-şi amintea să le mai fi folosit înainte, mai ales la adresa unei persoane străine. Doar că ea părea o fiinţă caldă, cu o personalitate caldă, cu un râs la fel de cald, dar şi prietenie caldă.

Iar în pat... probabil şi acolo era caldă.

Nu că pe el l-ar fi interesat. După căldura ei, radia virginitate.

Ceea ce însemna că este de neatins. Cineva care nu trebuie să-l intereseze. Deloc. Nu putea nici măcar să fie prieten cu virginele, pentru că oricine ar înţelege greşit, sau ar interpreta greşit, iar atunci ar exista învinuiri sau, mai rău, aşteptări, iar el s-ar refugia într-o cabană de vânătoare din Scoţia, doar ca să scape.

Sebastian ştia ce trebuie să facă. întotdeauna a ştiut ce să facă. Dificultatea – cel puţin a lui – era cum să facă.

Putea să se ridice în picioare, ca un gentleman ce era, să-i indice drumul spre casă şi să o lase să plece.

Putea, dar care ar mai fi atunci partea distractivă?

Capitolul patru

Când cadavrul a spus „Bună seara', Annabel a tras concluzia că nu era chiar atât de mort pe cât a sperat ea. Era bucuroasă pentru el, desigur, însă pentru ea însăşi vitalitatea lui era un mare inconvenient.

Dragul meu lord, ar fi vrut ea să rostească languros, noaptea aceasta avea nevoie de aşa ceva.

îi refuză oferta de asistenţă, deşi a fost tăcută extrem de politicos şi, în final, reuşi să se ridice în picioare, fără să se pună intr-o situaţie şi mai jenantă.

- Ce te aduce pe această câmpie? o întrebă bărbatul-care-nu- era-mort pe un ton amical, de parcă ar fi stat de vorbă în curtea bisericii, Înconjuraţi de tot ce e mai curat şi mai neprihănit.

Ea îl privi. Stătea încă întins pe pătură, sprijinindu-se înt-un cot – o pătură! Avea o pătură?

Poate că nu era bine.

- De ce vrei să ştii? se trezi ea întrebându-l. Precis că şi-a pierdut minţile cu totul. Evident că ar fi trebuit să treacă pe lângă el şi să o ia la fugă spre casă. întâi de toate, nu trebuia să se angajeze în această conversaţie. Chiar dacă ar fi dat peste perechea de îndrăgostiţi în grădină, ar fi mai puţin periculos pentru reputaţia ei, decât să fie surprinsă singură cu un străin, pe câmpie.

Dacă el ar fi avut de gând să o atace şi să o violeze, oricum nu dădea niciun semn că se grăbeşte.

- Sunt curios, zise el simplu.

Ea îl mai privi puţin. Nu-i părea cunoscut, însă era întuneric, iar el vorbea de parcă prezentările ar fi fost făcute.

- Te cunosc? întrebă ea, iar el surâse misterios.

- Nu cred.

- Ar trebui?

- Categoric nu, zise el şi râse cu poftă. însă asta nu înseamnă că nu putem să avem o conversaţie absolut încântătoare.

De aici Annabel deduse că bărbatul era un libertin, era conştient de asta, deci nu era compania potrivită pentru o tânără necăsătorită. Se uită spre casă. Trebuia să plece, chiar trebuia.

- Nu muşc, o asigură el. Nici nu fac altele, de care să-ţi fie teamă. Se ridică în capul oaselor şi bătu cu palma pe pătură. Ia un loc.

- Prefer să rămân în picioare, spuse ea. Fiindcă nu-şi pierduse minţile complet. Spera că nu.

- Eşti sigură? insistă el, surâzând ştrengăreşte. Este mult mai confortabil aici.

Spuse păianjenul, muştei. Annabel se străduia cu succes să nu scoată un hohot de râs nervos.

- Eviţi pe cineva? continuă el.

Cum stătea cu privirea spre casă, Annabel răsuci brusc capul.

- Li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, spuse el, parcă scuzându-se.

- înseamnă că şi tu eviţi pe cineva?

- Nu chiar. îşi înclină capul intr-un fel care sugera indiferenţă. Mai degrabă îmi aştept rândul.

Annabel şi-ar fi dorit să rămână impasibilă, dar o sprânceană ridicată era dovada că era uimită.

O examină, zâmbind din nou. Nu era nimic viclean pe chipul bărbatului, totuşi simţea în privinţa Iui un fior de

anticipaţie, dar şi un tremur de încântare.

- Aş putea să-ţi ofer detalii, declară el, dar bănuiesc că nu se cuvine.

Nimic nu se cuvenea în seara aceea. Mai rău de atât nu putea să fie.

- Nu vreau să fac presupuneri, continuă el blând, dar, după nuanţa rochiei tale, pot să deduc că eşti nemăritată.

Ea dădu afirmativ din cap.

- Ceea ce înseamnă că, sub nicio formă nu ar trebui să-ţi spun că am fost aici cu o femeie care nu este soţia mea.

Oh, ar trebui să se simtă vexată, chiar ar trebui. Doar că nu putea. Era pur şi simplu *fermecător*. Deborda de farmec. Acum îi zâmbea larg, de parcă ar fi împărtăşit o glumă secretă, iar ea nu se putea abţine – dorea şă facă parte din acea glumă. Dorea să facă parte din clubul lui, din grupul sau frăţia lui. Avea ceva – o carismă, un magnetism aparte – aşadar, ea ştia că, dacă s-ar fi putut întoarce în timp şi spaţiu, probabil l-ar fi văzut la Eton, sau în alt loc unde şi-a petrecut anii de studenţie şi acolo precis că a fost un băiat în preajma căruia multă lume voia să stea. Unii oameni se nasc cu această calitate.

- Pe cine evitai? insistă el. Cel mai probabil candidat ar fi un pretendent neräbdător, doar că asta nu ar explica fuga ta şi de ce ai ajuns aici. E foarte uşor să te pierzi într-o mulţime şi mai puţin periculos pentru reputaţie.

- Eu n-aş spune asta, şopti ea.

- Nu, sigur că nu, acceptă el. Ar fi o indiscreţie. Dar ar fi mai amuzant dacă ai face-o.

Annabel se chinuia să nu zâmbească.

- Cineva îţi va simţi lipsa? întrebă el.

- în cele din urmă.
- Persoana pe care o eviţi?

Annabel se gândi la lordul Newbury şi la orgoliul lui.

- Presupun că voi mai avea puţin timp până va începe el să mă caute.

- £/? zise gentlemanul. Intriga devine interesantă.

- Intrigă? repetă ea. O alegere de cuvinte nepotrivită. Nu e vorba de o carte pe care mulţi ar dori să o citească. Te rog să mă crezi.

El râse din nou şi bătu de două ori cu palma pe pătură.

- Hai, aşează-te. Principiile mele de gentleman sunt toate ofensate, pentru că stai în picioare, iar eu sunt aşezat comod.

- Poate ar fi mai bine să te ridici şi tu, zise ea, într-o tentativă de încredere în sine.

- Oh, nu, mi-ar fi imposibil. Totul ar părea prea formal, nu crezi?

- Ţinând cont de faptul că nu ne-a prezentat nimeni, chiar formalitatea ar putea fi cheia.

- Oh, nu, protestă el. Ai luat-o complet invers.

- Atunci ar trebui să mă prezint?

- Nu, te rog să nu faci asta, se alintă el, cu tot dramatismul. Orice ai face, nu-mi spune numele tău. Este posibil să mi se trezească bruma de conştiinţă şi ar fi ultimul lucru pe care ni-l dorim.

- înseamnă că ai totuşi conştiinţă?

- Trist, dar adevărat.

Ce uşurare. Atunci nu era capabil să o tragă pe pătură în întuneric şi nici să o pipăie, cum făcuse lordul Newbury. Oricum ar fi, trebuia să meargă în casă. Conştiinţă sau nu, bărbatul nu era genul de gentleman cu care o tânără nemăritată ar trebui să rămână singură. De asta era absolut convinsă.

Iar şi-l aminti pe lordul Newbury, care *era* genul de bărbat cu care ar trebui să fie.

Se aşeză pe pătură, alături de el.

- Excelentă alegere, zise el şi aplaudă.

- Doar câteva momente.
- Sigur că da.
- Nu e pentru tine, spuse ea, simţind cum roşeşte. Nu dorea să-i dea impresia că a rămas datorită lui.

-Nu?

- Uite acolo. Făcu semn spre grădina laterală. Acolo sunt o femeie şi un bărbat, şi...
- Se bucură fiecare de companie?
- Exact.
- Iar tu nu te poţi întoarce la petrecere.
- Aş prefera să nu-i întrerup.
- Neplăcut, zise el, privind-o cu atenţie.
- Chiar aşa.

El se încruntă şi păru că reflectează.

- Un bărbat cu un alt bărbat ar fi mai neplăcut, cred eu.

Annabel deschise gura, dar nu se auzi nimic. Oricum nu era
prea indignată. Prezenţa lui atât de aproape o intoxicase, aşa că ii gusta glumele deja.

- Sau o femeie cu o altă femeie. Pe mine nu m-ar deranja să văd asta.

Ea întoarse capul, parcă să-şi ascundă sfiala, dar era întuneric şi nu o vedea, oricum. Sau, poate vedea. Părea genul de bărbat care ştie sigur când o femeie roşeşte, după cum adie vântul, sau se aliniază stelele.

Era un bărbat care cunoaşte femeile.

- Presupun că nu te-ai uitat cu atenţie la ei? întrebă el. La amicii noştri îndrăgostiţi.
- Eram mai preocupată de cum să scap mai repede.
- Desigur. Bine gândit. Totuşi, păcat. Dacă aş fi ştiut cine sunt, poate-mi făceam o idee mai bună despre

cât timp le va trebui.

-Zău?

- Nu toţi oamenii sunt zămisliţi la fel, ştii, zise el cu modestie în glas.

- Bănuiesc că ar fi bine să nu cer detalii despre această afirmaţie, comentă ea din ce în ce mai îndrăzneaţă.

- Nu, dacă eşti prea sensibilă. Zîmbi din nou şi, Doamne, Annabel simţea că-şi pierde răsuflarea.

Oricine era acest bărbat, el a fost vizitat de mulţi zei ai stomatologiei. Avea dinţii atât de albi şi drepţi, iar zâmbetul lui perfect era atât de molipsitor.

Cât de nedrept. Annabel avea dinţii de jos încălecaţi, la fel ca ai fraţilor ei. Odată un chirurg a spus că poate rezolva problema, dar, când l-a văzut că se apropie de ea cu un cleşte uriaş în mână, Annabel a fugit mâncând pământul.

Bărbatul acesta râdea cu toată faţa şi parcă lumina locul unde se află. Ciudat, mai ales că erau afară. Era întuneric, dar Annabel ar fi jurat că aerul din jurul lor parcă strălucea şi radia.

Sau a băut ea prea mult punch, din bolul destinat domnişoarelor. Aşa să fi fost, sau era cel din dreapta? Louisa a spus că acela este, nu-i aşa?

- Cunoşti pe toată lumea? întrebă ea, pentru că trebuia să o facă. Iar el a adus vorba primul.

- Poftim? întrebă el mirat.

- Ai cerut o descriere a cuplului, explică ea. îi cunoşti pe toţi, sau doar pe cei care se poartă necuviincios?

- Nu-i cunosc pe toţi, dar, trist – chiar mai trist decât existenţa conştiinţei mele – îi cunosc *aproape* pe toţi.

Annabel se gândi la câteva persoane pe care le-a întâlnit în ultimele săptămâni.

- Te înţeleg foarte bine şi recunosc, este

descurajant.

- O doamnă cu inteligenţă şi discernământ, spuse el. Genul pe care-l prefer.

Flirta cu ea. Annabel alungă frisonul de încântare care-i dădea târcoale prin tot corpul. Era, într-adevăr un bărbat

Inimos, brunet, fermecător şi dezinvolt, cum poate alţi tineri |»el rec ore, ca să devină aşa. Faţa lui... Ei bine, Annabel nu era pictoriţă şi nu ştia cum să descrie o faţă, însă a lui avea trăsături inegale, dar perfecte, în acelaşi timp.

- Mă bucur că ai o conştiinţă, şopti ea.

El râse iar şi se aplecă puţin, încântat de cuvintele ei.

- Ce ai spus?

Acum chiar simţea că roşeşte, iar de data aceasta precis vedea şi el. Ce ar trebui să-i spună acum? *Mă bucur mult că ui conştiinţă, fiindcă, dacă te-ai hotăra să mă săruţi, cred că te-aş lăsa*?

El era tot ce nu era lordul Newbury. Tânăr, frumos, spiritual. Puţin prea fermecător, chiar periculos. Era genul de gentleman pe care tinerele jură că-l vor evita, dar la care visează în secret. Iar în următoarele câteva minute el va fi cu totul numai al ei.

Doar câteva minute. îşi va permite aceste minute. Atât.

El probabil şi-a dat seama că ea nu va repeta ce a spus, aşa că o întrebă (din nou, de parcă era o conversaţie obişnuită).

- Este primul tău sezon?
- Da, este.
- Şi te distrezi?
- Depinde de momentul când mi-ai pune întrebarea.
- Foarte adevărat, sunt convins, zise el zâmbind cu înţelegere. Te distrezi în momentul acesta?

Annabel simţea deja fluturi în stomac.

- Foarte mult, zise ea, mirându-se de emoţia care i se simţea în glas. Devenea din ce în ce mai bună la ceea ce în oraş se numea conversaţie.
- Mă bucur să aud asta. El înclină uşor capul, apoi vorbi pe un ton autocritic. Eu chiar mă mândresc că

sunt o gazdă extraordinară.

Annabel se uita când la pătură, când la el, ezitând. El o privea calm.

- în viaţă trebuie să fii gazdă bună, indiferent cât de umil îţi este domiciliul.

- Cu siguranţă nu încerci să-mi spui că ţi-ai făcut casă aici, la Hampstead Heath.

- Vai de mine, nu. Sunt mult prea ataşat de confortul personal, ca să fac asta. Dar nu crezi că ar fi nostim, doar pentru o zi sau două?

- Nu ştiu de ce, dar bănuiesc că noutatea acestei situaţii ar păli odată cu lumina zilei.

- Ba nu, spuse el contemplativ. Se uita undeva, în depărtare şi adăugă: Poate un pic mai târziu, dar nu imediat ce se face lumină.

Ea ar fi dorit să-l întrebe ce a vrut să spună, doar că nu ştia cum să facă asta. Părea atât de pierdut în propriile gânduri, încât i s-ar fi părut o impolitețe să-l întrerupă. Aşa că aşteptă, privi curioasă, cu întrebarea în ochi.

- Dimineaţa e totul diferit. Lumina este mai slabă. Mai roşiatică. Parcă iese de undeva, de sub pământ şi se ridică odată cu ceaţa. Totul este nou. Totul.

Annabel îl asculta şi dorea să rămână acolo, pe pătură, lângă el, până ce soarele va răsări la orizont, spre est. El a făcut-o să dorească să vadă câmpia la lumina dimineţii. El a făcut-o să vrea să-l vadă *pe el* la lumina dimineţii.

- Mi-ar plăcea să mă scald în ea. Lumina dimineţii şi nimic altceva.

Oricât de şocant i se părea, Annabel simţea că el nu vorbeşte cu ea. Pe parcursul conversaţiei a încercat să o tachineze, să o testeze, să vadă cât de departe poate merge, înainte să o vadă că, din prudenţă, o rupe la fugă. Dar acum... poate era cel mai sugestiv lucru pe care l-a spus el până acum, totuşi, ea ştia...

Nu vorbise pentru ea.

- Cred că eşti un poet, zise ea zâmbitoare, pentru că se simţea fericită. El râse zgomotos.

- Ar ii superb, dacă ar fi adevărat. Se întoarse cu faţa spre ea, dar momentul dispăruse. Oricare parte ascunsă a lui s-ar fi dezvăluit discret, el a acoperit-o la loc, a închis-o şi a redevenit lennecătorul-diavol, bărbatul cu care orice fată îşi doreşte să lie. Bărbatul invidiat de alţi bărbaţi.

Şi nici măcar nu-i cunoştea numele. Dar mai bine aşa. Va alia cine este, cum va afla şi el, apoi o va compătimi, biata fată, obligată să se mărite cu lordul Newbury. Sau poate o va detesta, gândind că face asta pentru bani, ceea ce, desigur, ea chiar făcea. îşi îndoi picioarele sub ea, şi se lăsă cumva pe-o parte, o poziţie total nepotrivită pentru Londra. Privea înainte, dar nu era sigură dacă acolo era vestul. Ori estul, spre continent, unde iui a fost niciodată şi probabil nu va ajunge vreodată. Lordul Newbury nu părea genul căruia să-i placă să călătorească, iar interesul lui în privinţa ei se limita strict la talentele ei mater- nale, aşa că nu credea să-i permită vreodată să ajungă atât de departe fără el.

Şi-a dorit mereu să vadă Roma. Poate niciodată nu va merge acolo, chiar dacă nu exista un lord Newbury, care să saliveze după şoldurile ei, bune pentru zămislit copii, însă a avut întotdeauna o şansă.

închise ochii puţin, aproape suferind. Deja se gândea la căsătorie ca la un *fapt împlinit*. îşi tot repeta că putea să-l refuze, dar refuzul era doar în colţul ei disperat de creier, care încerca să se impună. Partea practică deja acceptase adevărul.

Asta era. Chiar se va mărita cu lordul Newbury, dacă o va cere. Oricât de respingător şi oribil i se părea acest bărbat, o va face.

Suspină, fiindcă se simţea înfrântă. Nu va exista nicio Roma pentru ea, nicio idilă, nici multe lucruri la care nici nu

îndrăznea să se gândească. Dar familia ei va avea de toate, aşa cum a spus bunica ei, iar Newbury poate va muri curând. Era un gând pervers, imoral, dar nu se vedea capabilă să intre în acest mariaj, fără să se agaţe de asta, ca de salvarea ei.

- Pari adâncită în gânduri, se auzi glasul lui de alături.

Annabel dădu din cap afirmativ.

- Dau un bănuţ pentru gândurile tale.

- Mă gândeam doar, spuse ea.

- La toate lucrurile pe care trebuie să le faci, presupuse el. Doar că nu suna ca o întrebare.

- Nu. Rămase tăcută puţin, apoi îşi reluă ideea. La toate lucrurile pe care nu voi ajunge niciodată să le fac.

- Am înţeles. îmi pare rău, adăugă, după câteva momente de tăcere.

Annabel se întoarse spre el şi-l privi parcă pentru prima dată.

- Ai fost vreodată la Roma? îl întrebă ea spontan. Ştiu că e o întrebare nebună, mai ales că nu ştiu nici cum te cheamă, dar ai fost la Roma?

- Tu ai fost? întrebă şi el.

-Nu.

- Am fost la Paris. Şi la Madrid.

- Erai soldat, zise ea. Ce altceva putea să fi fost, de a reuşit să vadă aceste oraşe, în acele vremuri?

- Nu e modul cel mai plăcut să vezi lumea, zise el şi înclină uşor capul. Dar important este că ţi-ai făcut treaba.

- Eu nu am fost niciodată mai departe de casă, decât în locul acesta, mărturisi Annabel.

- Aici? O privea mirat şi arăta cu degetul spre

locul întins şi verde. Câmpia aceasta?

- Câmpia aceasta, repetă ea. Cred că Hampstead este mai departe de casă, decât Londra. Sau poate nu este.

- Contează?

- Să ştii că da, zise ea, surprinsă de răspunsul ei, pentru că evident, *tiu conta*.

lotuşi, părea să conteze.

- Nu poţi să contrazici pe cineva atât de sigur, zise el printre zâmbete.

- Să ştii că-mi place foarte mult să fiu sigură.

- Nu ne place tuturor?

- Poate celor mai buni dintre noi, replică ea şi parcă intră in locul lui.

- Unii spun că este o nebunie să fii veşnic sigur.

- Unii?

- Oh, nu eu, o asigură el, însă unii, da.

Ea începu să râdă cu tot sufletul, iar râsul ei sincer şi zgomotos îi dădea un farmec aparte; se simţea minunat. Şi el râdea, apoi o întrebă:

- Presupun că Roma se află pe lista ta de lucruri pe care nu vei ajunge să le faci niciodată?

- Da, spuse ea amuzată. Dintr-odată nu i se mai părea la fel de trist că nu va vedea Roma niciodată. Mai ales acum, după ce a râs atât de mult şi se simţea bine.

- Am auzit că este mult praf acolo.

Stăteau amândoi cu faţa spre câmpie, iar ea întoarse capul.

- Chiar aşa?

Răsuci şi el capul, aşa că acum se priveau unul pe celălalt.

- Când nu plouă.

- Asta ai auzit tu, afirmă ea.

Acum zâmbi şi el, dar mai mult în gând.

- Asta am auzit eu.

Ochii lui... oh, ochii lui. S-au întâlnit cu ai ei şi erau plini de sinceritate. Ce văzu acolo... Nu era pasiune, căci de ce ar fi pasiune? Dar era ceva uimitor, ceva fierbinte şi conspirativ şi...

Sfâşietor. Pentru că în timp ce se uita la el, la acest bărbat fermecător, care poate era doar o plăsmuire a imaginaţiei ei, tot ce vedea era faţa zbârcită, roşiatică şi flască a lordului Newbury, iar vocea lui îi răsuna în urechi, batjocoritoare, ironică. Annabel se simţi brusc cuprinsă de o tristeţe fără margini.

Momentul acesta... orice moment ca acesta...

Nu aveau cum să fie ale ei.

- Ar trebui să mă întorc, spuse ea cu calm.

- Sunt sigur că ar trebui, declară el la fel de liniştit.

Ea nu se mişcă. Parcă era incapabilă să se mişte. Aşa că el se ridică, fiindcă era, după cum a bănuit şi ea, un gentleman. Nu doar cu numele, ci şi cu fapta. întinse mâna spre ea, iar ea o prinse şi apoi – parcă plutea – se ridică, ridică privirea spre ochii lui şi văzu totul – viaţa ei, cum avea să fie mai departe.

Toate lucrurile pe care nu le va avea.

Şopti:

- Ai vrea să mă săruţi?

Capitolul cinci

Erau o mie de motive pentru care Sebastian nu ar fi trebuit să facă gestul pe care i l-a cerut domnişoara şi doar unul – dorinţa – pentru care l-ar fi făcut.

A cedat dorinţei.

Nici măcar nu şi-a dat seama că o doreşte. Oh, remarcase că era drăguţă, chiar senzuală, într-o manieră încântătoare, dezinvoltă. însă el mereu remarca aceste trăsături la o femeie. Era în firea lui să observe, la fel de firesc cum observa vremea. *l.ydia Smithstone avea o buză superioară neobişnuit de atrăgătoare* era o frază nu fundamental diferită de: *Norul acela pare că va aduce ploaie.*

Cel puţin nu în mintea lui.

Dar, când ea l-a apucat de mână şi pielea lui s-a atins de pielea ei, ceva s-a aprins în el. Inima lui a tresărit şi răsuflarea i s-a precipitat, iar când a văzut-o că se ridică, i s-a părut ceva magic şi liniştit, care plutea spre braţele lui. Doar că nu a ajuns in braţele lui, ci doar a rămas în faţa lui. Aproape, dar nu destul de aproape. S-a simţit vrăjit.

- Sărută-mă, i-a şoptit ea, iar el nu putea să o refuze, cu nu putea să-şi refuze nici lui propria reacţie. I-a ridicat mâna uşor şi ea şi-a lipit degetele pe buzele lui, apoi a mângâiat-o pe obraz. Ochii li s-au întâlnit plini de dorinţă.

Şi el simţea aceeaşi dorinţă pe care a citit-o în ochii ei. Era ceva melancolic în ei, iar el nu mai văzuse de atâta timp ceva asemănător. Dorea să o sărute – o dorea pe ea – cu o intensitate

stranie. Nu-i era cald, nici rece. Ceva in interiorul lui poate conştiinţa, poate sufletul lui – ardea.

Nu ştia numele ei, nu ştia nimic despre ea, decât că visa despre Roma şi mirosea a violete. Iar gustul ei era de vanilie. Acum era sigur. La asta se gândi când vârful limbii lui desenă un arc delicat pe buza ei superioară, iar senzaţia a fost greu de uitat.

Câte femei sărutase el? Prea multe, ca să ţină socoteala. Le sărutase pe fete cu mult timp înainte să-şi dea seama că poate face şi altceva cu ele. Când era tânăr in Hampshire, ca soldat în Spania şi ca rebel la Londra... dintotdeauna femeile i s-au părut interesante. Şi le amintea pe toate. Avea prea multă stimă pentru sexul frumos, ca să le lase să se piardă in uitarea minţii lui aglomerate.

Acum era cu totul altceva. Nu era doar o femeie pe care nu o va uita, era momentul. Senzaţia resimţită cu ea în braţele lui, aroma pielii ei, gustul buzelor ei, atingerea şi suspinul delicat, sub buzele lui, când răsuflarea ei s-a transformat în geamăt.

Avea să-şi amintească temperatura aerului, direcţia vântului, strălucirea aurie a lunii peste iarbă.

Nu cuteză să o sărute adânc. Era inocentă. Era înţeleaptă, chibzuită, dar tot era inocentă, iar dacă ar fi fost sărutată de mai mult de două ori până acum, el şi-ar fi mâncat pălăria. Aşadar, îi dărui primul sărut, cel la care visează tinerele. Blând. Moale. Doar o atingere a buzelor, o uşoară frecare, cea mai delicată şi năucitoare incursiune a limbii.

Asta trebuia să fie tot. Există lucruri pe care un gentleman pur şi simplu nu le poate face, oricât de magic ar fi momentul. Aşadar se retrase, cu părere de rău. Rămase totuşi cu vârful nasului lipit de nasul ei.

Zâmbi. Se simţea fericit. Apoi vorbi ea:

- Asta e tot?

Poftim? întrebă el uluit.

- Mă gândeam că poate ar fi mai mult, mărturisi ea, uşor mlală. Mai degrabă, părea confuză.

El încercă să nu râdă. Ştia că nu trebuie. O vedea cât este de stăruitoare; ar fi fost o insultă să râdă de ea. Ascunse foarte bine amuzamentul debordant.

- A fost drăguţ, zise ea, parcă încercând să-l liniştească.

El işi muşca limba. Numai aşa putea rămâne serios.

- Este în regulă, reluă ea, zâmbitoare, privindu-l ca un părinte care-şi încurajează copilul care nu se pricepe la jocuri.

El dădu să-i spună numele, apoi îşi aminti că nu-l cunoaşte. Ridică mâna, mai exact, un deget. Acesta indica foarte clar: *Nu unii spune un cuvânt.*

Văzu cum i se ridică o sprânceană, ca semn de întrebare.

- Mai este, zise el.

Când o văzu că încercă să spună ceva, el îşi lipi degetul arătător de buzele ei.

- Oh, chiar este mai mult.

Iar de data aceasta, a sărutat-o *cu adevărat.* îi prinse buzele intr-ale sale, explorând, muşcând delicat, *devorând.* O îmbră- ţişă pătimaş şi o lipi de trupul lui încordat, până ce simţi fiecare curbă sinuoasă a trupului ei voluptuos pliată pe formele lui.

Era voluptuoasă. Ba nu, avea *sexappeal.* Avea un trup de lemeie, unduios şi cald, cu forme sinuoase, care implorau să lie dezmierdate şi frământate. Era genul de femeie în care un bărbat se pierde, renunţând de bună voie la raţiune şi logică.

Era genul de femeie pe care un bărbat nu poate să o lase in miez de noapte. Cu siguranţă era caldă şi moale, o

pernă şi pătură languroasă, toate adunate într-un singur trup.

Era o sirenă. O ispită exotică, superbă, care în felul ei era inocentă. Habar nu avea ce face. La naiba, probabil că nu-şi dădea seama nici ce face *el.* Cu toate acestea, nu i-a trebuit decât

un zâmbet natural, un oftat ingenuu şi el s-a simţit pierdut.

O dorea. Dorea să o *cunoască*. Centimetru cu centimetru. Sîngele ii clocotea, corpul fredona, iar dacă nu ar fi auzit un strigăt venind dinspre casă, nu se ştie ce ar mai fi făcut. Tresări şi ea, întoarse capul spre dreapta şi ascultă din direcţia de unde se auzea gălăgia.

Lui Sebastian i-a fost suficient să se trezească la realitate, cel puţin parţial. O împinse puţin, poate prea tare şi îşi puse mîinile în şolduri, continuând să gâfâie.

- Asta *a fost* mai mult, spuse ea, cu un aer ameţit.

Când se uită la ea, văzu că are părul puţin răvăşit, iar buzele ei – pe care mai devreme el le evalua ca bine-conturate şi cărnoase, acum arătau de parcă fuseseră înţepate de albine.

Oricine s-a sărutat în viaţă şi-ar da seama că a fost sărutată pătimaş.

- Poate vrei să-ţi aranajezi părul, îi spuse el, deşi îşi dădea seama că era cel mai nepotrivit comentariu pe care-l făcuse după o sărutare pasională. Dar parcă nu se putea redresa până la acea dezinvoltură pe care o afişa mereu. Stilul şi graţia păreau că necesită şi puţină minte. Cine şi-ar fi închipuit că el şi-a pierdut-o?

- Oh, exclamă ea şi duse mâna spre cap, apoi căută să-şi îndrepte şuviţele rebele, dar nu reuşi. îmi pare rău.

Nu avea motiv să-şi ceară scuze, iar Sebastian continua să-şi localizeze creierul, ca să spunem aşa.

- Nu trebuia să se întâmple asta, zise el în sfârşit. Acesta era adevărul, iar el ştia cel mai bine. Nu avea obiceiul să cocheteze cu inocente şi cu atât mai mult nu ar fi făcut-o într-o sală de bal aglomerată.

Nu şi-a pierdut controlul, dar nu aşa proceda el de

obicei.

Parcă era furios pe sine. Furios. Era un sentiment necunoscut şi absolut neplăcut. De cele mai multe ori el compătimea, sau se

auio-ironiza, iar despre plictiseală ar fi putut să scrie un roman. I >ar lin ia? Pur şi simplu refuza să participe la ceva care provoca I nric. Faţă de alţii, sau tăţă de el însuşi.

Dacă ea nu l-ar fi rugat... dacă nu l-ar fi privit cu ochii aceia adânci şi nu ar fi şoptit „Sărută-mă", el nu ar fi făcut asta niciodată. Scuza nu stătea în picioare, o ştia şi el, însă singura lui (. onsolare era că nu el iniţiase participarea.

Intr-o mică măsură. La câte păcate avea, nu putea să mintă nici el atâta.

- îmi pare rău că ţi-am cerut-o, zise ea cu ţâfnă.

- Nu eram obligat să mă supun, răspunse el.

- în mod clar, sunt irezistibilă, mormăi ea.

Sebastian aruncă o privire spre ea. Chiar era. Avea trup de /cită şi zâmbet de sirenă. Chiar şi acum, îi trebuia o voinţă de IUT să se stăpânească, să nu se arunce asupra ei. Să o sărute din nou... şi din nou... îl treceau fiori reci. Nu era bine.

- Ar trebui să pleci, spuse ea.

Cu un gest de gentleman, el făcu un arc de cerc cu braţul, în direcţia casei.

- După dumneavoastră.

- Eu nu mă întorc acolo prima, zise ea, făcând ochii mari.

- Tu chiar crezi că plec primul şi te las aici, singură pe câmpie?

- M-ai sărutat fără să-mi cunoşti numele, spuse ea, cu mâinile în şolduri.

- Şi tu ai făcut-o, replică el.

Ea ar fi vrut să mai comenteze indignată, însă Sebastian jubila pentru că a egalat scorul. Din ce în ce mai îngrijorător, se gândea el. Adora dialogul în contradictoriu, care de obicei i se părea un dans, nu o

competiție.

Au stat așa, privindu-se unul pe celălalt, iar Sebastian aștepta ca ea să-și spună numele răspicat, sau să-l someze pe el să și-l

dezvăluie. Probabil că şi ea avea aceleaşi aşteptări. Totuşi, nu spunea nimic, dar îl privea înfuriată.

- Contrar comportamentului meu recent, zise el, cu un aer matur, sunt un gentleman. Aşadar nu pot să te abandonez în sălbăticie.

- Tu numeşti asta sălbăticie?

Pe loc se întrebă oare ce avea fata aceasta de îl înnebunea. Doamne, cât putea să fie de enervantă, când îşi punea in minte să fie aşa.

- Poftim? îşi exprimă el revolta, într-un mod sofisticat, înseamnă că nu m-ai înţeles prea bine.

- Dacă perechea aceea mai este... cuvintele nu-i mai ieşeau de pe buze, aşa că făcu semn cu mâna, spre partea laterală a casei.

Sebastian răsufla greoi. Dacă ar fi fost singur, s-ar fi dus lent, spre locul acela, avertizându-i pe cei doi cu cuvintele: „Vine cineva! Care nu eşti afară cu persoana cu care eşti legal implicat, ai face bine să te retragi!"

Ar fi fost superb. Exact asta aştepta societatea de la el. Dar nu putea să facă asta când era cu o domnişoară nemăritată.

- Mai mult ca sigur că au plecat, spuse el pe când se apropiau de gardul viu. Iar dacă nu, presupun că nici ei nu doresc să fie văzuţi, mai mult decât doreşti tu asta. Să mergem.

- Mi se pare că ai avut experienţe numeroase cu asemenea lucruri, zise ea.

- Foarte multe. Ei bine, chiar aşa era.

- înţeleg. După ce rosti asta, simţi că încep să-i clănţâne dinţii în gură. Ce norocoasă trebuie să fiu, zise ea. Sunt instruită de un maestru.

- Norocul tău.

- întotdeauna te porţi atât de oribil cu

femeile?

- Aproape niciodată, răspunse el, fără să gândească.

i) vâ/u că deschide gura, apoi renunţă şi îi venea să-şi li.tgâ un pumn. îi părea rău pentru ce a spus. Şi-a dat seama i ,i lânăra are reflexe emoţionale rapide, aşadar cuvintele lui o indignaseră.

Voiam să spun că... atunci când... Nu. Când tu... se bâlbâia el încurcat.

Ea se uita la el cu optimism. Cu toate acestea, el tot nu ştia i e să spună. îşi dădea seama, cum stătea acolo ca un idiot, că există cel puţin zece motive pentru care scenariul era complet inacceptabil.

Unu: Nu ştia ce să spună. Poate părea repetitiv, doar că, **Doi:** El şlia întotdeauna ce se spună şi Trei: mai ales când era vorba do femei.

Ceea ce ne conduce sugestiv la **Patru:** Un produs al sarcasmului său era **Cinci:** în viaţa lui nu insultase o femeie până acum, decât dacă ea a meritat-o, fapt pe care **Şase:** această lomeie nu l-a meritat. Asta însemna că **Şapte:** Trebuia să-şi ceară scuze şi **Opt:** Habar nu avea cum poate să facă asta.

O uşurinţă cu scuzele ar fi depins de abilitatea impusă de un comportament care le solicita. Iar la el nu se punea problema de aşa ceva. Era unul dintre puţinele lucruri din viaţa lui, de care era extrem de mândru.

Dar asta îl aducea înapoi la **Nouă:** Habar nu avea ce să spună şi Zece: Ceva la tânăra aceasta l-a prostit pur şi simplu. Prostit.

Oare cum suportă restul lumii o atare tăcere apăsătoare în faţa unei femei? Sebastian găsi momentul intolerabil.

- M-ai rugat să te sărut, zise el. Nu era primul lucru care i-a venit în minte, ci al doilea.

Din tresărirea ei – pe care a văzut-o în amploarea capabilă să răstoarne un munte – avea sentimentul **că** ar fi

trebuit să aştepte până la al şaptelea, cel puţin.

- Mă acuzi de... se revoltă ea, apoi tăcu şi strânse din buze cu o expresie furioasă, frustrată. Mă rog, nu ştiu exact de ce mă acuzi...

- Dar nu te-am acuzat de nimic, zise el. Pur şi simplu am subliniat că tu voiai o sărutare, eu m-ara oferit să te servesc şi...

Şi ce? Ce anume sublinia el? Şi unde îi plecase mintea? Nu-i venea în gând o propoziţie completă, pe care să o şi rostească.

- Aş fi putut să profit de tine, zise el sec. Doamne, ce urât suna.

- Dar nu ai făcut-o?

Oare chiar atât de naivă *putea* să fie? Se apropie mult de ea şi o sfredeli cu privirea.

- Nu ai habar în câte feluri nu am profitat de tine, ii zise el calm. în câte feluri aş fi putut să profit. Câte...

- Ce? i-o trânti ea. Ce?

Sebastian tăcu, iar ca să reuşească, literalmente îşi muşcă limba. Nu putea să-i spună exact în câte feluri ar fi *dorit* să profite de ea.

De ea. Domnişoara-fără-Nume.

Oricum, era mult mai bine aşa.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, se trezi el vorbind. Cum naiba te numeşti?

- Văd bine că eşti nerăbdător să afli, replică ea.

- *Numele* tău, zise el printre dinţi.

- Mai întîi mi-l spui tu pe al tău?

El răsuflă prelung, agasat şi frustrat, apoi îşi trecu degetele prin păr.

- Mi s-a părut mie sau acum zece minute am

avut o conversație civilizată? Când o văzu că deschide gura să răspundă, el o opri și continuă: Nu, nu. A fost ceva mai mult decât civilizat. Aș îndrăzni să o numesc chiar plăcută.

Atunci ea se înmuie, nu într-atât cât el să o considere maleabilă – mă rog, nu chiar atât, însă apele s-au mai calmat.

- Nu trebuia să-ți cer să mă săruți, zise ea.

Sebastian remarcă totuși că nu și-a cerut scuze și mai simți cât se bucură el că ea nu a făcut-o.

- Cu siguranță înțelegi, continuă ea relaxată, că este mult mai important ca eu să aflu identitatea ta, decât invers.

El se uită la mâinile ei. Erau relaxate, nu încleștate; întotdeauna mâinile îi trădează pe oameni. Fata aceasta strângea în pumn materialul rochiei. Era agitată, dar reușea să-și păstreze «> postură demnă. Iar Sebastian știa că are dreptate. Ea nu putea să-l ruineze în vreun fel, în timp ce el, cu un singur cuvânt necugetat sau neadevărat, ar fi putut să o distrugă pe veci. Nu era prima dată că se simțea fericit că nu s-a născut femeie, însă era prima dată când i se arăta în față dovada vie că bărbaților le este mult mai ușor în viață.

- Mă numesc Sebastian Grey, spuse el și aplecă scurt capul, in semn de respect. Sunt deosebit de încântat să vă cunosc, miss...

Nu a mai putut să continuie, fiindcă ea a tresărit, s-a albit la față, apoi părea că nu se simte bine.

- Te asigur, continuă el amuzat, că reputația mea nu este chiar atât de neagră, pe cât pare.

- Nu ar trebui să fiu aici, cu tine, zise ea aproape disperată.

- Acest lucru a fost deja stabilit.

- Sebastian Grey. Doamne, vai de mine, *Sebastian Grey*.

El o privea cu interes. Dar și puțin vexat, însă era de

așteptat. Oare chiar atât de gravă era situația?

- Te asigur, interveni el, enervat din nou pentru modul cum și-a început fraza, că nu intenționez să permit ca reputația ta să sufere în vreun fel, prin asocierea cu mine.

- Nu, sigur că nu, zise ea, apoi strică totul cu un hohot râs panicat. în nicun caz nu ai dori să faci asta. Sebastian Grey. Privi spre cer, iar el se aştepta chiar să o vadă cum ridică pumnii spre zei. Sebastian Grey, repetă ea. *Din nou.*

- Să presupun din reacţia ta că ai fost prevenită în legătură cu mine?

- Oh, da, veni rapid replica ei. Apoi realiză gafa şi îl privi in ochi. Trebuie să plec. Acum.

- După cum îţi aminteşti că ţi-am sugerat şi eu, şopti el.

Ea se uita deja în direcţia spre care trebuia să plece.

- Capul jos şi mergi cât poţi de repede, îşi şopti ea.

- Unii dintre noi trăiesc toată viaţa cu motto-ul acesta, spuse el înviorat.

Ea îi aruncă o privire severă, din care parcă se întreba dacă nu cumva a înnebunit în ultimele două secunde. El ridică din umeri, fără să se scuze. în sfârşit, începea să se simtă în formă din nou. Avea motive să fie vesel.

- Tu aşa faci? întrebă ea.

- Categoric nu. Prefer să fac totul cu stil. Totul se rezumă la subtilităţi, nu crezi?

- Trebuie să plec, spuse ea după ce se mai uită la el cu atenţie. Apoi a plecat. Cu capul plecat şi mers grăbit. Fără să-i fi spus care era numele ei.

Capitolul şase

în după amiaza următoare

- Eşti foarte tăcută azi, vorbi Louisa.

Annabel surâse absentă. Ieşiseră în Hyde Park, unde Louisa îşi plimba câinele, însoţite – teoretic – de mătuşa Louisei. Numai că lady Cosgrove se întâlnise cu una din cunoştinţele sale şi, pentru că era la o oarecare distanţă de ele, nu putea auzi mare lucru din conversaţia lor.

- Sunt doar obosită, spuse Annabel. Mi-a fost greu să dorm după agitaţia de la petrecere. Nu era întregul adevăr, dar nu era nici o minciună. Noaptea trecută a stat trează, întinsă pe pat, cu ochii închişi.

Nu voia să privească în tavan. Din principiu. Aşa a fost întotdeauna. Când încerca să adoarmă, ochii deschişi erau o recunoaştere a înfrângerii. Cu toate acestea, oriunde privea, îi era greu să scape de magnitudinea faptei sale.

Sebastian Grey.

Sebastian Grey.

Cuvintele răsunau în capul ei ca un geamăt de nefericire. Pe lista bărbaţilor pe care nu ar trebui să-i sărute, el trona pe primul loc, alături de Rege, lordul Liverpool şi coşarul. Şi sincer, bănuia că el se situa mult mai sus pe listă, decât coşarul.

Nu ştia prea multe despre dl. Grey înainte de petrecerea de la familia Trowbridge, în afară de faptul că era moştenitorul lordului Newbury şi că niciunul dintre bărbaţi nu tolera

compania celuilalt. Dar, odată ce s-a zvonit că lordul Newbury a pus ochii pe ea, toată lumea părea că are să-i spună câte ceva despre conte şi nepotul lui.

Foarte bine, nu chiar toată lumea, pentru că persoana ei nu interesa pe toată lumea, însă toţi cunoscuţii ei aveau o părere.

Era un bărbat frumos. (Nepotul, nu contele).

Era un cuceritor. (Din nou, nepotul).

Probabil era sărac-lipit şi petrecea mult timp cu verişorii lui din partea cealaltă a familiei. (Evident nepotul, adică bine că nepotul, fiindcă, dacă Annabel se mărita cu lordul Newbury şi se dovedea că el este sărac, pentru ea ar fi fost groaznic.)

Annabel plecase de la bal imediat după interludiul dezastruos de pe câmpie, iar dl Grey a mai rămas. Probabil că i-a lăsat o impresie puternică Louisei, pentru că în dimineaţa aceasta numai despre el vorbea.

Dl Grey aşa şi pe dincolo, dl Grey a făcu şi a dres, şi cum era posibil ca Annabel să nu-l fi văzut la petrecere? Annabel a ridicat din umeri şi a comentat ceva de genul *Nu pot să-mi dau seama,* doar că nu conta, fiindcă Louisa tot amintea de zâmbetul lui irezistibil, de ochii lui cenuşii, de minunata coincidenţă cu numele (n.t. gray=cenuşiu), dar şi că toată lumea l-a observat când a plecat la braţul unei femei măritate!

Ultima parte nici nu a surprins-o pe Annabel. Doar el i-a spus clar că flirtase cu o femeie măritată, înainte ca ea să se împiedice de piciorul lui. însă Annabel avea impresia că acum era vorba de o *altă* femeie măritată. Aceea de pe pătură fusese atentă să nu-şi păteze reputaţia, aşadar a plecat de pe scenă cu mult înaintea domnului Grey. Cine era capabilă de o asemenea discreţie nu avea atâta tupeu să plece la braţul lui. Asta însemna că trebuie să fi fost altcineva, deci practic, au fost *două* femei măritate.

Doamne, bărbatul acesta era mai rău decât povesteau oamenii.

Annabel duse mâna la tâmple. De aceea o durea capul. Gândea prea intens, despre probleme prea frivole. Dacă va

ilr/volla o obsesie, nu putea să fie pentru ceva care merită? Noul Document despre tratamentul crud şi necivilizat asupra bovinelor ar fi fost mai potrivit. Sau situaţia săracilor. Bunicul ei lot vorbea despre ambele de o săptămână, iar Annabel nu avea scuze pentru că nu dădea dovadă de interes.

Te doare capul? întrebă Louisa. Nici pe ea nu o inteivsa asta, mai mult decât o interesa bassetul ei grăsun, care v.i/use in depărtare un tovarăş canin şi acum se smucea din lesă. Erederick! striga ea şi alerga după el, aproape să-şi piardă echilibrul.

Erederick se opri, în parte de oboseală şi fiindcă Louisa l-a (mut din scurt. Annabel se uita la el cum gâfâie şi aproape se pi âbuşeşte de oboseală.

Cred că iar a primit cârnaţi pe furiş de la cineva, se plângea l.ouisa. Annabel se uita în direcţie opusă. Annabel!

- Părea *flămând,* zise Annabel cu insistenţă.

l.ouisa o aduse lângă căţelul care parcă atingea pământul cu burtica.

- Ţi se *pare* flămând?

- Ochii lui păreau flămânzi. Louisa se uită la ea dojenitor. (äiinele tău minte foarte bine. Louisa clătina din cap revoltată, iar Erederick începuse să caşte plictisit. Cred că ar fi bun la jocul de cărţi, zise Annabel. Dacă ar vorbi, sau dacă ar avea degete, l.ouisa îi mai aruncă o privire din acelea pe care Annabel le recunoscuse şi altădată, ca fiind destinate doar membrilor familiei.

- Ar câştiga în favoarea ta, zise Annabel.

- Ce mai compliment, zise Louisa.

Era adevărat. Louisa habar nu avea să joace cărţi. Annabel încercase cu ea pichet, whist şi altele, dar, oricât de bună era Louisa să-şi ascundă sentimentele în public, la jocurile de cărţi era îngrozitoare. Oricum jucau, fiindcă era amuzant să o vezi cât de prost joacă.

Annabel se uită spre Frederick, care deja se întinsese pe iarbă.

- îmi este dor de câinele meu, zise ea.

Louisa se uită spre mătuşa ei, care era la distanţă şi în continuare angrenată în conversaţie.

- Mai spune-mi cum se numeşte?
- Şoricel.
- Ce urât din partea ta.
- Că l-am botezat Şoricel?
- Păi dacă este un ogar, nu-i aşa?
- Puteam să-l botez Ţestosul.
- Frederick! strigă Louisa şi se repezi spre câine să-i scoată ceva din gură.
- Mai bine decât Frederick, zise Annabel. Doamne, dar acesta este numele fratelui meu.
- Dă drumul, Frederick, îl certă Louisa. Apoi se uită spre Annabel. Merită un nume demn.
- Pentru că este un câine demn.
- Câinii merită nume demne, zise Louisa cu aerul unei fiice de duce.
- Ca şi pisicile?
- Pisicile sunt cu totul diferite, pufni Louisa. Ele prind şoareci.

Annabel ar mai fi întrebat ce legătură exista între alegerea numelui şi respectivul animal, însă brusc Louisa o apucă de braţ şi o trase lângă ea.

- Au, exclamă Annabel şi încercă să-şi elibereze braţul din strânsoarea Louisei. Ce este?
- Uite acolo, şopti Louisa. Făcu semn cu capul spre stânga, cu intenţia ca gestul ei să pară discret, însă nu a fost deloc aşa. *Sebastian Grey,* reuşi ea să articuleze, emoţionată.

Annabel auzise mai demult expresia să-ţi sară inima din piept, ba chiar o folosise uneori, însă acum era pentru

prima dată când o simţea pe pielea ei. Tot trupul îi era cuprins de

un tremurat necontrolat şi bătăile inimii îi radiau în urechi, în timp ce creierul era pe undeva prin Franţa.

I lai să mergem, spuse ea. Te rog.

Louisa părea surprinsă.

Nu vrei să faci cunoştinţă cu el?

Nu. Annabel nici nu-şi dădea seama cât de disperat era ionul ei. Dorea doar să plece.

c ¡lumeşti, nu-i aşa? Presupun că eşti curioasă.

Nu sunt. Te asigur. Adică, sunt, dar, dacă va fi să-l cunosc

acest bărbat, nu vreau să se întâmple aşa.

Aşa cum? zise Louisa nedumerită.

Eu nu... nu sunt pregătită. Eu...

Cred că ai dreptate, zise Louisa gânditoare.

Slavă Domnului.

- Probabil se va gândi că eşti loială unchiului său şi ai prejudecăţi în ceea ce-l priveşte pe el.

- Exact, zise Annabel, agăţându-se de aceste cuvinte ca de un colac de salvare.

- Sau, poate va încerca să-ţi demonstreze că nu este aşa.

Annabel privi nervoasă spre locul unde îl văzuse Louisa pe dl Grey, desigur, iară să se întoarcă total. Dacă ar putea să scape, înainte ca el să o vadă...

- Desigur, sunt de părere că ar trebui să-ţi demonstreze uneva că te înşeli, continuă Louisa. Nu-mi pasă cât de mulţi bani are lordul Newbury, eu cred că nicio tânără nu ar trebui să fie obligată să...

- Deocamdată nu am acceptat nimic, strigă Annabel. Te rog, putem să plecăm?

- Trebuie să o aşteptăm pe mătuşa mea, protestă Louisa. Ai văzut încotro s-a îndreptat?

- *Louisa.*

- Dar ce se *întâmplă* cu tine?

Annabel se uita în jos. îi tremurau mâinile. Nu putea face asta deocamdată. Nu putea să dea ochii cu bărbatul cu care s-a sărutat şi care întâmplător era moştenitorul bărbatului pe care nu voia să-l sărute, dar cu care era posibil să se mărite. Oh, da, nici nu putea să uite că, dacă se mărita cu bărbatul pe care nu dorea să-l sărute, era posibil să-i ofere un moştenitor, astfel tăindu-i resursele bărbatului pe care dorea să-l sărute.

Oh, în mod sigur el o va plăcea.

Va trebui să-i fie prezentată domnului Grey până la urmă, nu putea să tot evite asta. însă chiar trebuia să se întâmple acum? Cu siguranţă, merita ceva mai mult timp să se pregătească.

Nu şi-a imaginat că este atât de laşă. Nu, nu era laşă. Orice persoană cu mintea sănătoasă s-ar feri de o asemenea situaţie, cum probabil ar face-o şi jumătate din cei nebuni.

- Annabel, zise Louisa exasperată. De ce este atât de important pentru tine să plecăm?

Annabel căută rapid un motiv. Nu exista decât adevărul, pe care deocamdată nu era pregătită să-l împărtăşească, aşa că rămase acolo buimacă, întrebându-se cum va reuşi să scape din această încurcătură.

Dar, din păcate, momentul de panică a fost scurt. Urma să fie înlocuit de un moment şi mai oribil, de groază. Devenise foarte clar că acum nu mai avea cum să scape din această încurcătură. Doamna de la braţul domnului Grey o recunoscuse pe Louisa, iar Louisa le-a făcut cu mâna, încântată.

- Louisa, şuieră Annabel.

- Nu pot să o ignor, şopti Louisa. Este lady Olivia Valentine. Tatăl ei este contele de Rudland. Vărul domnului Grey s-a căsătorit cu ea anul trecut.

Annabel gemu de supărare.

- Am crezut că este plecată din oraş, zise Louisa încruntată. Probabil că s-a întors de curând. Să nu te laşi influenţată de înfăţişarea ei, îi spuse ea încântată. Este o femeie cumsecade.

Aiiii.iM nici nu ştia dacă trebuie să fie oripilată sau tulbu- i .il ,i s.i mi se lase influenţată de înfăţişarea ei? Oare ce însemna iinl.P

l'.sle loarte frumoasă, explică Louisa.

(e vrea să...

Nu, adică... Louisa nu-şi mai continuă comentariul, fiind i a însăşi nemulţumită de modul în care detalia farmecul doamnei Valentine. Va trebui să te convingi tu singură.

Din fericire, frumoasa lady Valentine nu părea să se giabeascâ spre ele. Annabel simţea că se apropie momentul, aşa i a o luă de braţ pe Louisa şi-i şopti:

Să nu le spui nimic despre lordul Newbury.

I >ar tu nu crezi că ei ştiu asta deja? întrebă Louisa mirată.

Nu ştiu. Poate că nu. Nu cred că toată lumea a aflat.

I iesigur dar, dacă ştiu toţi, nu crezi că ştie şi dl Grey?

Poate că nu mă cunoaşte după nume. Toată lumea vorbeşte despre mine ca „una din fetele Vickers".

Era adevărat. Annabel fusese crescută de lordul şi lady Vickers şi nimeni nu cunoştea numele de familie al tatălui ei, l.ipt pe care bunicul îl sublinia mereu. După părerea lui, fiica lui ar fi ajuns mai bine, dacă nu ar fi devenit o Winslow.

- Precis ştiu şi ei că şi eu sunt nepoata lui Vickers.

Annabel o apucă de mână pe Louisa şi o strânse, panicată.

- Atunci să nu le spui că sunt verişoara ta.
- Nu pot să fac asta!
- De ce nu?
- Nu ştiu, dar nu ar fi corect din partea mea.
- Dar ce-ţi pasă dacă nu e corect? Te rog să

faci asta pentru mine.

- Bine. Dar tot mi se pare că exagerezi.

Annabel nu putea să o contrazică. Făcuse puține lucruri în ziua anterioară, dar să *exagereze* era cel mai nevinovat dintre ele.

Capitolul şapte

Cinci minute mai devreme

- Mare păcat că te-ai măritat cu vărul meu, Awbi Sebastian şi o trase uşor pe Olivia din calea unei grămezi enorme de bălegar, uitată de cel care ar fi trebuit să o preia din drum. Cred că e posibil să fii femeia perfectă.

Olivia îl privea cu o expresie mirată.

- Pentru că îţi permit să iei micul dejun la mine acasă in fiecare dimineaţă?

- Ah, nu ai fi putut să pui punct acestui obicei, zise Seb zâmbind. Obişnuinţa aceasta era înrădăcinată cu mult timp înainte să intri tu in scenă.

- Pentru că nu te-am certat pentru cele treizeci de găuri din uşa dormitorului pentru oaspeţi, făcute de săgeţile tale?

- Este numai greşeala lui Edward. Eu ţintesc perfect.

- Totuşi, Sebastian, este o casă *închiriată*.

- Ştiu, ştiu. E ciudat că aţi rămas acolo şi anul acesta. Chiar nu vrei să fiţi puţin mai departe de părinţii tăi?

Când Olivia s-a măritat cu Harry, vărul lui Sebastian, ea s-a mutat în casa lui, care era alături de casa familiei ei, din Londra. Jumătate din perioada când i s-a făcut curte s-au văzut mai mult pe fereastră. Lui Sebastian povestea i se părea fermecătoare.

- îmi sunt dragi părinţii mei, spuse Olivia.

- Un concept atât de străin, încât mi se pare

chiar lipsit de patriotism, comentă Sebastian dând din cap.

Olivia se uită la el cu surprindere.

- Ştiu că părinţii lui Harry au fost... se opri aici. în fine, nu contează. însă nu am crezut că ai tăi au fost atât de groaznici.

- Dar nu sunt aşa. Numai că eu nu aş *alege* să-mi petrec Iimpui cu ei. Mai ales cu tatăl meu, adăugă Sebastian după ce rdlectă puţin. Pentru că a murit.

Olivia ridică ochii spre cer.

- Cred că în propoziţia ta există un motiv pentru care ai putea să fii alungat din biserică.

- Este prea târziu pentru asta.

- Cred că ai nevoie de o soţie, zise Olivia şi il fixă cu privirea.

- Eşti în pericol să-ţi pierzi statutul de femeie perfectă, o avertiză el.

- Nu mi-ai spus niciodată ce am făcut, ca să merit acest titlu.

- în primul rând, până acum te-ai abţinut să mă pisezi în legătură cu căsătoria.

- Nu am de gând să-mi cer scuze.

- Ştiu, cum mai ştiu că ai o slăbiciune sublimă: să nu fii şocată de orice ţi-aş spune, zise el şi dădu din cap afirmativ.

- Oh, sunt şocată, zise Olivia. Doar că ascund asta foarte bine.

- Cu atât mai bine, zise Seb.

S-au mai plimbat puţin, apoi ea i-a spus:

- Să ştii că ar trebui să te *însori*.

- Am dat eu vreun semn că aş evita asta?

- Păi, nu ai o soţie pentru că...

- Doar pentru că nu am găsit femeia perfectă, zise el zâmbitor. Din păcate, Harry a ajuns primul la tine.

- Ca să nu mai spun că ar fi mai bine pentru

tine să te însori, înainte ca unchiul tău să aibă un moştenitor.

Sebastian se întoarse spre ea, mimând şocul.

- Vai, Olivia Valentine, ce punct de vedere mercenar.

- Este adevărat.
- Mie îmi place să risc, zise Sebastian oftând.
- Ştiu! exclamă Olivia, intr-un fel entuziasmată. Exact asta faci! Rişti! Eşti un....
- Cât mă copleşeşti cu complimente.
- Crede-mă când îţi spun că toate tinerele te-ar prefera pe tine, nu pe unchiul tău, zise ea ignorându-i comentariul.
- Alte complimente...
- Dar, dacă va avea un moştenitor, tu nu mai primeşti nimic. îţi imaginezi că ele ar risca şi te-ar alege pe tine? Rebelul frumos, care ar putea moşteni, sau bietul conte, care are deja un titlu?
- Este cea mai amabilă descriere aplicată unchiului meu, pe care am auzit-o vreodată.
- Multe femei ar alege pasărea din mână, dar altele s-ar gândi „Dacă am suficientă răbdare, m-aş putea alege şi cu libertinul *şi* cu titlul".
- După spusele tale, reprezentantele sexului frumos par foarte atrăgătoare.
- Nu putem să ne măritäm toate din dragoste, zise ea nonşalant. Tocmai când el credea că asta ar trebui să-l arunce şi mai mult într-o stare de depresie, ea îl bătu uşor pe mână şi zise: Tu ar trebui să faci asta. Eşti mult prea drăguţ, ca să nu o faci.
- Din nou, m-ai convins, şopti Seb. Femeia perfectă. Olivia îl privi mustrător. Dar spune-mi, te rog, zise el şi o îndepărtă iar din calea unei grămezi dezgustătoare, de data aceasta, aparţinând familiei canidelor. Unde este soţul perfect al femeii perfecte? Sau, cu alte cuvinte, de ce ai apelat la serviciile mele în dimineaţa aceasta? Exceptând dorinţa de a-ţi perfecţiona abilităţile de peţitoare, desigur.

- Harry este ocupat cu proiectul la care lucrează acum. De o săptămână nu a ieşit din casă, iar eu – spuse ea şi se mângîie

- |>e abdomenul deja rotunjit, semn al sarcinii avansate – aveam nevoie de aer.

- Lucrează tot la romanele scrise de Sarah Gorely? întrebă el aşa, la întâmplare.

Tocmai când Olivia deschidea gura să răspundă, din depărtare răzbătu sunetul asurzitor al unei împuşcături.

- Ce naiba a fost asta? tresări Sebastian. Doamne, doar se aflau intr-un parc. Se uită de jur împrejur şi simţea cum ii bubuie inima în piept, iar ecoul detunăturii îi răsuna şi acum m minte...

- Sebastian, zise calmă Olivia. *Sebastian.*

-Ce?

- Braţul meu.

O văzu cum se schimbă la faţă, apoi realiză că o strângea de braţ cu putere. îi dădu drumul.

- Scuze, şopti el. Nu mi-am dat seama.

Ea zâmbea, iar cu mâna cealaltă îşi masa locul cu pricina.

- Nu-i nimic.

Nu era tocmai nimic, însă Sebastian nu voia să mai intre în detalii.

- Cine trage cu arma în parc? zise el enervat.

- Presupun că are loc un concurs, zise Olivia. Edward mi-a zis de asta azi dimineaţă.

Sebastian clătină din cap, dezaprobator. O competiţie cu arme de foc în Hyde Park. Chiar la ora cea mai aglomerată din zi. Nebunia concetăţenilor lui nu înceta să-l uimească.

- Eşti bine? îl întrebă Olivia. El se întoarse şi o privi, de parcă nu a înţeles întrebarea. în legătură cu zgomotul, clarifică ea.

- Nu e nimic.

- Nu e...

- Nu e nimic, puse el punct subiectului. Apoi

înţelese că tonul lui nu era cel potrivit şi îşi adaptă discursul. M-a luat prin surprindere.

Era adevărat. Putea să stea o zi întreagă să asculte cum se trage cu arma, atâta timp cât ştia ce se întâmplă. La naiba, poate chiar reuşea să doarmă în acest vacarm, cu condiţia să fi putut să adoarmă, mai întâi. Probema era când nu se aştepta la aşa ceva. *Detesta* să fie luat prin surprindere.

Asta a fost – se gândea el acum – meseria lui. *Senor Sniper*. Moartea care te ia prin surprindere.

Senor Sniper. Hmm. Poate ar fi bine să înveţe spaniola.

- Sebastian?

Văzu că Olivia îl privea cu un aer îngrijorat. Se întrebă dacă şi Harry are asemenea reacţii; dacă inima îi bate nebuneşte, când aude zgomote neaşteptate. Harry nu i-a spus nimic, dar Sebastian nu i-a spus nici el. Era un subiect stupid.

- Sunt bine, îi spuse Oliviei, de această dată pe tonul lui obişnuit, conversaţional. Cum spuneam, m-a luat prin surprindere.

Un alt foc de armă se auzi din depărtare, iar acum Seb nici nu a clipit măcar.

- Vezi? spuse el. Nici o reacţie. Aşadar, despre ce vorbeam?

- Nu mai ştiu.

Seb se gândi puţin. Nici el nu-şi mai amintea.

- Oh, de cărţile doamnei Gorely, exclamă Olivia. Ai întrebat la ce munceşte Harry acum.

- Exact. Cum merge treaba?

- Destul de bine, cred. Se plânge tot timpul, dar cred că în secret, le adoră.

- Zău? întrebă Sebastian, interesat.

- Mă rog, poate că nu chiar le *adoră*. Este tot de părere că sunt groaznice, dar îi place mult să le traducă. Se distrează mai mult decât cu documentele de la Biroul de Război.

Nu era susținerea cea mai răsunătoare, dar Seb nu se putea supăra.

- Poate că Harry ar face bine să le traducă în franceză, după aceea.

Poate o va face, zise Olivia uşor încruntată. Nu ştiu de i »• s-a apucat el de la bun început să le traducă în două limbi. Probabil i-a plăcut provocarea.

Creierul lui are înclinaţii spre matematică, zise Sebastian mai încet.

- Ştiu. Mă mir că mai găsim subiecte de discuţie. Oh! Să nu te uiţi acum, dar cineva arată spre tine.

Femeie, sper.

- întotdeauna e vorba de o femeie, zise Olivia exaspe- tală. Este... se opri ea puţin şi privi încruntată... lady Louisa McCann, cred.

- Cine?

- Fiica ducelui de Fenniwick. Este foarte drăgălaşă.

Sebastian reflectă puţin.

- Cea slăbuţă, care nu vorbeşte mult?

- Ai aşa un fel ciudat de a folosi cuvintele.

- Am, nu-i aşa? zise el zâmbind amuzat.

- Să nu o sperii, Sebastian, îl mustră Olivia.

Atunci el se întoarse indignat spre ea.

- Să o sperii? Eu?

- Farmecul tău poate fi înspăimântător.

- Cred că, dacă pui problema astfel, nu pot să o iau decât ca pe un compliment. Olivia zâmbi exasperată. Acum pot să mă uit? întrebă el curios. îl agasa să pretindă că nu ştie când cineva ¡1 ia în vizor.

- Hmm? Da, i-am făcut deja cu mâna. Nu o cunosc pe cealaltă, totuşi.

Sebastian stătea cu spatele spre cele două, care se apropiau, aşa că se răsuci şi imediat mulţumi sorţii că nu mai stă faţă în faţă cu Olivia, fiindcă văzând cine se apropie de el...

îi plăcea să creadă despre el însuşi că este un maestru al păstrării unei faţade imperturbabile, însă chiar şi el avea

limitele lui.

- O cunoşti? îl întreba Olivia.

Sebastian clătină din cap, în timp ce o fixa cu privirea pe tânără, practic vrăjit de buclele ei de zeiţă şi de gura fermecătoare.

- Absolut deloc, reuşi el să articuleze.

- Cred că este nouă, spuse Olivia. Le aşteptă pe cele două să ajungă la ei, apoi le zâmbi.

- Ah, lady Louisa, cât mă bucur să te revăd.

Lady Louisa răspunse la salut, doar că Sebastian nu-i acorda atenţie. Era foarte interesat de tânăra ei însoţitoare, care făcea eforturi uriaşe să evite contactul vizual cu el. Era cu ochii lipiţi de ea, parcă pentru a-i face situaţia şi mai dificilă.

- L-ai cunoscut pe domnul Grey, dragă verişoară? o întrebă Olivia pe lady Louise.

- Cred că am fost prezentaţi, răspunse lady Louisa.

- Ce întrebare copilărească, zise Olivia. Se întoarse cu faţa spre Sebastian şi îl întrebă, aruncându-i o privire poznaşă: Ai cunoscut pe toată lumea, nu-i aşa, Sebastian?

- Aproape, zise el sec.

- Oh, vă rog să mă iertaţi, interveni lady Louisa. Pot să v-o prezint pe... se întrerupse şi tuşi uşor. Mă scuzaţi. Cred că am praf pe gât. O trase uşor pe tânăra de lângă ea. Lady Olivia, domnule Grey, v-o prezint pe domnişoara Winslow.

- Miss Winslow, spuse Olivia. Mă bucur să vă cunosc. Sunteţi nouă în oraş?

- Da, spuse miss Winslow şi făcu o reverenţă. Sunt nouă. Vă mulţumesc pentru întrebare.

Sebastian surâse şi repetă numele ei, apoi, ştiind foarte bine că gestul o va copleşi, ii luă mâna şi o sărută. în astfel de momente era recunoscător reputaţiei lui. Olivia nu va

avea pic de îndoială că el flirtează.

Miss Winslow căpătă o nuanţă superbă, trandafirie în obraji. La lumina zilei era şi mai atrăgătoare, îşi spunea el. Ochii aveau

• t nuanţă verzuie. în ansamblu, combinaţia ochilor cu nuanţa tenului, ii dădea aerul de spaniolă. Agreabili i s-au părut lui Sebastian şi cei câţiva pistrui împrăştiaţi pe nasul ei delicat. Ar li arătat banal fără ei.

I.a lei de mult aproba Sebastian costumul ei de plimbare, ile culoare verde-smarald. I se potrivea mult mai bine decât nuanţa pastelată din seara trecută. Nu putea să-şi permită să i amână prea mult cu ochii lipiţi de ea. Şi-ar fi dat seama de intenţiile lui, iar pe prietena ei ar fi deranjat-o lipsa atenţiei. Se întoarse spre ea, plecă uşor capul şi spuse:

l.ady I.ouisa. Mă bucur să vă revăd. Regret nespus că ilrumurile noastre nu s-au intersectat mai des în acest sezon.

Anul acesta a fost cam aglomerat, zise Olivia. Chiar nu a vrut nimeni să lipsească? i se adresă Louisei: Am fost plecată i aleva săptămâni, aşa că nu mai sunt la curent cu toate.

- Aţi fost în provincie? întrebă lady Louisa.

- Da, în Hampshire. Soţul meu a avut ceva de lucru şi i se pare foarte greu să se concentreze în oraş.

- Este vina mea, interveni Sebastian.

- Observă că nu te contrazic, spuse Olivia. Eăcu semn cu capul spre el şi continuă: Plăcerea lui supremă este să distragă atenţia.

Sebastian preluă replica şi răspunse pe măsură:

- Este unul dintre atributele mele cele mai valoroase.

- Să nu luaţi seama la nimic din ce spune, zise Olivia, întor- cându-se spre cele două tinere. Conversaţia lor a continuat pe diferite teme, iar Sebastian se simţea întrucâtva abandonat. De nenumărate ori a remarcat că Olivia a făcut comentarii de genul *Nu daţi atenţie Ia tot ce*

spune.

Acum era prima dată când remarca îl deranja.

- Vă simţiţi bine la Londra, miss Winslow? întrebă Olivia.

Sebastian se uita la ea cu interes şi surâdea.

- Mda, veni răspunsul ei. Este foarte distractiv.

- Distractiv, repetă Sebastian pentru sine. Un cuvânt interesant, comentă el, iar ea ridică privirea, alarmată. Când o văzu, zâmbi şi el.

- Veţi rămâne în oraş până la finalul sezonului, lady Olivia? întrebă Louise.

- Cred că da. Depinde de soţul meu, dacă reuşeşte să se concentreze, cu atâtea distracţii în jurul lui.

- La ce lucrează sir Harry? întrebă Sebastian, fiindcă Olivia nu apucase să-i spună ce roman traduce. Am încercat să-l bat la cap de dimineaţă, dar mi-a făcut semn să-l las în pace. La următoarea frază se uită insistent spre miss Winslow şi lady Louisa: Aş fi crezut că nu mă place.

Lady Louisa chicoti, iar miss Winslow rămase cât de cât serioasă.

- Soţul meu este translator, le spuse Olivia domnişoarelor, ignorându-l pe Sebastian. Acum traduce un roman în limba rusă.

- Chiar aşa? întrebă miss Winslow, iar lui Sebastian i se păru interesată. Ce roman?

- *Miss Truesdale şi Gentlemanul Tăcut.* Autoare este Sarah Gorely. Aţi citit-o?

Miss Wislow clătină din cap, dar lady Louisa exclamă entuziasmată:

-Nu!

Olivia clipi mirată:

- Adică... da?

- Nu, am vrut să spun că nu l-am citit încă, explică lady Louisa. Le-am citit pe toate celelalte, desigur. Cum e posibil să-l fi ratat pe acesta?

- Sunteţi fan al autoarei, să înţeleg? întrebă Sebastian. Era foarte încântat când afla acest lucru.

(Mi, da, zise ea. Credeam că le-am citit pe toate. Vă spun tliu ei ui sunt foarte încântată să ştiu că mai urmează unul.

Eu mărturisesc sincer că mi-a fost greu sâ-l citesc, zise Olivia.

(ihiar aşa? spuse Sebastian.

t Mivia surâse cu indulgenţă.

Sebastian este la rândul'lui un mare admirator, le spuse ea I merelor.

Al autoarei Sarah Gorely? întrebă Louisa. Are cele mai interesante subiecte.

I iacă nu te deranjează neverosimilul ocazional, completă Olivia.

Dar exact asta le face atât de amuzante, zise Louisa.

Dar ce probleme ai cu *Miss Truesdale*[7]. o întrebă Sebastian |>e Olivia. Ştia că nu trebuie să insiste, însă nu se putea obţine. Încă de când ea i-a spus că a folosit incorect cuvântul *oblăduire,* el a tot încercat să o facă sâ-i agreeze romanele.

Deşi ea nu ştia că el este autorul.

în plus, *oblăduire* este un cuvânt ridicol. Intenţiona să-l scoată definitiv din vocabularul lui. Olivia ridică din umeri nonşalatnt şi zise:

- Este foarte lent, spuse ea. Parcă dă prea multă atenţie descrierilor.

Sebastian dădea din cap şi se gândea.

- Nici eu nu cred că este cel mai bun roman al doamnei Gorely. Oricum nu era deloc satisfăcut de versiunea finală, dar nici nu credea că merită criticile Oliviei.

I-a fost greu să-l citească. Pe bune.

Olivia nu ştia ce înseamnă un roman bun, nici dacă i-ar ti dat cineva cu unul în cap.

Capitolul opt

Din prima secundă Annabel constată că Louisa nu glumea în legătură cu frumuseţea impresionantă a doamnei Olivia Valentine. S-a întors şi i-a zâmbit, clipind de câteva ori, orbită de strălucirea ei. Superba tânără doamnă era blondă, avea pielea delicată şi albă ca laptele, iar trăsăturile fine ale feţei completau deplin albastrul intens al ochilor.

Annabel nu putea să o urască, din principiu.

Apoi, de parcă întâlnirea nu era şi aşa destul de dezastruoasă (prin simplul fapt că l-a întâlnit pe dl Grey), el vine şi-i sărută mâna.

Dezastru.

Annabel de-abia mai putea să articuleze ceva cât de cât inteligibil. Ridică privirea câteva momente, dar şi asta a fost o greşeală uriaşă. Dl Grey, care era oricum chipeş la lumina lunii, era atât de fermecător la lumina zilei, încât ţi se tăia răsuflarea. Doamne, nu ar trebui să i se permită să se plimbe cu lady Olivia. Unul lângă celălalt puteau orbi la propriu toţi trecătorii din Londra, cu frumuseţea lor.

Era clar că nimeni nu putea să concureze cu ei, aşa că restul omenirii putea să meargă să plângă în propriul pat.

Annabel se străduia să urmărească şirul conversaţiei, dar propria panică îi distrăgea atenţia. Cum îi distrăgea atenţia şi mâna lui dreaptă, coborâtă lejer de-a lungul pulpei. Vederea periferică îi oferea imaginea liniei buzelor, deşi încerca să privească într-o altă direcţie. Ca să nu mai vorbim şi de efectul

vin ii lui pătrunzătoare, când a spus ceva despre... în fine... despre ceva.

(lărţi. Discutau despre cărţi.

Annabel prefera să tacă. Nu citise cărţile respective şi oricum, intenţiona să intervină cât mai puţin în conversaţie. Dl (iicy aruncase discret câteva priviri spre ea, aşa încât nu dorea sa i dea un motiv să o privească direct.

lotuşi nimic nu ţine o veşnicie, iar el se întoarse cu faţa spre ca şi o privi cu ochii aceia pătrunzători când o întrebă:

- Dar dumneavoastră, miss Winslow? Aţi citit vreunul din romanele doamnei Gorely?

- Mă tem că nu.

- Oh, ar trebui, Annabel, insistă Louisa. îţi vor plăcea la nebunie. Mergem azi la librărie. Aş putea să ţi-o împrumut pe a mea, dar am lăsat-o la Eenniwick.

- Aveţi setul complet, lady Louisa? întrebă dl. Grey.

- Oh, da. în afară de *Miss Truesdale şi Gentlemanul Tăcut,* desigur. Dar voi remedia imediat situaţia. îi spuse Annabelei: Ce aveam de gând să facem în seara aceasta? Sper că putem să trecem peste. Nu-mi doresc decât o cană cu ceai şi cartea mea nouă.

- Mă tem că avem bilete la operă, spuse Annabel. Familia l.ouisei deţinea una dintre lojele cele mai bune din teatru, iar Annabel de-abia aştepta să meargă la spectacol.

- Adevarat, zise Louisa, lipsită de entuziasm.

- Aţi prefera să rămâneţi acasă, să citiţi? întrebă dl. Grey.

- Oh, desigur. Dumneavoastră nu?

Annabel se uita la verişoara ei cu un amestec de surprindere şi reproş. De obicei Louisa era foarte timidă,

iar acum iat-o, animată de discuţia despre cărţi cu unul dintre cei mai notorii burlaci de la Londra.

- Ah, depinde de operă, spuse dl Grey. Şi de carte.

- *Flautul Fermecat,* îl informă Louisa. Şi ***Miss Truesdale.***

- *Flautul Fermecat*[7], exclamă lady Olivia. Am ratat opera anul trecut. Va trebui să-mi pun în gând să merg şi eu.

- Eu aş prefera *Miss Truesdale* în locul *Nunţii lui Figaro*, spuse dl. Grey. Dar nu în locul *Flautului Fermecat*. Mereu găseşti ceva lăudabil în frământările din inima cuiva.

- Şi chiar încurajator, comentă Annabel, ca pentru sine.

- Ce aţi spus, miss Winslow? o întrebă el.

Annabel înghiţi. El îi zâmbea cuceritor şi ea sesiză tonul ironic, iar asta o îngrozea. Ştia că va pierde în orice bătălie cu acest bărbat. De asta era sigură.

- Eu nu am văzut *Flautul Fermecat*, mărturisi ea.

- Niciodată? se miră lady Olivia. Cum se poate asta?

- La Gloucestershire nu se pun în scenă multe spectacole de operă, din păcate.

- Dar trebuie să mergi să o vezi, o îndemnă Olivia. Cu orice preţ.

- Aveam de gând să fac asta disearâ, zise Annabel. Familia Louisei m-a invitat.

- Dar nu vei putea merge, dacă ea rămâne acasă să citească, lady Olivia conchise parcă într-adins. îi zise Louisei: Va trebui să amâni lectura cărţii până mâine. Nu se poate ca miss Winslow să rateze opera.

- Ce-ar fi să veniţi cu noi? întrebă Louisa.

Annabel ar fi strâns-o de gât pentru asta.

- Spuneaţi că aţi ratat ocazia de anul trecut, continuă Louisa. Avem o lojă spaţioasă. Nu este niciodată plină.

- Ce amabil din partea dumitale, zise lady Olivia îndatoritoare. Mi-ar făcea o deosebită plăcere să vin.

- Desigur, sunteţi invitat şi dumneavoastră, domnule Grey, zise Louisa.

Annabel simţea că în câteva minute chiar o va ucide. În cel mai dureros mod posibil.

- Aş fi încântat, acceptă el. Dar trebuie să-mi permiteţi să

v.i uter un volum din *Miss Truesdale şi Gentlemanul Tăcut,* în 1limbul acestei ocazii onorante.

Mulţumesc, zise Louisa, însă Annabel ar fi jurat că tonul ei cu mai degrabă dezamăgit. Ar fi...

O voi trimite acasă la dumneavoastră in după amiaza .K casta, continuă el calm, ca să puteţi să începeţi lectura de uulată.

- Domnule Grey, sunteţi mai presus de orice aşteptări, şopti louisa, apoi roşi. Roşi!

Annabel era consternată. Dar şi geloasă, însă prefera să nu «c gândească la asta acum.

- Va fi loc şi pentru soţul meu? întrebă lady Olivia. S-a cam transformat intr-un pustnic în ultima vreme, dar cred că-l vom putea convinge să iasă din casă, pentru operă. Ştiu că aria Reginei Nopţii este una dintre preferatele lui.

- Acele acorduri absolut încântătoare? zise dl Grey. Cine le-ar putea rezista?

- Desigur, îi spuse Louisa Oliviei. Aş fi onorată să-l cunosc. Cred că activitatea sa este fascinantă.

- Şi eu sunt incredibil de gelos, intr-un fel, rosti dl. Grey.

- Pe Harry? se miră lady Olivia şi se întoarse spre el, surprinsă.

- Nu-ini pot imagina o mai mare binecuvântare, decât să stai intins toată ziua şi să citeşti romane.

- Mai ales romane de calitate, adăugă Louisa.

Lady Olivia izbucni în râs, dar spuse:

- El face ceva mai mult decât doar să citească. Trebuie să le şi traducă.

- Pff, făcu dl Grey, făcând cu mâna un gest care bagateliza respectiva activitate. Este ceva foarte simplu.

- Să traduci în limba rusă? întrebă Annabel cu îndoială.

Atunci el se întoarse şi o privi condescendent.

- Am făcut uz de o hiperbolă.

Vorbise blând şi atât de încet, încât Annabel nu ştia daca Louisa sau lady Olivia îl auziseră. Ele discutau despre ceva, retrase puţin spre dreapta, iar Annabel şi dl Grey erau cumva izolaţi. Nu singuri, nicidecum, doar că aşa părea.

- Aveţi şi un nume de botez, miss Winslow? o întrebă el curtenitor.

- Annabel, răspunse ea simplu, dar nu se simţea în largul ei.

- Annabel, repetă el. Aş spune că vi se potriveşte, doar că, desigur, nu am cum să ştiu asta, nu?

Ea refuză să-i răspundă, însă simţea tensiunea până-n vârful degetelor de la picioare. El zâmbea ca un lup flămând.

- De vreme ce nu ne-am văzut până acum.

Ea preferă să tacă. Nu avea încredere să spună ceva.

Asta îl amuza şi mai mult. înclină capul uşor spre ea, cum face un gentleman englez desăvârşit.

- Aş fi încântat să vă reîntâlnesc diseară, mai târziu.

-Da?

- Ce dulce întrebare! Absolut fermecătoare.

- Fermecătoare, repetă ea sec. Zău aşa.

- Oare de ce nu sunt pe placul dumitale? o întrebă el, din ce in ce mai aproape de ea.

Annabel privea disperată spre vérisoara ei.

- Să nu crezi că ne aude, spuse el.

- Nu ai de unde să ştii.

Sebastian se uită spre Louisa şi lady Olma şi le văzu pe amândouă stând în genunchi, lângă Frederick.

- Sunt prea ocupate cu câinele. Cu toate că... spuse el încruntat. Nici nu ştiu cum va reuşi Olivia să se ridice, în starea ei.

- Se va descurca, spuse Annabel. Văzându-l că se uită la ea cu ochi întrebători, continuă explicaţia. Nu

este sarcina prea înaintată.

- în mod obişnuit aş presupune că o asemenea remarcă ar veni de la o persoană cu experienţă, dar ştiu foarte bine că nu ai nicidecum aşa experienţă, doar dacă...

- Sunt cea mai mare dintr-o familie cu opt copii, replică scurt Annabel. Am văzut-o pe mama însărcinată în toată perioada copilăriei mele.

- Chiar că nu am luat in calcul această explicaţie, recunoscu el. îmi displace total când se întâmplă asta.

Annabel şi-ar h dorit să nu-l placă, sincer. Doar că el nu lâcea niciun efort în acest sens, în special arborând acel zâmbet irezistibil.

- De ce ai acceptat invitaţia la operă a Louisei? întrebă ea.

La început el o privi mirat, deşi ea ştia prea bine că mintea
lui procesa totul cu o viteză fantastică.

- E vorba de loja tâmilie Fenniwick, motivă el, de parcă nu exista o altă explicaţie. Nu cred că voi mai apuca un loc atât de bun vreodată.

Era adevărat. Mătuşa Louisei se tot lăudase cu poziţia lojei.

- Iar mai mult de atât, păreai atât de nefericită, încât mi-a fost greu să rezist.

Acum Annabel îi aruncă o privire urâtă.

- Sinceritate in absolut orice, declară el. Este noul meu crez.

- Nou?

- Cel puţin a început cu această după amiază.

- Şi până diseară?

- Cu siguranţă, până când voi ajunge la operă, spuse şi surâse din nou, ca un vrăjitor. Văzând-o că nu-i împărtăşeşte starea de spirit, adăugă: Hai, miss Winslow, cred că ai simţul umorului.

Annabel fierbea de furie. Conversaţia aceasta nu i se părea deloc amuzantă, cu toate că exact asta era amuzant.

- Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse el în şoaptă. Atunci ea ridică privirea şi citi pe chipul lui o altă faţă,

aceea extrem de serioasă. Nu voi scoate un cuvinţel, o linişti el.

- Mulţumesc, reuşi ea să articuleze. Era sigură că spune adevărul. El se aplecă şi-i mai sărută mâna o dată.

- Cred din toată inima că astăzi, marţi, este o zi minunată să fiu prezentat unei domnişoare încântătoare.

- Este miercuri, il corectă ea.

- Da? Nu am memoria datelor. Este singurul meu defect.

Acum Annabel chiar ar fi râs, dar nu voia să atragă atenţia.

Louisa şi lady Olivia continuau să discute şi era cu atât mai bine că nu sunt atente.

- Zâmbeşti, remarcă el.

- Ba nu, nu zâmbesc.

- Dar ai vrea. Colţurile gurii te trădează.

- Ba nu!

- Acum chiar că da! zise el.

Avea dreptate. Reuşise să o facă să râdă – cel puţin să zâmbească, luptându-se să nu râdă – în mai puţin de un minut.

Oare să fie de mirare că ea l-a rugat să o sărute?

- Annabel!

Vocea Louisei o scoase din încurcătură la fix. Se întoarse şi o văzu că are să-i spună ceva.

- Mătuşa mea ne face semn să mergem la ea, zise Louisa. Cu siguranţă lady Cosgrove nu era încântată de ce vede, aşa că se îndrepta spre grupul lor, cu un aer sever.

- Presupun că nu este de acord să te vadă că vorbeşti cu mine, zise dl. Grey. Cu toate că prezenţa doamnei Olivia ar fi suficientă, cât să mă facă acceptabil.

- Nu sunt atât de respectabilă, comentă lady Olivia.

Annabel părea şocată de remarcă.

- Este absolut respectabilă, îi şopti Louisa. Este pur şi simplu... lasă.

Din nou, toată lumea ştia totul despre toată lumea. Mai

puțin Annabel.

Annabel suspină, atentă să nu fie remarcată de nimeni, fiindcă nu se cuvenea să facă asta în public. Ceva in ea ar fi vrut să regrete.

Lady Cosgrove se alătură grupului, o trase de mână pe l.ouisa, iar celorlalţi li se adresă scurt, înclinând doar capul, din politeţe.

- Lady Olivia. Domnule Grey.

Toţi au răspuns salutului, lady Olivia cu o reverenţă, iar dl (irey a înclinat uşor capul, cum se cuvenea.

- I-am invitat pe lady Olivia şi pe dl Grey la operă, diseară, spuse Louisa.

- Desigur, zise lady Cosgrove. Lady Olivia, vă rog să transmiteţi salutările mele mamei dumneavoastră. Nu am mai văzut-o de mult timp.

- A fost puţin răcită, spuse Olivia. Dar acum s-a refăcut complet. Sunt sigură că ar fi bucuroasă dacă aţi vizita-o.

- Poate voi face asta.

Annabel asculta interesată schimbul de replici. Lady Cosgrove nu l-a ignorat pe dl Grey, dar a evitat să-i mai adreseze vreun cuvânt. Era straniu. Nu şi-a închipuit că bărbatul poate fi persona non grata. Totuşi, era moştenitorul contelui Newbury, chiar dacă asta era doar o presupunere.

Va trebui să o întrebe pe Louisa despre asta. Numai după ce o va fi ucis, pentru că l-a invitat la operă.

S-au mai schimbat câteva amabilităţi, însă era evident că lady Cosgrove dorea să se retragă din compania lor. Mai ales Frederick, care îşi tot tăcea de lucru prin tufişuri, plictisit.

- Pe diseară, miss Winslow, spuse dl Grey şi-i mai sărută mâna o dată.

Annabel s-a străduit să-şi controleze reacţia, când atingerea lui i-a trimis un fior prin tot trupul.

- Pe diseară, spuse ea.

în timp ce îl privea cum se depărtează, nu-şi mai amintea exact, când a mai aşteptat cu atâta nerăbdare să

revadă pe cineva.

Capitolul nouă

Sebastian a fost mai degrabă surprins la rândul său de dorința să ajungă la operă mai repede. Nu putea spune că nu era fan; desigur, era, chiar dacă văzuse Flautul Fermecat de atâtea ori, încât să poată recita pe de rost versurile din ambele arii ale Reginei Nopții.

încă un articol pe care să-l adauge la lista lui de talente inutile.

Nu știa sigur de ce companiile de teatru din Marea Britanie insistau cu reprezentațiile aceleiași opere de mai multe ori la rând. Presupunea că era în beneficiul englezilor care erau prea încăpățânați să învețe o limbă străină. Seb era de părere că ar fi fost mult mai ușor să urmeze o comedie, decât tot o tragedie. Măcar atunci știai când să râzi.

Oricât de mult își dorea să vadă opera din minunata loja a familiei Fenniwick, cel mai mult dorea să o vadă pe *ea.*

Miss Winslow.

Miss Annabel Winslow.

Annabel.

îi plăcea acest nume. Avea o rezonanță bucolică, o aromă curată, asemănătoare cu cea a ierbii. Nu știa dacă multor femei li s-ar fi părut un compliment această comparație, dar avea o bănuială că domnișoarei Winslow i-ar fi fost pe plac.

Știa atât de puțin despre ea, in afara faptului că era prietenă cu fiica unui duce. Era o mișcare înțeleaptă din partea unei

lliii'ii', care dorea să avanseze în societate, însă miss Winslow şi I .uly l.ouisa chiar păreau că se simt bine ca prietene.

t'n alt aspect în favoarea domnişoarei Winslow. Sebastian mii n respecta pe cei care îşi aleg prietenii doar ca să avanseze Iuti o poziţie favorabilă.

Mai ştia şi că are un pretendent nedorit. Nimic neobişnuit iii asta; majoritatea tinerelor cu înfăţişare acceptabilă sau cu avere, aveau unul sau doi pretendenţi nedoriţi. Interesant a fost i a ea practic fugise de la petrecere, ca să-l evite pe bărbat. Asta însemna că omul este cu adevărat odios.

Sau că pretendentul i-a tăcut avansuri nepotrivite.

Sau că a reacţionat exagerat.

Sebastian evalua toate opţiunile, în timp ce se îndrepta spre operă. Dacă el ar b scris povestea (oricum nu respingea posibilitatea ca într-o zi să o facă; semăna puţin cu ceea ce se întâmpla in romanele doamnei Gorely) cum ar fi conceput-o?

Pretendentul era absolut îngrozitor. Foarte bogat, poate deţinea un titlu – cineva care putea să exercite presiuni asupra bietei ei familii scăpătate. Oricum, el nu avea nici cea mai vagă idee dacă familia domnişoarei Winslow era scăpătată, doar că asta dădea un farmec special poveştii.

El ar fi atacat-o intr-un cotlon întunecat, undeva mai departe de inima petrecerii. Nu, ar fi nepotrivit. Ar fi prea curând o asemenea dramă şi probabil ar fi înfuriat peste măsură cititorii. Nimeni nu dorea să vadă o femeie care respinge un avans nedorit; lumea vrea doar să citească despre persoanele care bârfesc pe această temă, după ce faptul s-a consumat.

Sau cel puţin asta i-au spus lui editorii.

Foarte bine, dacă nu a fost atacată, atunci poate că a

fost şantajată. Sebastian simţea cum se înviorează. Şantajul a fost întotdeauna un element potrivit într-o poveste. îl folosea aproape de fiecare dată.

- Şefule!

Sebastian se trezi şi ridică privirea. Nici nu şi-a dat seama că ajunsese la operă. Luase o birjă, pentru că nu avea trăsura lui şi nu a dorit ca Olivia şi Harry să-l ia cu ei, în drumul lor spre operă. S-a gândit că tinerilor căsătoriţi le-ar prinde bine puţin timp împreună, singuri.

Harry îi va mulţumi pentru asta mai târziu, Seb era sigur.

Sebastian coborâ din birjă, plăti vizitiului şi intră in clădirea operei, deşi era cam devreme. Văzu câteva persoane în foaier, îmbrăcate în ţinute elegante, strălucitoare.

Se strecură printre cei veniţi, schimbă câteva cuvinte cu cunoscuţii şi le zâmbi tinerelor care se aşeteptau cel mai puţin. Seara promitea să fie încântătoare, dar în momentul când se îndrepta spre scări...

Unchiul lui.

Sebastian încremeni o secundă, făcând eforturi să nu-şi trădeze dezamăgirea. Nici nu ştia de ce e surprins; era de înţeles prezenţa la operă a contelui de Newbury, mai ales dacă îşi căuta o soţie.

în mod normal şi-ar fi schimbat traseul, ca să-l evite; nu era un laş, doar că nu avea nici un rost să dea nas în nas cu neplăcerea.

Din păcate, acum nu avea cum să-l evite. Newbury îl văzuse pe Sebastian, iar Sebastian ştia că fusese observat. încă patru domni au fost martori la schimbul de priviri, aşa încât ei ar fi putu crede că Sebastian dă dovadă de laşitate. Nu putea afirma că nu-i pasă de părerile celorlalţi, iar acum decise că nu va da ocazia locuitorilor Londrei să şoptească pe la colţuri că se temea de unchiul lui.

Nefiind posibilă evitarea, făcu uz de tactici opuse şi avu grijă să dea nas în nas cu Newbury.

- Unchiule, zise el şi făcu o pauză.

Unchiul său făcu o grimasă dezagreabilă, însă tot părea mii prins de abordarea directă, pentru care nu mai avea timp să pi rgătească o replică usturătoare. Aplecă scurt capul şi scoase un mormăit, pentru că nu era capabil să rostească numele nepotului.

- încântat să te văd, ca de obicei, spuse Sebastian cu zâmbetul pe buze. Nu ştiam că-ţi place muzica. Apoi, înainte ca Newbury sa spună ceva, dădu din cap în semn de salut şi se retrase.

Ber ansamblu, o întâlnire reuşită. Ar fi fost cu atât mai bună, dacă bătrânul ar fi realizat că Sebastian va sta în loja familiei lenniwick. Newbury era un snob incurabil şi cu siguranţă se va înfuria când va afla că Sebastian ocupă un loc mai bun.

Deşi intenţia lui nu fusese să accepte invitaţia Louisei, sincer, de ce ar fi refuzat un „dar" neaşteptat?

(dând Sebastian ajunse la lojă, văzu că Lady Louisa şi miss YVinslow erau deja acolo, însoţite de lady Cosgrove şi de lady Wimbledon care, dacă memoria nu-l înşela, erau surorile ducelui de Fenniwick. Acesta nu era prezent.

Observă că lady Louisa era flancată de ambele mătuşi. Miss Winslow fusese abandonată pe rândul din faţă, singură, l-ară îndoială că lady C şi lady W făceau totul ca să-şi protejeze propria rudă de influenţa lui perfidă. Zâmbi. Cu atât mai bine, va fi nevoit să o influenţeze pe miss Winslow, care, după cum remarcă, arăta superb într-o rochie de culoarea mărului necopt.

- Domnule Cîrey! strigă Louisa.

El aplecă uşor capul.

- Lady Louisa, lady Cosgrove, lady Wimbledon, spuse, apoi se întoarse la fel da radios şi spuse: miss Winslow.

- Domnule Grey, rosti ea şi se îmbujoră

discret, deşi era greu de observat, la lumina slabă a lumânărilor. El remarcă şi se bucură.

Sebastie trecu rapid in revistă locurile disponibile si se felicită pentru că venise mai devreme şi singur. Opţiunile lui erau în faţă, cu miss Winslow, ori locul din margine pe rândul din mijloc, alături de lady Wimbledon, sau în spate, alături de cine mai avea să sosească.

- Nu pot să o las pe miss Winslow să stea singură, anunţă el şi imediat ocupă locul de lingă ea.

- Domnule Grey, zise ea din nou. Credeam că vin şi verii dumitale.

- Vin, dar nu era la îndemâna lor să mă ia în drum spre operă. Se răsuci uşor pe scaun, ca să o includă în conversaţie şi pe lady Louisa. Pentru că nu eram chiar in drumul lor.

- Ce amabil aţi fost că nu aţi insistat, remarcă Louisa.

- Nu are legătură cu amabilitatea, minţi el. Au insistat să trimită trăsura după mine înainte să plece, dar ar fi trebuit să mă pregătesc cu o oră mai devreme.

Lady Louisa chicoti, apoi îşi aminti brusc ceva şi spuse:

- OhlTrebuie să vă mulţumesc pentru carte.

- A fost plăcerea mea, şopti el.

- Care carte? a întrebat una din mătuşile ei.

- V-aş fi trimis una şi dumneavoastră, i se adresă domnişoarei Winslow, în timp ce lady Louisa ii vorbea mătuşii. Dar nu ştiam adresa dumneavoastră.

Miss Winslow înghiţi în sec şi spuse, uşor stânjenită:

- Este în regulă. Sigur o voi citi pe cea primită de lady Louisa, după ce o va termina ea.

- Oh, nu, zise lady Louisa. Nici nu mă gândesc să o împrumut pe aceasta. Este semnată de autoare.

- Semnată de autoare? exclamă lady Cosgrove.Dar cum ai reuşit să faci rost de un exemplar

semnat de autoare?

Seb ridică din umeri şi zise:

Am găsit un volum anul trecut. M-am gândit că lady I (misa va ti încântată să-l primească.

Oii, sigur că da, spuse Louisa imediat. Este un cadou iluminat.

Va trebui să-mi permiţi să-l văd şi eu mai întâi, îi spuse lady Wimbledon, Louisei. Dna Gorely este una din autoarele melc preferate. Câtă imaginaţie!

Scb ştia că mai are şi alte volume semnate de autoare acasă. Cadoul era potrivit pentru mijloacele lui modeste. Se gândi că era un moment bun să înceapă povestea acum.

- Am găsit un set complet de volume semnate de autoare toamna trecută, spuse el, încântat de inventivitatea lui. Cine ştie când va mai trebui să facă alte daruri de acest gen.

- Nu vreau să descompletaţi setul, zise lady Louisa, cu speranţa că pe el nu-l deranjează.

- Nu este nici un deranj, spuse el. Măcar atât să pot face, pentru locul special pe care îl ocup în lojă. Profită de ocazie să o antreneze în conversaţie şi pe miss Winslow. Sunteţi foarte norocoasă să vă aflaţi în loja aceasta la prima vizionare.

- De-abia aştept, zise ea.

- Mai ales dacă nu vă deranjează că stau şi eu alături de dumneavoastră? adăugă el doar pentru urechile ei.

- Aşa este, zise ea, iar el văzu că încearcă să nu surâdă.

- Am auzit că sunteţi fermecătoare, spuse el.

- Da? Câteodată este adevărat. Nu şi dacă întrebaţi persoanele din familia mea.

De data aceasta a zâmbit, iar Sebastian era încântat.

- în mod firesc, va trebui să-i bat la cap.

- E greu să fii copilul cel mare.
- De ce spuneţi asta?
- Pentru că nu ne place să fim bătuţi la cap.

- Nu mai spuneţi.
- Sunteţi de asemenea cel mai mare ?
- Sunt unicul, pot spune. O mare dezamăgire pentru părinţii mei.
- Ah, asta explică multe.
- Vă rog să-mi spuneţi şi mie mai clar, o provocă el.

Atunci ea se întoarse mai mult cu faţa spre el, dispusă să converseze.

- Păi, presupun că, fiind copil unic la părinţi, aţi crescut fără compania altora, aşa că nu aţi avut ocazia să învăţaţi cum să vă purtaţi cu cei de aceeaşi vârstă.
- Dar am mers la şcoală, spuse el spăşit.
- Chiar şi aşa.

El aşteptă câteva secunde, apoi ceru clarificări:

- Chiar şi aşa? Văzând-o puţin încurcată, plusă: în mod sigur aţi mai avea multe de argumentat.
- Nu, spuse ea după ce se gândi întâi. Ar trebui să fie mai multe?
- Se pare că nu, de vreme ce aţi fost sora cea mai mare si aţi avut capacitatea să vă altoiţi fraţii când v-au supărat.

Ea făcu ochii mari, apoi începu să râdă. Râsul ei era molipsitor, nu avea nimic prefăcut sau simandicos, venea din suflet şi părea foarte relaxat. Lui i-a plăcut foarte mult

- Nu am bătut pe cine nu a meritat, spuse ea, după ce a redevenit serioasă.
- Dar, miss Winslow, de-abia ne-am cunoscut. Cum aş putea să am încredere în spusele dumneavoastră legat de acest subiect?
- Nu puteţi, zise ea zâmbitoare.

Sebastian simțea prima săgeată în inimă. Nu-și putea dezlipi ochii de pe gura ei frumoasă, cu buze pline, de culoarea

li aiulaliiului, pe care le-ar fi sărutat acolo, pe loc, din nou. Oare <11 li diferit, faţă de primul moment când a sârutat-o?

A studiat-o atent şi a tras concluzia că da, precis ar fi diferit.

Mai bine.

t lând căuta să descifreze mai bine acest sentiment, au aparul verii lui, îmbujoraţi, Harry şi Olivia, iar aceştia au salutat persoanele prezente în lojă, după care s-au aşezat şi ei pe rândul din spate.

Scbastian era fericit. Nu se afla singur cu miss Winslow; mai erau şase persoane în loja aceea, ca să nu mai vorbim de sutele de oameni din public. Dar ei doi erau singuri pe primul rând şi deocamdată lui îi era suficient.

O privea cu coada ochiului. Era foarte nerăbdătoare. Scbastian îşi aminti când a fost şi el la fel de încântat de ceva. A stat la Londra, după revenirea din război, iar asta – petreceri, opera, relaţiile – toate au devenit rutină. îi plăceau, desigur, dar nu putea spune că exista ceva asemănător bucuriei cu care ea *anticipa* vizionarea spectacolului de operă.

Se întoarse cu ţâţa spre el, îl privi şi-i zâmbi.

Deocamdată.

Capitolul zece

Annabel tresări uşor, când luminile de la Royal Opera House au început să se stingă treptat. Aşteptase cu nerăbdare seara aceasta, încă de când a sosit în oraş şi era nerăbdătoare să le împărtăşească surorilor ei impresii şi detalii într-o scrisoare lungă. Când s-a ridicat cortina, pe scenă se văzu un decor straniu, minimalist, iar ea realiză că avea mare nevoie de această operă, de-a dreptul emoţionantă.

Fiindcă, dacă nu ar fi fost uimitoare şi dacă nu ar fi fost ce şi-a visat, însemna că opera nu va reuşi să-i distragă atenţia de la gentlemanul aşezat lângă ea, care, cu fiecare mişcare făcută, părea că-i transmite prin aerul din jurul ei fiori plăcuţi.

Nici nu trebuia să o atingă, că ea simţea furnicături pe piele. Asta era o veste foarte proastă.

- Cunoşti povestea? simţi ea o răsuflare caldă la ureche.

Annabel dădu din cap afirmativ, deşi cunoştea vag libretul.

Primise un program in care Louisa i-a spus că poate citi rezumatul operei, însă Annabel nu a avut timp să facă asta, inainte să sosească dl. Grey.

- Ştiu câte ceva, şopti ea. Puţin.

- Acela este Tamino, zise el indicându-l pe tânărul care intrase pe scenă. Eroul nostru.

Annabel dădea din cap, apoi s-a speriat, când un şarpe uriaş a pătruns pe scenă, unduind şi sâsâind.

- Cum au reuşit să facă asta? întrebă ea impulsiv.

Dar, înainte ca dl Grey să-şi dea cu părerea, Tamino a leşinat de spaimă.

Nici mie nu mi se pare genul de erou, zise el. Ea îl privi şi il va/u că ridică din umeri. Un erou nu trebuie să leşine de la pi mia pagină.

Prima pagină?

Prima scenă, se corectă el.

Annabel era de acord. Era interesată de bărbatul care apăru pe scenă, înveşmântat într-o mantie cu pene, însoţit de trei doamne care au ucis şarpele.

- Ele nu sunt laşe, îşi zise ea pentru sine.

II auzi pe dl Grey cum zâmbeşte. *îl auzi* cum zâmbeşte. (nun era posibil nu ştia nici ea, dar aruncă o privire spre el şi i onstată că aşa era. El urmărea corul şi se uita din când în când spre ceilalţi spectatori. Avea zâmbetul pe buze.

Annabel încremeni. Aici, în spaţiul semi-luminat al sălii, ¡şi amintea cum l-a văzut prima dată, pe câmpia cufundată în beznă. Să ii fost cu doar o seară înainte? Ciudat, dar au trecut doar douăzeci şi patru de ore de la întâlnirea accidentală. Simţea altceva pe dinăuntru, parcă se schimbase mult, nepermis de mult pentru o singură zi. Ochii îi coborârâ pe buzele bărbatului. Zâmbetul dispăruse, acum părea concentrat la acţiunea de pe scenă. Apoi...

El se întoarse. Ea încercă să-şi mute privirea, dar nu o făcu. El zâmbi.

Annabel îşi duse mâna spre stomac, unde simţea tot felul de fluturi şi emoţii tulburătoare. Nu trebuia să flirteze cu acest bărbat. Era un joc periculos, care nu putea să ducă nicăieri, ştia prea bine. Doar că nu se putea abţine. Era ceva fascinant şi contagios la el. Era pentru ea un fel de flautist fermecat personal, iar când era lângă el, simţea că...

Se simţea altfel. Specială. Părea că poate să existe pentru alt motiv, decât acela de a-şi găsi un soţ, a naşte un copil şi acestea in ordinea menţionată, cu persoana

adecvată, cea aleasă de bunicii ei şi...

Acum se concentră pe acţiunea de pe scenă. Nu voia să se gândească acum la altceva. Trebuia să fie o seară reuşită. O seară *minunată*.

- Acum el se va îndrăgosti, şopti dl Grey foarte aproape de urechea ei.

Nu-l mai privi. Nu mai avea încredere în ea însăşi.

- Tamino? îl întrebă.

- Doamnele îi vor arăta un portret cu Pamina, fiica Reginei Nopţii. El se va îndrăgosti de ea instantaneu.

Annabel se aplecă puţin spre scenă, de parcă se putea vedea portretul de la acea distanţă. Ştia că povestea era doar fantezie, dar portretul părea executat de un pictor remarcabil.

- Mereu mi-am pus întrebări despre portretist, zise dl Grey. Cred că este un talent înnăscut.

Annabel întoarse brusc capul şi clipi.

- Ce este? întrebă el.

- Nimic, zise ea fascinată. Doar că... Mă gândeam exact la acelaşi lucru.

Zâmbi şi el, dar de data aceasta diferit. Aproape de parcă... Nu, era imposibil să fie asta. Nu putea să-i zâmbească, de parcă şi-ar fi găsit un suflet pereche. întrucât ei doi nu puteau să fie suflete pereche. Annabel trebuia să nu permită asta. Ar fi insuportabil.

Hotărâtă să savureze opera mai mult decât se bucura de naraţiunea ocazională a domnului Grey, Annabel se concentră asupra scenei şi se lăsă purtată pe aripile poveştii. Era un subiect ridicol, însă muzica era fermecătoare şi nici nu mai conta.

Destul de frecvent dl Grey îşi continua cometariile, care – Annabel trebuia să recunoască asta – o ajutau să înţeleagă foarte bine. Cuvintele lui erau parte din poveste şi parte observaţii personale, iar ea se simţea extrem de

bine. Distingea clar foşnetul stofei costumului lui, când se apropia de ea, ii simţea

l»r piele căldura buzelor, când îi şoptea la ureche. Apoi veneau iiivinlele, mereu îndrăzneţe, adeseori amuzante, menite să-i gâdile simţurile şi să-i facă inima să tresalte.

Era cel mai fascinant mod de a lua contact cu opera.

- Asta e scena hnală, îi şoptea el.

- Din operă? întrebă ea surprinsă. Eroul nici măcar nu o iimoscuse pe eroină.

- Din primul act, o informă el.

- Oh, desigur. Când se uită spre scenă, îi văzu pe Tamino şi pe Pamina, în sfârşit dând ochii unul cu celălalt, îmbrăţişân- ilu-se.... apoi au fost despărţiţi. Ei bine, zise Annabel, după ce s-a lăsat cortina, îmi închipui că nu poate fi mare lucru în actul al doilea, dacă nu vor fi despărţiţi la finalul scenei.

- Pari destul de bănuitoare în poveştile de dragoste, zise dl Urey.

- Trebuie să recunoşti că mi se pare exagerat ca el să se îndrăgostească de portretul ei, iar ea să se îndrăgostească de... De ce s-a îndrăgostit ea? întrebă ea bănuitoare.

- Pentru că Papageno i-a spus că el va veni să o salveze, îi spuse Louisa.

- Oh, desigur. Ea s-a îndrăgostit pentru că un bărbat înveşmântat în pene i-a spus că va fi salvată de un alt bărbat pe care nu-l cunoaşte.

- Nu crezi în dragoste la prima vedere, miss Winslow? întrebă dl. Grey.

- Nu am spus asta.

- Atunci asta crezi?

- Nu spun că aş crede sau că nu aş crede, replică Annabel, intimidată de licăririle din ochii lui. Eu însămi nu am avut parte de aşa ceva, dar asta nu înseamnă că nu există. Şi nu a fost dragoste la prima vedere. Cum să

fie dragoste le prima vedere, dacă ea nici măcar nu l-a văzut?

- Este greu să te lupţi cu o asemenea logică, şopti el.

- Sper că da.

El râse, privi spre rândul din spate şi spuse:

- Harry şi Olivia parcă au dispărut.

Annabel se uită spre locurile unde au stat cei doi.

- Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

- Oh, te asigur că nu s-a întâmplat nimic *rău,* zise dl Grey misterios.

Annabel roşi, dar nu a înţeles exact mesajul lui; îşi imagina că avea o conotaţie ascunsă.

Dl Grey a remarcat imbujorarea ei, apoi a surâs şi s-a apropiat de ea cu aceeaşi privire insinuantă, aproape periculos de intimă, de parcă el o cunoştea, sau ar dori să o cunoască, sau...

- Annabel, o strigă lady Louisa, vrei să vii cu mine la camera de relaxare?

- Desigur. Annabel nu avea nevoie de „relaxare", însă la Londra a învăţat că niciodată nu trebuie să refuzi invitaţia de a însoţi o doamnă spre camera de relaxare. Nu ştia sigur de ce, dar o dată a refuzat şi i s-a spus că nu se face aşa ceva.

- Aştept până veţi reveni, zise dl Grey, după ce se ridică in picioare.

Annabel o urmă pe Louisa, iar imediat ce au ieşit din lojă, Louisa a apucat-o de braţ şi i-a şoptit grav:

- Despre ce tot vorbeaţi?

- Cu dl Grey?

- Sigur că da, cu dl Grey. Pur şi simplu aveaţi capul lipit unul de celălalt, cât a ţinut spectacolul.

- Dar nu este adevărat.

- Te asigur că este. Şi eraţi aşezaţi în faţă. Toată lumea a putut să vă vadă.

Annabel devenise agitată.

- Cum adică toată lumea?

Louisa privi de jur împrejur. Oamenii ieşeau din sală în valuri.

- Nu ştiu dacă lordul Newbury o fi prin sală, dar dacă nu este, va afla curând despre asta.

Annabel înghiţi în sec. Nu dorea să pericliteze posibila ei alianţă cu contele, dar în acelaşi timp... O dorea cu disperare.

- Nu pentru lordul Newbury îmi fac eu griji, continuă l.ouisa şi o trase mai aproape pe Annabel. Ştii cât mă rog să scapi din această partidă.

- Atunci...

- Bunica Vickers, replică Louisa. Şi lordul Vickers. Ar fi distruşi dacă şi-ar închipui că în mod intenţionat ai sabotat avansurile lui.

- Dar eu...

- Este imposiobil să se gândească la altceva, zise Louisa toarte încet, când văzu pe cineva apropiindu-se de ele. *Sebastum Grey*, Annabel.

- Ştiu! exclamă Annabel, bucuroasă că a venit vorba de el. Tu vorbeşti de asta. Ai flirtat cu el toată seara.

Louisa păru consternată câteva secunde, apoi îşi reveni.

- Doamne, zise ea. Eşti geloasă.

- Ba nu sunt.

- Eşti. O privea cu insistenţă. Dar e minunat. Şi e un dezastru, adăugă, drept concluzie. Este un dezastru minunat.

- Louisa. Annabel se simţea deja epuizată. Nici nu mai era sigură dacă această domnişoară exuberantă din faţa ei era veri- şoara cea sfioasă.

- Taci. Ascultă-mă. O trase pe Annabel într-un holişor mascat de o draperie şi aici îi vorbi în taină. Trebuie să pleci acasă.

- Ce? De ce?

- Trebuie să pleci acasă imediat. Va ieşi

oricum scandal după asta.

- Dar nu am făcut altceva, decât să vorbesc cu el!

Louisa îşi puse mâinile pe umerii Annabelei şi-i zise încet:

- Este suficient. Ai încredere în mine. Annabel o privi şi încuviinţă. Dacă Louisa spunea să plece, trebuia să plece. Ea cunoştea această lume mai bine decât Annabel. înţelegea cum trebuie să navigheze prin apele mlăştinoase ale societăţii de elită din Londra.

- Cu puţin noroc, va face altcineva o scenă în actul al doilea şi o să uite toţi de tine. Voi spune tuturor că ţi s-a făcut rău şi apoi... Louisa o privi alarmată.

-Ce?

- Va trebui să mă asigur că dl Grey va rămâne până la finalul spectacolului. Dacă pleacă şi el mai devreme, toţi vor presupune că aţi plecat împreună.

Annabel simţea cum i se scurge sângele din obraji. Louisa o scutură uşor de umeri.

- Pot să fac asta. Nu te nelinişti.

- Eşti sigură? Annabel nu era. Louisa nu prea era cunoscută pentru curajul său.

- Da, sunt, zise Louisa, parcă spre a-şi da curaj. Cu el e mai uşor să vorbeşti decât cu alţi bărbaţi.

- Am observat şi eu.

- Da, mă gândeam că ai observat. Foarte bine, tu pleci acasă, iar eu voi pleca... Annabel aşteptă verdictul. Voi merge acasă cu tine, decise Louisa ferm. Este cea mai bună idee. Annabel o urmărea siderată. Dacă plec şi eu cu tine, nimeni nu va bănui nimic, chiar dacă dl Grey pleacă şi el. Acesta este avantajul unei reputaţii impecabile.

înainte ca Annabel să poată întreba despre reputaţia ei, Louisa explică:

- Tu eşti cantitate necunoscută, dar eu... Pe

mine nu mă bănuieşte nimeni de nimic.

- Şi spui că ar trebui? veni întrebarea precaută a Annabelei.

- Nu. Eu nu fac niciodată nimic greşit.

Pe când ieşeau din spatele draperiei din holişor, Annabel o auzise pe Louisa completând, mai mult pentru sine:

- Din păcate.

Trei ore mai târziu Sebastian intră în club, enervat de finalul serii. A fost informat că miss Winslow s-a îmbolnăvit subit pe timpul pauzei şi a plecat cu lady Louisa, care a insistat să o însoţească.

Sebastian nu credea un cuvinţel. Miss Winslow era întruchiparea sănătăţii, iar singurul mod de a se fi îmbolnăvit era, dacă ar fi fost atacată pe scări de un lepros.

Doamnele Cosgrove şi Wimbledon au plecat şi ele, acum eliberate din rolurile de însoţitoare, iar cei trei oaspeţi au rămas singuri în lojă. Olivia s-a mutat pe rândul din faţă şi a pus un program pe scaunul alăturat, pentru Harry, care ieşise în hol.

Sebastian a rămas la al doilea act, mai mult la insistenţele Oliviei. Voia să plece acasă şi să scrie (leprosul de pe scări i-a dat tot felul de idei), dar ea l-a tras pe locul alăturat şi i-a şuierat printre dinţi:

- Dacă pleci, toată lumea îşi va închipui că ai plecat cu miss Winslow, iar eu nu-ţi voi permite să-i distrugi reputaţia bietei tinere de la primul ei sezon.

- A plecat cu lady Louisa, protestă el. Chiar toată lumea mă consideră un netrebnic, care s-ar angaja într-un *menage a trois* cu povestea asta?

- Povestea asta?

- Ştii la ce mă refer, zise el mârâind.

- Toată lumea va crede că a fost o

stratagemă, îi explică Olivia. Reputaţia domnişoarei Louisa poate fi ireproşabilă, însă a ta nu este, iar felul în care te-ai purtat cu miss Winslow pe durata primului act...

- Dar *vorbeam* cu ea.

- Despre ce vorbeaţi? întrebă Harry, care revenise în lojă şi trecu să se aşeze pe locul lui.

- Despre nimic, au răspuns amândoi în cor.

- Unde au dispărut toţi? întrebă Harry şi se aşează.

- Miss Winslow s-a îmbolnăvit, i-a spus Olivia şi lady Louisa a plecat cu ea acasă. Mătuşile s-au retras şi ele.

Harry păru indiferent, întrucât pe el îl interesa mai mult opera, decât bârfele. Sebastian se uita la Olivia, care-şi exersa privirea furioasă pe el.

- Tot eşti supărată pe mine?

- Ar fi trebuit să-ţi dai seaam ce faci, zise în şoaptă Olivia.

Sebastian îl văzu pe Harry, cufundat în lectura libretului,
absolut impasibil la conversaţia lor. Ceea ce însemna, după cât îl cunoştea pe Harry, că a auzit fiecare cuvinţel. Oricum, Sebastian decise să nu mai pună preţ pe asta.

- De când ai devenit apărătoarea domnişoarei Winslow? o intrchă el.

- Nu sunt, zise ea revoltată. Dar este evident că este nouă în lumea noastră şi are nevoie de suport. O aplaud pe lady Louisa pentru că a luat-o acasă.

- De unde ştii că lady Louisa a luat-o acasă?

- Oh, Sebastian, oftă Olivia. Cum poţi să mai pui această întrebare?

Şi asta a fost tot. Până ce a ajuns la club.

Aici s-a dezlănţuit infernul.

Capitolul unsprezece

licălosule!

Sebastian era un bărbat cu spirit <le observaţie, binecuvântai cu reflexe rapide şi cu un sănătos simţ al autoconservării, dar mintea lui se concentra de obicei asupra unui singur subiect – curba buzelor domnişoarei Winslow – şi in prezent nu acordase prea multă atenţie detaliilor înconjurătoare, din momentul când a intrat în club.

Aşa se explică faptul că nu l-a văzut pe unchiul lui. Nu văzuse nici pumnul acestuia.

- Ce naiba? Forţa loviturii l-a trimis pe Sebastian intr-un perete, iar şocul i-a provocat o durere atroce în umăr, deşi aceasta era ceva mai redusă decât ce a resimţit în ochiul în care primise lovitura şi care probabil că deja începuse să se învineţească.

- Din clipa când te-ai născut, clocotea de mânie unchiul, am ştiut că eşti lipsit de morală şi de disciplină, însă *asta....*

Asta? care asta?

- Asta – continuă unchiul lui, deşi vocea îi tremura de furie – este prea mult chiar şi pentru tine.

Din clipa când tn-am născut, se gândea Seb aproape exasperat. *Din clipa când m-am născut.* Unchiul avea dreptate. Din cele mai vechi amintiri ale lui, unchiul fusese un bărbat dur şi furios, căruia îi plăcea să insulte şi căuta mereu moduri în care să-l facă pe un băiat să se simtă neînsemnat. Newbury nu l-a plăcut niciodată pe tatăl lui Sebastian, care era mai mic

decât el cu doar unsprezece luni. Adolphus Grev a fost mai inalt, mai atletic şi mai arătos decât fratele lui mai mare. Probabil că şi mai deştept, deşi Sebastian trebuia să recunoască, tatăl lui nu a fost foarte atras de cărţi.

Cât despre mama lui Seb, lordul Newbury a considerat-o mereu sub nivelul familiei.

Sebastian era catalogat drept progenitura diavolului. Dar învăţase să trăiască şi cu asta. De multe ori se ridicase la acest rang. Pur şi simplu, nu-i păsa deloc. Unchiul lui era o pacoste, ceva care semăna cu o insectă enervantă, adică gigantică. Strategia lui era mereu aceeaşi: evită şi, dacă îţi este imposibil, striveşte.

Doar că acum nu spunea asta. Ce rost ar fi avut? Se ridică in picioare cu greutate, dându-şi seama că începuseră să se adune spectatorii.

- Despre ce naiba vorbeşti?

- Despre miss Vickers, şuieră Newbury.

- Cine? întrebă absent Seb. Poate ar fi mai bine să acorde importanţă bolboroselilor bătrânului, dar, la naiba, îl ustura ochiul. Era posibil ca vânătaia să nu treacă nici peste o săptămână. Cine ştie cu câtă sete l-a lovit hodorogul?

- Nu se numeşte Vickers, spuse cineva.

Sebastian îşi luă mâna de la ochi şi clipi cu grijă. Pe toţi dracii. încă vederea ii era înceţoşată. Cu toate că unchiul nu avea muşchi, se pare că nu-l părăsiseră total puterile, pe care şi le concentrase în acel pumn.

Câţiva gentlemani s-au apropiat, sperând că va începe o luptă, dar nu a fost deloc aşa. Sebastian nu ar fi fost capabil să-şi lovească unchiul, oricât de mult ar fi meritat-o acesta. Dacă l-ar lovi pe Newbury, senzaţia s-ar dovedi prea irezistibilă şi atunci Seb ar trebui să-l bată-măr. Lucru care nu se cuvenea.

în plus, nu avea obiceiul să-şi piardă cumpătul. Niciodată. Toţi ştiau asta, iar dacă nu ştiau, vor afla.

- Te rog, spune-mi, cine este miss Vickers? întrebă Sebastian, le/emându-se într-o postură insolentă.

- Nu este o Vickers, spuse cineva. Mama ei a fost Vickers. Tatăl ei a fost altcineva.

- Winslow, răspunse contele. Numele ei este Winslow.

Seb simţea cum încep să-l furnice degetele. Mâna dreaptă se strânse intr-un pumn.

- Ce este cu miss Winslow?

- Susţii că nu o cunoşti?

Seb ridică din umeri, căutând să rămână concentrat.

- Nu susţin nimic.

Unchiul lui îl privea tăios.

- Dragul meu nepot, în curând va fi mătuşa ta.

Sebastian simţea cum rămâne tară aer şi mulţumea cerului
pentru zidul de care se sprijinea.

Annabel Winslow era nepoata lordului Vickers. Ea era acea creatură voluptuoasă şi îmbietoare, după care gâfâia Newbury, aceea atât de fertilă, încât făcea şi păsările să cânte.

Acum totul căpătase sens. S-a tot întrebat cum o domnişoară de provincie se împrietenise atât de bine cu fiica unui duce. Ea şi lady Louisa erau verişoare de gradul întâi. Desigur că erau prietene foarte bune.

Îşi aduse aminte de conversaţia cu vărul lui, de fragmentul cu şoldurile fertile şi păsările cântând. Silueta domnişoarei Winslow era cu totul spectaculoasă, absolut aşa cum i-a descris-o Edward. Când Sebastian îşi aminti felul în care ochii lui Edward străluceau în momentul când i-a vorbit despre sânii ei...

Seb simţea acru în gură. Poate va trebui să-l lovească pe Edward. Unchiul lui depăşise pragul decenţei din cauza

vârstei, dar Edward jucase cinstit.

Cu adevărat, miss Annabel Winslow era o fructă coaptă. Şi unchiul lui intenţiona să se însoare cu ea.

- Vei sta la distanţă de ea, se auzi vocea unchiului.

Sebastian nu spuse nimic. Nu avea încă o replică şi era mai
bine aşa.

- Cu toate că, numai Dumnezeu ştie dacă o mai vreau, dată fiind lipsa ei de judecată.

Sebastian simţea cum respiraţia i se accelerează.

- Poate eşti tu tânăr şi frumos, continuă Newbury, dar eu am titlul. Şi al naibii să fiu dacă vei ajunge să pui tu mâna pe el.

- Nici nu-l vreau, zise Seb indiferent.

- Ba sigur îl vrei, se răsti Newbury.

- Nu-l vreau, repetă Sebastian la fel de sec. începuse să se simtă el însuşi. Uimitor cum o fărâmă de insolenţă şi atitudine pot restabili un bărbat. îmi doresc să reuşeşti mai repede să-ţi vezi progenitura moştenitoare. Toată treaba asta mi se pare un mare inconvenient.

Newbury se înroşise la faţă şi clocotea, spre surprinderea lui Sebastian.

- Inconvenient? îndrăzneşti să numeşti titlul de conte de Newbury un inconvenient?

Sebastian ridică din umeri nonşalant, apoi începu să-şi examineze unghiile. După câteva momente, ridică privirea şi răspunse:

- Da. Şi tu eşti un inconvenient.

Probabil că exagerase. Foarte bine, se simţea excelent că a făcut-o, iar Newbury începu să bolboroseascâ insulte şi câte altele, până ce goli conţinutul paharului pe faţa lui Sebastian. Nu mai era multă băutură în el, însă tot îl usturau ochii. Rămas pe loc, cu lichidul şiroindu-i pe faţă, simţi brusc o furie nestăvilită, ceva cum nici în război nu a cunoscut. Era trăgător de elită, instruit să fie calm, ca să

poată surprinde inamicul de la distanță.

Acționă, dar fără să atace fizic.

Inima îi batea în piept sâ-l spargă, sângele i-a năpădit mediile, dar chiar şi aşa tot a auzit tresărirea celor prezenţi, i are aşteptau să reacţioneze.

Şi a reacţionat, dar nu cu pumnul. Nu ar face asta niciodată.

Din respect pentru vârsta şi fragilitatea dumitale, zise el pe un ton glacial, nu te voi lovi. Făcu un pas în lateral, apoi se mloarse cu faţa spre el, din ce în ce mai sigur pe autocontrolul Im. Mai ales că ştiu cât îţi doreşti un fiu. dacă te-aş doborâ l.i podea şi, sincer, toţi ştim că asta ar trebui să fac acum... Sebastian oftă lung, îndurerat. Mă rog, nu sunt sigur că virili – latea dumitale ar supravieţui unei lovituri.

A urmat o tăcere apăsătoare, după care Newbury a reîn-ceput sâ-l înjure şi sâ-i adreseze cuvinte urâte, dar Sebastian nu auzea nimic. Se întoarse şi plecă.

Era mai uşor astfel.

A doua zi dimineaţa tot oraşul vuia. Primii vulturi au sosit la Vickers House pe la ora zece. Annabel era trează deja; aşa cum o făcea şi în provincie, acasă. Era surprinsă de vizita celor două contese anunţate de valet.

- Miss Winslow, spuse pe un ton oficial lady Westfield.

Annabel se ridică şi făcu o reverenţă, apoi repetă gestul spre
lady Challis.

- Unde este bunica dumitale? întrebă lady Westfield. Intrase în sufragerie cu un aer princiar, dar cu o grimasă acră, care nu aducea ceva bun.

- Doarme încă, răspunse ea, după ce îşi aminti că bătrânele erau prietene bune. Sau doar prietene. Sau

nici măcar, însă vorbeau des.

Fapt care conta totuşi.

- Atunci am impresia că nu ştie, zise lady Challis.

Annabel se întoarse spre cea menţionată, care era cu vreo douăzeci şi cinci de ani mai tânără decât insoţitoarea ei, dar la fel de înţepată.

- Ce să nu ştie, doamnă?

- Nu face pe naiva cu mine, fetiţo.

- Nu fac. Annabel se uita când la una, când la cealaltă, fără să înţeleagă. Despre ce vorbeau? A avut o simplă *conversaţie* cu dl Grey şi era imposibil să fie blamată pentru asta. Pe urmă a plecat la pauză, aşa cum a insistat Louisa că trebuie să facă.

- Eşti o fată îndrăzneaţă, zise lady Challis, dacă te foloseşti de nepot împotriva unchiului.

- Eu... nu înţeleg la ce vă referiţi, se bâlbâia Annabel. însă înţelegea.

- încetează chiar în clipa asta, se răsti lady Westfield. Eşti din neamul Vickers, chiar dacă bărbatul acela îngrozitor s-a însurat cu mama ta şi eşti mult prea inteligentă, ca să scapi cu acest teatru ieftin.

Annabel înghiţi cu noduri.

- Lordul Newbury este furios, zise lady Westfield. Furios şi nu pot spune că-l condamn.

- Nu i-am promis nimic, se apără Annabel, destul de sigură pe ea. Şi nu am ştiut...

- Ai măcar idee ce onoare înseamnă pentru tine simplul fapt că ţi-a acordat atenţie?

Annabel deschidea gura, dar nu putea vorbi. Se simţea ca o proastă. Ca un catâr. Dacă era acasă, ar fi reuşit să se apere, să dea replică după replică. Dar în viaţa ei nu a ţinut piept unei perechi de contese înfuriate, venite în vizită, care o priveau cu ochi de hienă.

Alta în locul ei s-ar fi aşezat imediat, doar că nu era permis să stea jos în compania doamnelor contese, aflate

în picioare.

- în mod cert, el şi-a luat măsuri de protecţie a reputaţiei, /isc lady Challis.

- Lordul Newbury? întrebă Annabel.

- Desigr, despre el vorbesc. Celuilalt nu i-a păsat niciodată de reputaţia lui şi nici nu-i va păsa.

Annabel îşi dădea seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa. ITa cunoscut că dl Grey se prezenta ca un cuceritor, dar avea si el calităţi. Era onorabil şi părerea ei era că ţine foarte mult la acest aspect.

Sau doar îşi tăcuse planuri romantice in mintea ei visătoare? lotuşi, cât de bine îl cunoştea ea?

Absolut deloc. Se cunoşteau de două zile. Două zile! Trebuia să-şi revizuiască simţul realităţii. Acum!

- Ce a tăcut lordul Newbury? întrebă Annabel cu timiditate.

- Şi-a apărat onoarea cât de bine a putut, zise lady Westfield. Unde este bunica ta? repetă ea întrebarea, privind nervoasă prin cameră, de parcă ar fi putut-o descoperi ascunsă intr-un fotoliu. Cineva ar trebui să-o trezească. Această problemă nu este deloc una neînsemnată.

De o lună, de când locuia la Londra, Annabel o văzuse doar de două ori pe bunica ei trezindu-se înainte de prânz. în ambele ocazii ziua nu s-a terminat bine.

- încercăm să o trezim numai pentru situaţii de urgenţă, zise ea.

- Dar tu ce naiba crezi că este asta, copilă nerecunoscătoare? aproape că strigă lady Westfield.

Annabel tresări şi in gură i-au venit imediat cuvintele: *Da, desigur, doamnă. Imediat o voi trezi.* Doar că, privind-o atent pe bătrână, a văzut în ochii ei ceva atât de urât, expresia curată a răutăţii, încât parcă a lovit-o lulgerul şi a

pătruns-o până în măduva spinării.

- Nu o voi trezi pe bunica mea, spuse cu tărie. Şi sper că nu aţi făcut-o dumneavoastră deja cu ţipetele astea.

Lady Westfield bătu în retragere.

- Să te gândeşti de două ori la modul în care îmi vorbeşti, miss Winslow.

- Nu consideraţi lipsă de respect din partea mea, doamnă. Ba din contră, vă asigur. Bunica nu este în apele ei înainte de ora douăsprezece şi sunt sigură, ca prietenă a ei, că nu doriţi să-i produceţi neplăceri.

Contesa făcu ochii mici, se uită spre amica ei, care la rândul ei nu ştia cum să interpreteze cuvintele Annabelei.

- Să-i spui că am fost aici, zise în final lady Westfield, decisă să-şi adapteze tonul la situaţia încurcată.

- Aşa voi face, îi promise Annabel şi facu o reverenţă, politicoasă. Când învăţase ea să facă aceste gesturi subtile? A căpătat mai multe cunoştinţe cât a stat la Londra, deşi poate nu şi-a dat seama.

Cele două doamne au ieşit, iar Annabel s-a prăbuşit pe canapea, tocmai când valetul anunţa o altă vizită: Lady Twombley şi dl Grimston.

Annabel simţea un cuţit în stomac. Cei doi i-au fost prezentaţi în grabă şi ştia de la Louisa că sunt bârfitori, insinuanţi şi cruzi. Sări în picioare şi nu reuşi să-l oprească pe valet să-i invite pe cei doi. Oricum nu mai conta; primise deja două persoane şi se vedea că valetul presupunea că ea „este acasă" pentru toată lumea. I-a văzut pe fereastră pe cei doi, încă de când au înaintat pe aleea de la intrare.

- Miss Winslow, spuse lady Twombley, înveşmântată într-o rochie frumos croită, din muselină roz. Era o femeie tânără, extrem de atrăgătoare, cu părul blond, de culoarea mierii şi ochi verzi, dar, spre deosebire de lady Olivia Valentine, a cărei paloare a trăsăturilor

radia bunătate şi umor, lady Twombley avea aerul unei femei şirete. Cu toate conotaţiile negative.

Annabel tăcu reverenţa obişnuită.

- Lady Twombley. Câtă amabilitate să ne vizitaţi.

- L-aţi cunoscut pe dragul nostru prieten, dl Grimston, nu-i aşa? spuse ea, tăcând semn cu mâna spre bărbat.

- Da, zise Annabel. A fost la balul...

- Balul de la familia Mottram, explică dl Grimston.

- Desigur, zise Annabel surprinsă că el îşi aminteşte. Ea uitase complet.

- Basil are o memorie remarcabilă, când e vorba de domnişoare, zise femeia. Probabil de aceea este un mare expert în modă.

- Moda feminină? întrebă Annabel.

- Orice fel de modă, răspunse dl Grimston, privind prin cameră cu un aer dispreţuitor.

Annabel înţelese reacţia lui dezaprobatoare, fiindcă şi ei i se părea prea opresivă ideea decorării în mov a încăperii.

- Vedem că te simţi bine acum, zise lady Twombley şi se aşează pe canapea, tără a fi invitată.

Annabel tăcu şi ea la fel.

- Da, desigur, de ce nu ar fi aşa?

- Oh, Doamne, zise şocată lady Twombley şi duse mâna la inimă. Nu ai auzit. Oh, Basil, nu a auzit.

- *Ce* să aud? întrebă Annabel, deşi nu prea dorea să afle, mai ales că o vedea pe femeie că jubilează.

- Dacă mi s-ar fi întâmplat mie, zise doamna, aş fi căzut bolnavă la pat.

Annabel se uită la bărbat, ca să vadă dacă măcar el intenţionează să o informeze, doar că el avea un aer plictisit.

- Aşa o insultă, şopti lady Twombley. Ce

insultă!

Pentru *mine*[7], ar fi vrut să întrebe Annabel, dar nu îndrăzni. Intră în panică, deoarece nu venea nici o informaţie clară, aşa că Annabel nu mai ezită:

- Ce s-a întâmplat?

În sfârşit, satisfăcută de gradul de nelinişte al Annabelei, lady Twombley spuse:

- Lordul Newbury l-a atacat pe dl Grey.

Annabel simţea cum i se scurge tot sângele din obraji.

- Ce? Nu. Este imposibil. Domnul Grey era tânăr şi în formă fizică bună. Iar lordul Newbury... nu era.

- I-a tras un pumn în faţă, spuse dl Grimston, ca şi când nu ar fi fost ceva ieşit din comun.

- Doamne fereşte, exclamă Annabel, acoperindu-şi gura cu palma. Se simte bine?

- Se poate presupune, răspunse dl Grimston.

Annabel se uita de la lady Twombley, la dl Grimston şi înapoi. Afurisiţi să fie ei, o obligau să *mai* întrebe o dată.

- Pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă ea, destul de iritată.

- A urmat un schimb de cuvinte, zise bărbatul şi căscă. Apoi lordul Newbury i-a aruncat băutura din pahar în faţă domnului Grey.

- Aş fi dorit să văd asta, şopti lady Twombley. Annabel o privi cu groază, dar ea ridică din umeri. Ce nu putem preveni, comentă ea, am putea să vedem.

- Domnul Grey l-a lovit şi el? îl întrebă Annabel pe bărbat, dar constată, îngrozită că intr-un fel se bucura. Oricât îi displăcea să audă despre cineva că suferă... Gândul că lordul Newbury ar fi aterizat pe podea... după ceea ce i-a făcut ei... Trebuia să-şi mascheze cumva nerăbdarea de pe chip.

- Nu l-a lovit, zise dl Grimston. Unii au fost surprinşi de ezitarea lui, însă eu nu am fost.

- Este un bărbat tară scrupule, comentă lady Twombley, cu o strălucire malefică în privire. Dar nu este genul de om care se pripeşte, dacă mă înţelegi.

- Nu, spuse sincer Annabel, care-şi pierduse

răbdarea cu aceste comentarii vagi. Nu înțeleg.

- I.-a lovit sub centură, zise dl Grimston. Nu a fost o lovitură directă. Nici el nu ar fi îndrăznit, recunosc. Dar cred că a pus problema bărbăţiei lordului.

Annabel tresări. Lady Twombley începu să râdă.

- După cum văd eu lucrurile, continuă dl Grimston, este posibil să se întâmple unul din două lucruri.

Era prima dată când Annabel se abţinu să ceară detalii. După strălucirea rapace din privirea lui, dl Grimston nu intenţiona să păstreze pentru sine gândurile urâte.

- Este foarte posibil, continuă el – evident încântat de tăcerea tensionată în care se cufundase încăperea – ca lordul Newbury să te ia de soţie imediat. Va trebui să-şi apere onoarea, iar calea cea mai rapidă să facă asta ar fi să te însămânţeze bine şi definitiv.

Annabel tresări, dezgustată, mai ales când dl Grimston o evaluă din priviri, de câteva ori.

- îmi pari genul care face rapid copii, zise el.

- într-adevăr, adăugă lady Twombley, cu un gest delicat al mâinii.

- Mă scuzaţi? zise Annabel revoltată.

- Sau, adăugă bărbatul, dl Grey te va seduce.

-Ce?

De data aceasta lady Twombley deveni brusc interesată.

- Chiar crezi asta, Basil? îl întrebă ea.

El se întoarse complet spre ea, ajungând să-i arate spatele Annabelei.

- Oh, să fii sigură. Cum crezi că ar putea găsi o cale mai bună pentru a se răzbuna pe unchiul lui?

- Va trebui să vă rog pe amândoi să plecaţi, spuse Annabel.

- Oh, eu mă gândeam la al treilea, rosti veselă doamna, de parcă nici nu a auzit-o pe Annabel când

i-a poftit să plece.

- Zău? zise foarte atent dl Grimston.

- Contele ar putea alege pe altcineva, desigur. Miss Winslow nu este singura fată nemăritată din Londra. Nimeni nu l-ar desconsidera, dacă ar căuta în altă parte, mai ales după ce s-a întâmplat aseară la operă.

- Nu s-a întâmplat nimic la operă, zise răspicat Annabel.

Lady Twombley o privi compătimitor.

- Nu contează dacă s-a întâmplat ceva sau nu. Sigur îţi dai seama de asta?

- Continuă, Cressida, zise dl Grimston.

- Desigur, se oferi ea, de parcă ii facea un cadou. Dacă lordul Newbury îşi alege pe altcineva, dl Grey nu va mai avea motive să o curteze pe miss Winslow.

- Şi ce se întâmplă apoi? întrebă Annabel, deşi ştia că nu ar fi trebuit.

Amândoi vrăjmaşii au privit-o cu ochi reci.

- Păi, vei fi o paria, explică lady Twombley, de parcă nimic nu putea fi mai evident.

Annabel amuţise. Nu atât din cauza cuvintelor, cât din cauza modului de expunere. Oamenii aceştia au intrat în casa ei – a bunicilor ei, pe care ea îi reprezenta deocamdată – şi au insul- tat-o în cel mai rău mod posibil. Probabil aveau dreptate în privinţa previziunilor, iar asta făcea situaţia şi mai dificilă.

- Ne pare rău că suntem purtătorii acestor veşti neplăcute, scânci lady Twombley.

- Ar fi bine să plecaţi, zise Annabel şi se ridică. Ar fi dorit să le ceară asta în alt fel, dar acum era prea conştientă de reputaţia ei, care atârna de un fir subţire, iar aceste persoane – oribile, îngrozitoare – aveau puterea să scoată forfecele din buzunar şi să taie.

- Desigur, zise femeia şi se ridică. Sunt sigură

că toate astea te vor da peste cap.

(.'hiar pari îmbujorată, zise dl Grimston. Sau o fi din cauza nuanţei bordo a rochiei. Ai face bine să cauţi o nuanţă mai ilcschisă pentru rochie.

O să am grijă să ţin cont de aceste sfaturi, zise Annabel.

()h, ai face bine, miss Winslow, interveni lady Twombley %i sc duse la uşă. Basil are ochiul format pentru tot ce este la modă. Sincer.

Şi uite aşa, au plecat.

Aproape.

(iând au ajuns la uşă, pregătiţi să iasă, Annabel a auzit vocea bunicii ei. La ora zece! Doamne, se uită Annabel la ceas. De ce s o fi trezit lady Vickers atât de devreme?

in următoarele zece minute Annabel aşteptă ca bunica ei să primească ultimele bârfe, în versiunea Grimston şi Twombley. (ie bucurie, să auzi totul încă o dată. Peste câteva secunde se auzi uşa de la intrare închizându-se, apoi în sufragerie intră lady Vickers, ca o furtună.

- Am nevoie să beau ceva, anunţă ea. Şi tu ai.

Annabel nu comentă.

- Ce pereche enervantă şi oribilă fac aceştia doi, exclamă bunica ei şi bău dintr-o înghiţitură conţinutul paharului. Mai turnă unul, bău puţin, apoi îi dădu şi Annabelei paharul pe jumătate plin.

- Dar au dreptate în Întregime. Fata mea, te-ai băgat intr-o mare încurcătură.

Annabel duse paharul la buze. Să bei la ora zece şi jumătate. Oare ce ar spune mama ei? Bunica ei clătina din cap.

- Fată nesăbuită ce eşti. La ce te-ai gândit?

Annabel spera să fie o întrebare retorică.

- în fine, cred că nici nu te-ai gândit. Lady

Vickers bău conținutul paharului și se așeză în fotoliul ei preferat. Ai

- noroc că bunicul tău este prieten bun cu contele. încă putem să salvăm partida.

Annabel dădu din cap afirmativ, cu recunoştinţă, sperând...

Sperând....

Doar sperând. Nimic în mod special. Poate ceva bun pentru
ea.

- Slavă Domnului că Judkins a avut inteligenţa să-mi spună cine te-a vizitat, continuă bunica ei. Annabel, îţi spun eu, nu contează prea mult ce fel de soţ îţi iei, dar un valet competent valorează greutatea lui în aur.

Annabel nu ştia ce poate comenta. Bunica ei mai sorbi puţin coniac.

- Judkins a spus că Rebecca şi Winifred au fost aici, mai devreme?

Annabel ştia că se referă la doamnele Westfield şi Challis.

- Vom fi asaltaţi. Pur şi simplu asaltaţi. Sper că eşti pregătită, îi spuse ea nepoatei, pe care o privea printre gene.

- Nu putem spune că nu suntem acasă? încercă timid Annabel.

- Nu, nu putem spune că nu suntem acasă, zise lady Vickers. Tu te-ai băgat în încurcătura asta, tu te vei comporta ca o lady, adică vei ţine capul sus, vei primi toţi oaspeţii şi vei reţine fiecare cuvinţel pe care-l spun toţi, ca să putem diseca totul mai târziu şi s'ă analizăm.

Anabel se aşează, iar Judkins intră şi anunţă următorii musafiri.

- Ai face bine să ternini coniacul din pahar, o sfătui bunica ei. Vei avea nevoie.

Capitolul doisprezece

Trei zile mai târziu

- Dacă nu faci ceva să repari ce ai stricat, nu am de gând să mai vorbesc niciodată cu tine.

Sebastian ridică ochii de pe ouăle din farfurie şi o văzu pe Inimoasa soţie a vărului său, acum furioasă-foc. Olivia nu se enerva des, dar când o făcea, merita să o admiri. Deşi, date liind circumstanţele actuale, ar fi preferat să-şi îndrepte admiraţia spre altă persoană.

Seb se uită la Harry, care citea liniştit ziarul şi savura micul dejun. Harry ridică din umeri, indicând clar că nu consideră problema ca fiind a lui.

Sebastian bău puţin ceai, apoi o privi din nou pe Olivia.

- Mă scuzi, spuse el jovial. Vorbeai cu mine?

- Harry! exclamă ea indignată. Soţul ei clătină din cap, dar nu ridică privirea. Olivia se uita la el amenin ţător, iar Seb se bucura că nu este în locul lui Harry, mai ales când va da ochii în particular diseară, cu soţia lui.

- Sebastian! îl admonestă ea. Măcar mă asculţi?

- îţi savurez fiecare cuvânt, dragă verişoară, spuse el liniştit. Ştii bine asta.

Ea trase brusc scaunul de lângă el şi se aşeză.

- Nu doreşti micul dejun? o întrebă el amabil.

- Mai târziu. Mai intâi vreau să...

- Aş fi încântat dacă mi-ai permite să-ţi pregătesc o farfurie cu de toate, se oferi el. în starea ta, ştii că trebuie să începi ziua cu o masă consistentă.

- Starea mea nu este acum problema în discuţie, zise ea şi arătă spre el. Aşează-te.

- Dar sunt aşezat, zise el, arborând o mină nedumerită.

- Voiai să te ridici.

Sebastian i se adresă lui Harry:

- Nu ştiu cu o suporţi?

Harry îşi dezlipi ochii de pe ziar pentru prima dată în dimineaţa aceea şi surâse cu viclenie.

- Am şi eu anumite beneficii, răspunse el aproape şoptit.

- Harry! ţipă la el Olivia.

Sebastian era încântat că o vede cum roşeşte.

- Foarte bine, zise el. Ce am mai făcut de data aceasta?

- Este vorba de miss Winslow.

Miss Winslow. Seb se gândi la ea fără să se încrunte. Ce ironie, pentru că in ultimele două zile, a încercat degeaba să nu se gândească la ea, aşa că s-a tot încruntat.

- Ce-i cu miss Winslow?

- Nu mi-ai spus că este curtată de unchiul tău.

- Nu am ştiut că unchiul meu îi face curte. A reuşit oare să facă afirmaţia fără să pară tensionat? Va trebui să-şi controleze mai bine emoţiile şi atitudinea.

- Cred că eşti foarte supărat pe ea, spuse Olivia, după câteva minute de tăcere.

- Din contră, zise nonşalalt Sebastian.

- Nu eşti supărat pe ea? întrebă contrariată Olivia.

Seb ridică din umeri.

- E nevoie de prea multă risipă de energie, ca să fii supărat, îi zâmbi frumoase verişoare. Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Nu zău? Adică, sigur că ai. Dar nu eşti de acord că…

Sebastian îşi spuse că trebuie să facă într-un fel ca să nu mai Iii* lot timpul persiflat. Oare Olivia chiar credea că stăt toată /m.i şi mănâncă bomboane?

Sebastian? Mă asculţi?

1 ksigur, minţi el zâmbitor.

i)livia răsuflă exasperată de atitudinea lui, dar continuă.

Bine, nu eşti supărat pe ea, deşi, în opinia mea, ai tot dreptul să fii. Chiar şi aşa…

- Dacă tu ai fi fost urmărită de unchiul meu, o întrerupse el, nu ţi-ai fi dorit câteva ultime momente de bună-dispoziţie? Nu spun asta ca să mă laud – cu toate că ştiu cât de plăcută este i nmpaia mea – dar o spun ca să nu mai fie loc de discuţii. Sunt o companie mult mai plăcută decât Newbury.
- Aici are dreptate, spuse Harry.
- Credeam că nu ne asculţi? îl dojeni Olivia.
- Nu ascult, zise el. Stau aici în timp ce urechile mele sunt asaltate.
- Tu cum îl suporţi? întrebă prompt Sebastian.

Olivia răspunse mai mult printre dinţi:

- Am şi eu anumite beneficii.

Cu toate acestea, Sebastian era sigur că în seara aceasta Harry nu va beneficia de nimic din partea soţiei.

- Aşa că uite, eu o iert, ii zise Sebastian Oliviei. Ar fi trebui să spună ceva, dar înţeleg de ce nu a facut-o şi bănuiesc că niciunul din noi nu ar fi făcut altfel.

Olivia tăcu şi gândi, apoi zise:

- Vai, ce generos poţi să fii.
- Nu face bine organismului să păstrăm ranchiună, replică Seb. Uită-te la Newbury. Nu ar fi nici pe departe atât de gras şi roşu la faţă, dacă nu m-ar urâ atât de mult. După aceste cuvinte, se ocupă de mâncarea din

farfurie, gândindu-se ce părere are Olivia de acest salt al logicii.

Ea mai aşteptă puţin, apoi continuă:

- Sunt mai liniştită să aud că nu ai pentru ea sentimente negative. Cum am spus, cred că are mare nevoie de ajutorul tău. După mica voastră scenă de la bar....

- Ce? se revoltă Sebastian, aproape pe punctul de a bate cu plama în masă. Stai puţin, nu a fost scena *mea*. Dacă vrei să acuzi pe cineva, caută-l pe unchiul meu.

- Bine, îmi pare rău, spuse Olivia, stânjenită, iar el o crezu. A fost vina lui, dar in final rezultatul a fost acelaşi. Miss Winslow este într-o situaţie groaznică, iar tu eşti singura persoană care o poate salva.

Sebastian mai mâncă puţin din farfurie apoi se şterse la gură. Existau cel puţin zece lucruri din afirmaţia Oliviei, cu care nu putea să fie de acord, dacă ar fi fost genul de bărbat care obişnuieşte să contrazică femeile într-o dispută. Primul era:

Unu: Situaţia domnişoarei Winslow nu era deloc groaznică, pentru că **Doi:** se pare că era foarte aproape de momentul când va deveni contesă de Newbury, care **Trei:** venea cu tot felul de beneficii: avere, prestigiu, cu toate că, din nefericire venea la pachet şi cu contele de Newbury, pe care el însuşi nu-l putea considera un premiu.

Ca să nu mai spunem nimic de **Patru:** Sebastian era cel cu un ochi vânăt şi **Cinci:** tot el era cel căruia i s-a aruncat în faţă băutura din pahar, din cauză că **Şase:** ea nu a crezut de cuviinţă să-i spună că unchiul lui îi face curte, în ciuda faptului că **Şapte:** ea ştia foarte bine despre legătura dintre ei, deoarece **Opt:** aproape că leşinase şocată, când în seara aceea pe câmpie el i-a comunicat numele lui.

Poate ar fi fost mai bine să se concentreze pe partea a doua a afirmaţiei

Oliviei, cea în care el ar fi singura persoană care ar putea să o salveze pe miss Winslow. Deoarece **Nouă:** el nu vedea niciun

motiv ca să fie vorba de aşa ceva şi **Zece:** el nici nu prea înţelegea de ce i-ar păsa.

Ei bine? întrebă Olivia. Ai ceva în gând legat de asta?

Da, câte ceva, spuse el, relativ indiferent. Se concentră asupra mâncării. După câteva minute o văzu pe Olivia cum •.li unge marginea mesei atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Iar pe faţa ei se citea...

Ai grijă cu asta, o avertiză el. Rişti să ai probleme cu laptele.

- Harry! se trezi ea ţipând. Harry lăsă ziarul jos.

- Cu toate că apreciez faptul că-mi soliciţi opinia, sunt absolut sigur că nu pot oferi nimic în această conversaţie. Mă îndoiesc şi că aş mai recunoaşte-o pe miss Winslovv, dacă m-aş întâlni cu ea pe stradă.

- Ai petrecut o seară alături de ea în loja de la operă, spuse Olivia disperată.

Harry se gândi puţin.

- Cred că i-aş recunoaşte ceafa, pentru că atât mi-a oferit vederii.

Sebastian izbucni în râs, apoi deveni serios. Olivia nu era deloc amuzată.

- Of, foarte bine, spuse el şi ridică spre ea mâinile, implorând-o. Spune-mi în ce fel este vina mea şi cum pot repara situaţia.

Olivia îl mai privi furioasă câteva secunde, apoi spuse, mai calmă:

- Mă bucur că ai întrebat.

Harry se înecă, probabil cu ceva mâncare de pe masă. Sau de râs. Sebastian spera că s-a înecat cu propria limbă.

- Ai idee ce vorbesc oamenii despre miss Winslow? îl întrebă Olivia.

Cum Sebastian a stat închis în camera lui două zile,

încercând fictiv să o scoată pe miss Spencer din patul fictiv al

scoţianului ei, chiar nu avea habar despre ce vorbeşte lumea pe seama domnişoarei Winslow.

- Ei bine? spuse Olivia.

- Nu ştiu, recunoscu el.

- Toţi spun că – iar aici Olivia se aplecă spre el, cu o expresie care lui Sebastian îi sugera să se retragă puţin în spate – este doar o chestiune de timp, până când o vei seduce.

- Nu ar fi prima doamnă despre care s-ar spune asta, sublinie Sebastian.

- Dar este diferit pentru ea, scrâşni din dinţi Olivia şi tu ştii foarte bine asta. Miss Winslow nu este una dintre văduvele tale vesele.

- Dar eu iubesc o văduvă veselă, şopti el, ştiind perfect că o va irita.

- Oamenii spun, continuă ea, că o vei ruina doar ca sâ-i faci in ciudă unchiului tău.

- Eu ştiu sigur că nu acesta este planul meu, zise el şi aştept ca restul societăţii să-şi dea seama de asta, odată ce îşi vor da seama că nici măcar nu am vizitat-o.

Iar el nu avea această intenţie. Da, o plăcea pe miss Winslow şi da, petrecuse destule ore treaz, imaginându-si în câte feluri i-ar plăcea să o lege de pat, însă nu avea absolut nicio intenţie să-şi materializeze această fantezie. Poate o ierta chiar, dar nu avea planuri pentru contacte viitoare cu ea. Din punctul lui de vedere, dacă Newbury o voia, Newbury putea să o aibă.

De aceea îi şi spuse Oliviei exact asta, doar că puţin mai delicat. Şi tot aşa a atras asupra lui o privire ucigătoare, după care primi informaţia că:

- Newbury *nu* o mai doreşte. Aceasta este problema.

- A cui problemă? întrebă Seb suspicios. Dacă aş fi în locul domnişoarei Winslow, aş vedea asta mai mult

ca pe o soluție.

- Nu ești miss Winslow și, mai mult de atât, nu ești o doamnă.

- Slavă Domnului, zise el, lipsit de empatie. Alături de el Harry bătu cu degetele în masă de trei ori. Olivia se uită amenințător la amândoi.

- Dacă erai femeie, ai fi înțeles ce dezastru s-a produs. Lordul Newbury nu a mai vizitat-o de la altercația voastră.

- Zău? se miră Sebastian.

- Zău. Dar știi cine a vizitat-o?

- Nu știu, răspunse el cu naivitate, deși știa sigur că această informație îi va parveni imediat.

- Toată lumea. Toți!

- înseamnă că a fost aglomerație în sufragerie, șopti el.

- Sebastian! Știi cumva pe cine include „toată lumea"?

Primul lui gând a fost sâ-i dea o replică sarcastică, apoi decise, din motive de auto-conservare, că ar fi mai bine pentru el să-și țină gura.

- Cressida Twombley, șuieră Olivia. Și Basil Grimston. Au fost la ea de trei ori.

- De trei... Tu de unde știi?

- Eu știu tot, zise Olivia cu mândrie.

Sigur că o credea. Dacă Olivia ar fi fost în oraș înainte ca ea să o cunoască în parc pe miss Winslow, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Ea ar fi știut că Annabel Winslow este verișoara domnișoarei Louisa. Ar fi știut când este ziua ei de naștere și ce culoare preferă. Ar fi știut cu siguranță că miss Winslow era nepoata soților Vickers, așadar prada unchiului său.

Iar Sebastian s-ar fi ferit din calea ei. Sărutul acela de pe câmpie ar fi fost doar o amintire (de altfel plăcută), îndepărtată. El nu ar fi acceptat invitația la operă, nu s-ar fi așezat alături de ea și nu ar fi știut că ochii ei – de o

nuanță clară, cenușie – capătă o nuanță verzuie când se îmbracă în culoarea aceasta. Nu ar fi știut că sensibilitățile ei coincid cu ale lui, nici că își

mușca buza interioară atunci când se concentra la ceva. Sau că era foarte priceputã să stea nemișcatã.

Ori că mirosea a violete.

Dacă ar fi ştiut cine este ea, toate aceste informaţii nu i-ar fi dansat în minte, ocupând un spaţiu important. Era ca in sonetul lui Shakespeare: "Of! ce sărăcie îmi aduce muza mea."

- Miss Winslow a ajuns bătaia de joc a tuturor, spuse Olivia şi nu mi se pare drept. Ea nu a făcut nimic.

- Nici eu, sublinie Sebastian.

- Dar tu ai puterea să repari lucrurile. Ea nu o are.

- Of! Ce sărăcie îmi aduce poziţia mea, mormăi el.

- Ce? zise Olivia nerăbdătoare.

El facu semn prin aer, parcă alungând comentariul anterior. Nu merita să încerce o explicaţie. în schimb, el îi spuse direct:

- Ce ai vrea să fac?

- Să-i faci o vizită.

Sebastian se întoarse spre Harry, care dădea impresia că-şi citeşte ziarul.

- Nu a zis ea mai devreme că am de gând să o seduc?

- Ba da, a zis, confirmă Harry.

- Doamne, se minună Olivia, spre surprinderea celor doi bărbaţi. Voi doi sunteţi atât de obtuzi.

Amândoi se uitau la ea, iar tăcerea lor ii confirma constatarea.

- în clipa asta am impresia că *amândoi* aţi abandonat-o. După câte se pare, contele nu o mai vrea şi,

după toate aparențele, nici tu. Dumnezeu știe ce mai șușotesc toate doamnele din societate.

Sebastian nu putea decât să-și imagineze. Majoritatea ar spune că miss Winslow a exagerat, iar societății nu-i plăcea nimic mai mult decât să se uite cum o tânără ambițioasă este înjosită.

- În clipa asta oamenii o vizitează din curiozitate, spuse
i)livia. Şi din cruzime, adăugă ea, privind printre gene. Dar să nu faci nici o greşeală, Sebastian. Când totul se va termina, nimeni nu o va avea. Decât dacă *acum* vei face tu ceea ce trebuie.

- Te rog, spune-mi că a face ceea ce trebuie nu presupune să o cer de soţie, zise el. Pentru că, sincer, oricât de încântătoare ar
ii fost miss Winslow, el nici nu se gândea că s-a purtat într-un fel care să-i garanteze că l-ar accepta.

- Sigur că nu, spuse Olivia. Trebuie doar să-i faci o vizită. Să demonstrezi societăţii că încă o consideri încântătoare. Iar tu trebuie să fii aşa cum se cuvine. Dacă faci cel mai mic gest, care să sugereze seducţie, ea va fi ruinată.

Sebastian ar fi făcut un comentariu în stilul propriu, însă era indignat şi renunţă.

- De ce oare oamenii – oameni, aş adăuga, care mă cunosc de ani de zile, unii de zeci de ani – mă cred genul de persoană care ar seduce o tânără nevinovată, drept răzbunare? Aşteptă ca Olivia să răspundă, dar ea tăcea. Ca şi Harry, care nu mai pretindea că-şi citeşte ziarul.

- Aceasta nu a fost o întrebare gratuită, zise înfuriat Sebastian. M-am purtat eu vreodată în vreun fel care să sugereze aşa ceva? Spuneţi-mi, ce am făcut, de aţi ajuns să mă consideraţi toţi un ticălos prădător? Pentru că, mărturisesc, eu nu-mi dau seama. Ştii că în viaţa mea nici măcar *o dată* nu m-am culcat cu o virgină? această întrebare îi era adresată Oliviei, în special pentru că acum avea chef să şocheze şi să ofenseze. Chiar şi când eu

însumi *eram* virgin.

- Sebastian, cred că ajunge, îi zise calm Harry.

- Nu cred. Mă întreb, ce cred oamenii că am de gând să-i fac domnişoarei Winslow, după ce aş seduce-o? Să o abandonez? Să o ucid şi să-i arunc cadavrul în Tamisa?

Preţ de câteva secunde verii lui nu puteau decât să-I fixeze cu privirea. Era prima dată când Sebastian ridicase tonul. Nici Harry, care-l cunoştea din copilărie, făcuse şcoala cu el, ba chiar şi armata, nu l-a auzit vreodată ridicând vocea.

- Sebastian, zise Olivia cu blândeţe. întinse mâna să-l atingă, dar el se feri de atingerea ei.

- Asta credeţi voi despre mine? întrebă el.

- Nu! spuse ea, cu ochi îngroziţi. Sigur că nu. Dar te *cunosc.* Şi... Unde pleci?

El se ridicase in picioare şi se îndrepta spre uşă.

- Să-i fac o vizită domnişoarei Winslow, replică el tăios.

- Nu te duce la ea în starea în care eşti acum, spuse ea şi se ridică de pe scaun.

Sebastian se opri in loc şi o privi.

- Eu... păi... se uită spre Harry, care se ridicase şi el. Drept răspuns, el făcu semn cu capul spre uşă, iar ea îl înţelese imediat. Poate ar fi bine să vin şi eu cu tine, spuse Olivia. îl luă de braţ pe Sebastian şi explică: Va face să pară totul cu atât mai potrivit, nu crezi?

Sebastian dădu afirmativ din cap, dar adevărul era că nici nu ştia ce să mai creadă. Sau, poate, pur şi simplu nu-i mai păsa.

Capitolul treisprezece

- Coniac? întrebă lady Vickers şi ridică un pahar.

Annabel clătină din cap. După cea de-a doua zi de primit
musafiri alături de bunica ei (care nu putea să reziste înainte de prânz fără licoarea respectivă) învăţase că era mai bine să bea limonada şi ceai până după cină.

- Mă tem că mă va durea stomacul, spuse ea.

- De la asta? se miră lady Vickers, apoi privi paharul pe jumătate plin. Ciudat. Pe mine mă face să mă simt foarte liniştită.

Annabel dădea din cap; doar aşa îi putea răspunde. În ultimele zile a stat cu bunica ei mai mult decât luna trecută. Când lady Vickers i-a spus să se comporte ca o doamnă în acest scandal, ea s-a referit şi la propria persoană, iar asta însemna de fapt că este de partea nepoatei.

Cu această ocazie Annabel înţelese că era cea mai puternică dovadă de iubire pe care i-o oferise vreodată bunica ei.

- Ei bine, trebuie să spun ceva, declară lady Vickers. Datorită acestui scandal, ra-am văzut cu prietenii mei mai mult decât am făcut-o în ani de zile.

Prieteni? Annabel zâmbi mirată.

- Totuşi cred că numărul lor a început deja să scadă, continuă lady Vickers. în prima zi au fost treizeci şi trei de vizitatori, în a doua au fost treizeci şi nouă, iar ieri doar douăzeci şi şase.

Annabel rămase mască.
- Dar i-ai numărat?

- Sigur că i-am numărat. Dar *Ut* ce ai făcut?

- Hmm... am stat aici şi am încercat să mă port ca o doamnă?

Bunica ei începu să râdă.

- Probabil te gândeai că nu ştiu să număr atât de bine.

Annabel încercă să spună ceva, dar se bâlbâia şi începuse să
regrete că a refuzat paharul cu coniac.

- *Pfft,* facu lady Vickers semn cu mâna, ca să-i alunge mâhnirea. Am mai multe talente ascunse.

Annabel dădu din cap, gândindu-se că nici nu era prea interesată să scoată la suprafaţă celelalte talente ale bunicii. Practic, era sigură de asta.

- O doamnă trebuie să aibă propria rezervă de secrete şi puncte forte, continuă bunica ei. *„Crede-nm când îţi spun''* Sorbi o înghiţitură, expiră relaxată, apoi mai bău puţin. Odată ce te vei căsători, vei înţelege la ce mă refer.

Nouăzeci şi opt de vizitatori, socoti Annabel, făcând în minte adunarea. Nouăzeci şi opt de persoane au venit la Vickers House, dornici să vadă cel mai recent scandal. Sau să ducă vorba despre el. Sau să-i spună cât de mult s-a dus vorba.

A fost îngrozitor.

Nouăzeci şi opt de persoane. Se simţea copleşită.

- Stai dreaptă! o admonestă bunica ei.

Annabel se conformă. Poate nu au fost chiar nouăzeci şi opt. Unii au venit de mai multe ori. Lady Twombley venise *în fiecare zi.*

Iar unde a fost dl. Grey în tot acest răstimp, părea că nu ştie nimeni. Nu mai fusese văzut din ziua când a avut loc altercaţia aceea, la club. Annabel era convinsă că era

adevărat, pentru că aşa i s-a spus de aproape nouăzeci şi opt de ori.

Dar Annabel nu era prea supărată pe dl Grey. Nu era el de vină pentru toate astea. Ea ar fi trebuit să-i spună că este curtată de unchiul lui. *Ea* era cea care ar fi putut preveni scandalul.

Aceasta era partea cea mai proastă. în ultimele trei zile se simţise atât de culpabilă şi furioasă şi mică, dar nu putea să dea vina pe altcineva, decât pe ea însăşi. Dacă ea i-ar fi spus adevărul, poate nu în momentul când i-a aflat numele, dar măcar atunci când s-au întâlnit în Hyde Park...

- Musafiri, doamnă, anunţă majordomul.

- Primii doi pe ziua de azi, comentă sec lady Vickers. Sau ironic? Cine este, Judkins?

- Lady Olivia Valentine şi dl Grey.

- Era şi timpul, fir-ar să fie, mormăi lady Vickers. Apoi, in timp ce Jundkins îi conducea spre salon, ea adăugă: Era şi timpul, să ştiţi. Ce v-a trebuit atât?

Annabel simţea că moare de ruşine.

- Am fost bolnav, spuse calm dl Grey şi zâmbi, apoi tăcu un gest spre ochi.

Ochiul lui. Arăta îngrozitor. încercuit de o vânătaie roşu-sta- cojiu, puţin umflat şi cu o zonă prelungă de sânge închegat sub piele, spre colţul exterior. Annabel tresări speriată; pur şi simplu i-a scăpat.

- Sunt o apariţie înfricoşătoare, zise el, apoi ii luă mâna şi se aplecă, să i-o sărute.

- Domnule Grey, spuse ea. îmi pare nespus de rău pentru ochiul dumneavoastră.

- Mie a început să-mi placă, spuse el, îndreptându-se de spate. îmi dă un aer de parcă aş face mereu cu ochiul.

Annabel ar fi zâmbit, dar se abţinu.

- Trist mod de a face cu ochiul, comentă ea.

- Şi eu, care credeam că am devenit fermecător, murmură
el.

- Aşezaţi-vă, spuse lady Vickers şi le făcu

semn spre canapea. Annabel porni spre locul indicat, dar bunica ei o opri. Nu tu. El. Tu mergi acolo. Se apropie de uşă şi strigă după majordom

- următorul ordin: „Jundkins, nu suntem acasă *pentru nimeni”,* după care închise uşa.

Odată ce lady Vickers a Încheiat protocolul desemnării locurilor alese de ea, dădu drumul la conversaţie numaidecât.

- Ce aveţi de gând să faceţi? nu-l întrebă direct pe dl Grey, ci mai degrabă pe verişoara lui, care reuşise până în acest moment să tacă.

Totuşi, lady Olivia nu părea tulburată. Nici ea nu era de părere că vreunul din personajele principale ale dramei putea să se descurce singur in acest imens scandal.

- De aceea am venit la dumneavoastră, spuse ea prompt. Verişorul meu este copleşit de potenţialul prejudiciu adus reputaţiei nepoatei dumneavoastră şi doreşte să-şi prezinte scuzele pentru partea pe care a avut-o in scandal.

- Aşa şi trebuie, zise cu severitate lady Vickers.

Annabel aruncă rapid o privire spre dl Grey. Spre liniştea ei, acesta părea oarecum amuzat. Poate chiar un pic cam plictisit.

- Desigur, zise cu delicateţe lady Olivia, implicarea lui a fost complet întâmplătoare. După cum ştim toţi, lordul Newbury i-a aplicat pumnul primul.

- Singurul pumn, o întrerupse dl Grey.

- Da, zise lady Vickers, apoi făcu un gest larg cu braţul, ca o confirmare a părerii tânărului. Dar cine l-ar putea condamna? Probabil că şocul l-a tulburat. îl cunosc pe Newbury de-o viaţă. Este un bărbat extrem de sensibil.

Pe Annabel aproape o pufni râsul când auzi ultima propoziţie. Se uită din nou la dl Grey, să vadă dacă are aceeaşi reacţie, în acel moment el făcu ochii mari, parcă alarmat.

Stai puţin... *alarmat*?

Dl Grey avea aerul că nu se simte in largul lui.

- Da, zise lady Vickers şi oftă afectat. Numai că acum această partidă se află sub semnul riscului. Voiam un conte pentru Annabel.

- Iiip!

Annabel şi Olivia au întors simultan capul spre dl Grey, care tocmai scosese un fel de chiţăit, după cum l-au interpretat amândouă. El zâmbi stânjenit şi părea că nu se simte deloc ¡n largul lui. Deşi nu l-a văzut de prea multe ori, Annabel îşi dădea seama că este genul de gentleman care face faţă cu brio in majoritatea situaţiilor, dar acum se tot foia pe canapea.

Annabel privi puţin mai jos. Văzu mâna bunicii ei pe pulpa bărbatului.

- Ceai! strigă ea şi se ridică. Trebuie să bem ceai. Nu credeţi?

- Eu da, zise dl Grey parcă uşurat, profitând de situaţie, ca să se îndepărteze de lady Vickers atât cât îi permitea canapeaua. Era vorba doar de câţiva centimetri, dar chiar şi aşa, distanţa dintre ei îl asigura că femeia nu-l mai poate apuca de picior, fără să fie văzută.

- Ador ceaiul, se bâlbâi Annabel şi merse să sune pentru a le fi adus ceaiul. Nu credeţi? Mama spunea întotdeauna că nimic nu poate fi rezolvat tară un ceainic cu ceai.

- Dar este valabil şi invers? întrebă dl Grey. Că totul poate fi rezolvat cu ceai?

- Vom atla asta în curând, nu-i aşa? spuse Annabel privind-o îngrozită pe bunica ei, care tocmai se retrăgea pe canapea, cât mai aproape de el. Of! zise ea cu năduf, deşi chiar voia să atragă atenţia. S-a înţepenit, adăugă ea. Domnule Grey, vreţi să mă ajutaţi puţin? întinse spre el şnurul pentru tras clopoţelul, atentă să-l facă să pară că nu mai acţionează asupra clopoţelului.

El practic sări în picioare, însufleţit.

- Bucuros să vă ajut, spuse el. Doar mă cunoaşteţi, li se adresă celorlalte doamne. *Trăiesc* doar pentru a salva domnişoare la ananghie.

- Tocmai de aceea şi suntem aici, completă calm lady Olivia.
- Atenţie, îl avertiză Annabel, când el preluă şnurul clopoţelului din mâna ei. Să nu trageţi prea tare.

- Sigur că nu, o asigură el, apoi ea îi citi pe buze un *Mulţumesc*.

Au rămas aşa câteva secunde, apoi, după ce au fost siguri că bunica ei şi lady Olivia erau atente la conversaţia lor, Annabel îi spuse:

- îmi pare rău pentru ochiul dumitale.
- Oh, asta, zise el şi făcu un gest prin aer.
- îmi pare rău şi pentru că nu ţi-am spus nimic. Nu am procedat cum trebuie.

El reuşi doar să ridice din umeri, deloc deranjat de acel fapt.

- Dacă aş fi fost o femeie curtată de unchiul meu, nu sunt sigur că mi-aş fi dorit să fac public acest lucru.

Annabel avea senzaţia că trebuia să râdă, insă nu simţea decât disperare teribilă. Schiţă un zâmbet – fără prea mult succes – şi zise...

Nimic. Practic nu reuşi mai mult decât să zâmbească.

- Te vei mărita cu el? o întrebă dl Grey.

Ea se uita spre pământ.

- Nu m-a cerut.
- O va face.

Annabel încercă să nu răspundă. Dorea să se găsească altceva de spus, orice, doar să schimbe subiectul, fără să fie evident de dureros. Se uită la ceas, dar....

- El îşi doreşte un moştenitor, zise dl Grey.
- Ştiu, şopti ea.
- Are nevoie de unul cât se poate de repede.
- Ştiu.
- Cele mai multe tinere ar fi flatate de atenţia lui.
- Ştiu, zise ea oftând. Ridică privirea şi-i zâmbi. Era un zâmbet din acela penibil, care sunt pe sfert frânturi de râs nervos. Sunt, adăugă apoi. Flatată, vreau

să spun, completă, parcă având un nod în gât.

- Desigur că eşti, şopti el.

Annabel făcea eforturi să nu bată din picior. încă un obicei al ei, pe care-l deplângea bunica ei. însă era atât de *dificil* să stai liniştită atunci când nu te simţi tu însăţi.

- Este un subiect controversat, rosti ea. Nu ne-a vizitat. Presupun că şi-a mutat atenţia spre altă persoană.

- Rezultat pentru care sper că eşti recunoscătoare, zise calm dl Grey.

Ea nu mai continuă. Nu putea. Fiindcă *era* recunoscătoare. Ba mai mult, se simţea eliberată. Se simţea atât de vinovată pentru acest sentiment. Căsătoria cu contele ar li salvat întreaga familie. Nu se cuvenea să fie recunoscătoare. Ar fi trebuit să fie măcinată de supărare pentru că partida a fost anulată.

- Domnule Greey! se auzi glasul cristalin al bunicii ei, aflată în capătul opus al camerei.

- Lady Vickers, veni el imediat spre ea. Totuşi, a evitat să se aşeze.

- Suntem de părere că ar trebui să-i faci curte nepoatei mele, anunţă ea.

Annabel simţea furnicături pe tot corpul şi şi-ar fi dorit să se ghemuiască sub fotoliu, însă o cuprinse panica şi se grăbi spre bunica ei, exclamând:

- Oh, bunico, doar nu vorbeşti serios. Apoi ise adresă domnului Grey: Nu vorbeşte serios.

- Vorbesc foarte serios, zise bătrâna scurt. Este singura cale.

- Oh, nu, domnule Grey, se lamenta Annabel, înjosită parcă de ideea că bărbatului i s-a ordonat să o curteze. Vă rog, să nu credeţi că...

- Sunt chiar atât de neînsemnat? zise el sec.

- Nu! Nu. Adică ştiţi bine că nu este aşa.

- Mă rog, eu sperasem că... şopti el întristat.

Annabel se uita la cele două femei, solicitându-le ajutorul, însă ele nu i-l acordau.

- Nimic din cele întâmplate nu a fost din vina dumneavoastră, spuse Annabel cu maturitate.

- Chiar şi aşa, desigur, nu pot să stau degeaba, când o domnişoară are necazuri. Ce fel de gentleman aş mai fi?

Annabel privea spre lady Olivia. Aceasta zâmbea într-un fel care o alarmă.

- Nu este nimic serios, desigur, explică lady Vickers. Totul doar de dragul aparenţelor. Până la finalul lunii vă puteţi despărţi. Amiabil, bineînţeles. Zâmbi ca o vulpoaică. Ne-ar părea rău să credem că dl Grey s-ar simţi că nu este binevenit aici, la Vickers House.

Annabel aruncă rapid o privire spre domnul în discuţie. Părea oarecum ameţit.

- Vă rog să luaţi loc, domnule Grey, îl invită lady Vickers, bătând cu palma locul de lângă ea. Mă faceţi să mă simt ca o gazdă neprimitoare.

- Nu! răbufni Annabel, fără ca măcar să bănuiască ramificaţiile acestui cuvând.

- Nu? zise bunica ei, ca un ecou.

- Ar trebui să ieşim la plimbare, spuse Annabel.

- Ar trebui? zise dl Grey. Oh, sigur că da.

- Categoric trebuie să ieşiţi, zise lady Olivia.

- Vremea este minunată, comentă Annabel.

- Iar toată lumea ne va vedea şi va crede că vă fac curte, încheie dl Grey. O luă de braţ pe Annabel şi declară: Aşadar, noi plecăm!

Au ieşit grăbiţi, tară să-şi spună vreun cuvânt, iar când au ajuns pe treptele de la intrare, dl Grey i-a zis, privind-o cu recunoştinţă:

- Mulţumesc din nou.

- A fost plăcerea mea, spuse Annabel, în timp ce ajunse pe trotuar. Zâmbi. Eu *trăiesc* doar ca să salvez

un gentleman aflat la necaz.

Capitolul paisprezece

înainte ca Sebastian să poată da o replică adecvată, uşa casei familiei Vickers se deschise şi Olivia apăru în prag. El o privi, ridicând mirat o sprânceană.

- Sunt însoţitoarea voastră, explică ea scurt. înainte ca el să-i ofere un răspuns lapidar, ea se grăbi să adauge: Camerista domnişoarei Winslovv are după-amiaza liberă, iar alternativa era lady Vickers.

- Suntem încântaţi că eşti cu noi, zise el hotărât.

- Ce s-a *întâmplat* în casă? întrebă Olivia, când ajunse lângă ei.

Sebastian se uita la miss Winslow, care admira liniştită un
copac.

- Nu cred că pot să discut despre asta, îi zise Oliviei. Este mult prea dureros.

I se păru că o aude pe miss Winslovv pufnind. îi aprecia simţul umorului.

- Foarte bine, spuse Olivia şi le făcu semn să meargă în faţa ei. Luaţi-o voi înainte. Eu merg mai în spate, fiindcă sunt însoţitoare.

- Este un cuvânt potrivit? Trebuia să o întrebe. După discuţia despre cuvântul *oblăduire,* ea trebuia să-şi recunoască eventualele greşeli de vocabular.

- Dacă nu este, ar trebui să fie, comentă ea.

Sebastian avea mai multe variante de replici potrivite contextului, dar, din păcate, ele presupuneau să dezvăluie secrete despre identitatea lui. Cum se ştia din fire un om

care

nu poate răbda să nu comenteze orice, mai ales fiindcă îi plăcea să o înţepe pe Olivia, se adresă domnişoarei Winslow:

- Este prima dată pentru ea.

- Prima ei ce? întrebă nedumerită Annabel şi se întoarse spre Olivia, care, evident era la rândul ei confuză.

- Prima dată când este însoţitoare, clarifică el şi o luă de braţ. Va încerca să te impresioneze.

- Să ştii că te-am auzit!

- Sigur că ai auzit, spuse el convins. Se apropie puţin de miss Winslow şi-i şopti la ureche: Va trebui să depunem mari eforturi, ca să scăpăm de ea.

- Sebastian!

- Rămâi în spate, Olivia, strigă el. Rămâi în spate.

- Nu mi se pare corect, interveni miss Winslow. Cu aceste cuvinte, buzele ei căpătară o formă adorabilă, uşor arcuită, iar Seb se trezi închipuindu-şi cât de seducătoare ar putea deveni buzele ei, în alte circumstanţe.

- Hmmm? mormăi el.

- Doar nu este o mătuşă fată bătrână, zise ea şi apoi: lady Olivia, te rog, vino alături de noi.

- Sunt mai mult ca sigură că Sebastian nu doreşte asta, comentă Olivia, însă Seb observă că a grăbit pasul, ca să-i ajungă din urmă. Nu-ţi face griji, Seb, îi spuse ea. Lady Vickers mi-a dat ziarul ei. Voi găsi o bancă suficient de confortabilă, pe care să mă aşez, iar voi doi vă puteţi pierde pe aleile din parc.

Le arătă jurnalul, mai mult ca Sebastiasn să i-l ia din mână. El se conformă imediat, pentru că niciodată nu discuta in contradictoriu cu femeile, decât dacă era absolut

necesar.

Au ajuns în parc, discutând despre nimicuri, iar Olivia se ţinu de cuvânt şi se opri la prima bancă neocupată, după care preferă să-i ignore. Sau, cel puţin, să facă o treabă bună prefă- cându-se că-i ignoră.

- Ce-ar fi să ne întoarcem? propuse el. Putem să ne imaginăm i â este o sufragerie imensă, în care ne facem traseul singuri.

- Ar fi frumos, zise ea, iar când se uită spre Olivia, o văzu că este cufundată în lectura ziarului.

- Oh, ne urmărește, nu-ți face griji.

- Chiar crezi asta? Mi se pare preocupată de lectură.

- Cu siguranţă draga mea verişoară poate să citească ziarul şi in acelaşi timp să ne spioneze. Presupun că poate să picteze un tablou în acuarelă şi să dirijeze o orchestră simultan. Sebastian se înclină uşor în faţa domnişoarei Winslow. Am aflat că femeile pot face nu mai puţin de şase lucruri dintr-odată, fără să-şi tragă răsuflarea.

- Dar bărbaţii?

- Oh, noi suntem mult prea îndărătnici. Este o minune că putem să mergem şi să vorbim în acelaşi timp.

Ea începu să râdă, apoi făcu semn spre picioarele lui.

- Mi se pare că reuşeşti admirabil să le faci pe amândouă.

Aici el se prefăcu uluit.

- Ei, ia te uită. înseamnă că am progresat.

Annabel începu să râdă din nou, iar el o privea zâmbitor, aşa cum se cuvenea, când o doamnă râde din inimă. Pentru o clipă uită unde se aflau. Copacii, iarba, lumea întreagă parcă dispăruseră, iar tot ce vedea el era chipul ei, surâsul, buzele ei, cărnoase şi trandafirii, cu colţurile arcuite delicios.

Trupul parcă îi vibra, energizat de o senzaţie ameţitoare. Nu era patimă, nici măcar dorinţă – cunoştea foarte bine senzaţiile. Acum era cu totul altceva. Freamăt, probabil. Poate anticipaţie, cu toate că nici asta nu se potrivea. Pur şi simplu se plimbau prin parc. Cu toate

acestea, pe el îl copleşea sentimentul că i se va întâmpla ceva grozav.

Era o senzaţia nemaipomenită.

- Am impresia că aş prefera să fiu salvat, declară el, îndrep- tându-se spre Stanhope Gate. Vremea era încântătoare, miss

Winslow era frumoasă, iar Olivia era la o distanţă considerabilă, ca să nu-i audă.

Ce şi-ar mai putea dori un bărbat într-o după-amiază?

Poate doar după-amiaza respectivă. Privi spre cer. Era cu siguranţă dimineaţă.

- îmi pare nespus de rău pentru bunica mea, zise miss Winslow. Din toată inima.

- Sst, sst, nu ştii că nu trebuie să pomeneşti despre lucruri de genul acesta?

- Chiar aşa? oftă ea. Nu pot nici măcar să-mi cer scuze?

- Sigur că nu. O urmări cu zâmbetul pe buze. Trebuie să ascunzi totul sub covor şi să speri că eu nici nu am observat.

Acum se uita şi ea la el, iar o sprânceană se ridică uşor:

- Că mâna ei era pe... pe...

El făcu un semn evaziv cu mâna, deşi îl încânta că o vede îmbujorându-se.

- Nu-mi mai amintesc nimic.

Câteva secunde faţa ei rămase inexpresivă, apoi clătină din cap.

- Societatea londoneză mă uimeşte.

- Nu există niciun sens în ea, cu siguranţă, recunoscu el.

- Pur şi simplu să ne uităm la situaţia *mea.*

- Ştiu şi e păcat. însă aşa merg lucrurile. Dacă eu nu te vreau şi nici unchiul meu nu te vrea – făcu o pauză, ca să o studieze, ori să-i evalueze dezamăgirea – nimeni altcineva nu te va vrea.

- Nu, asta înţeleg, zise ea. Mi se pare îngrozitor de nedrept...

- De acord, punctă el.

- ....dar tot înţeleg. Deşi bănuiesc să existe tot felul de nuanţe, pe care eu nu le cunosc deloc.

- Oh, absolut. De exemplu, spectacolul pe care noi îl oferim acum în parc – există multe detalii, care trebuie puse la punct cu exactitate.

- Habar n-am despre ce vorbeşti.

El se apropie mai mult de ea.

- Contează foarte mult cum te privesc.

- Poftim?

Surâdea şi o sorbea din priviri.

- Uite cam aşa, şopti el.

O văzu cum i se întredeschid buzele şi parcă nu mai respiră, ii plăcea mult când o tăcea să simtă asta. Aproape la fel de mult cum îi plăcea să ştie că ea chiar nu respiră. Doamne, cum îi mai plăcea să citească femeile.

- Nu, nu, o dojeni el. Tu nu trebuie să mă priveşti aşa.

- Cum? întrebă ea.

El se mai apropie un centimetru şi şopti, suflându-i cuvintele practic:

- Se uită oamenii la noi.

Atunci ea făcu ochii mari, iar el îşi dădu seama exact de momentul când creierul a redevenit alert. O văzu că se uită cu coada ochiului la sânga, apoi la dreapta, apoi complet tulburată, din nou la el. Pur şi simplu, era evident că nu ştie ce face.

- Nu te pricepi deloc la asta, declară el.

- Sunt într-o mare încurcătură, recunoscu ea.

- Probabil de aceea nu ştii ce faci, o mai linişti el. Dă-mi voie să fiu mai explicit: Suntem în parc.

Annabel păru la fel de mirată acum.

- îmi dau seama de asta.

- Iar aproape o sută de cunoştinţe de-ale noastre sunt şi ele in parc.

Din nou ea se uită de jur împrejur, iar în apropiere de Rotten Row zări câteva grupuri de doamne, care se prefăceau că nu se uită la ei.

- Nu te uita atât de evident, spuse el şi le salută discret pe dna Brompton, apoi pe fiica ei Camilla,

iar ele zâmbeau parcă spunând *Ştiu foarte bine de voi, dar poate ar fi bine să nu vorbim.*

Annahel chiar voia să provoace indignare; pe bune, cine se uită aşa la o altă persoană? Apoi se autofelicită, pentru că a interpretat cu succes o expresie cu mai multe faţete. Oricât de nepoliticos ar fi părut.

- Pari enervată, spuse dl Grey.
- Nu. Sau poate că da.
- Sper că înţelegi ce facem noi, verifică el.
- Cred că da.
- Poate nu ai remarcat, dar ai devenit un obiect al speculaţiilor, zise el.
- Cred că poţi spune asta, comentă ea, încercând să nu râdă.
- Păi, miss Winslow, mi se pare mie, sau sesizez o notă de sarcasm în tonul dumitale?
- Doar o notă.

Deşi ar fi vrut să râdă la remarca ei, el se abţinu. Devenise clar şi pentru ea că lui îi place să se amuze din orice. Era un dar înnăscut şi probabil exact de aceea tuturor le făcea plăcere compania lui. Era un om fericit, iar oricine se poate afla în preajma unui om fericit, se putea molipsi la rândul lui. Fericirea poate fi ca o răceală. Sau precum holera.

Molipsitoare. îi plăcea şi ei asta. Să se molipsească de fericire.

Zîmbea. Nu se putea abţine. Se uită la el, atrasă de magnetismul lui, iar el parcă o întreba din priviri. Ai fi zis că urmează să o întrebe de ce zâmbeşte, când... Annabel tresări speriată.

- S-a auzit o împuşcătură?

El nu a spus nimic, însă dacă te uitai atent la el, remarcai că s-a albit la faţă.

- Domnule Grey? zise ea şi-i puse mâna pe antebraţ. Domnule Grey? Te simţi bine?

El nu vorbi nici acum. Annabel făcu ochii mari, apoi începu să-l examineze din priviri, deşi ştia că nu ar fi putut să fie împuşcat, se aştepta să vadă sânge de undeva.

- Domnule Grey? repetă ea, tulburată, căci nu-l mai văzuse aşa niciodată. Cu toate că nu-l cunoştea demult, înţelegea că i se întâmplă ceva rău. Rămăsese încremenit, cu privirea ţintă, cu ochii toarte departe. îl strânse de braţ acum, iar el tresări, parcă trezit. întoarse brusc privirea spre ea. O fixă câteva secunde, înţelese că este ea, clipi de câteva ori şi spuse:

- Vă cer scuze.

Annabel nici nu ştia cum să-i răspundă. Nu trebuia să-şi ceară scuze.

- Fir-ar să fie de concurs, mormăi el.

- Care concurs? întrebă ea, trecând peste limbajul lui deplasat.

- Este un concurs stupid, de tras cu arma. Chiar în Hyde Park, explică el. Nişte idioţi. Cine o fi venit cu o idee atât de proastă?

Annabel ar fi vrut să comenteze, dar preferă să tacă. Se temea că remarca ei ar fi părut naivă.

- Săptămâna trecută a mai fost unul, se plânse el.

- Cred că sunt foarte aproape de noi, undeva în spate, zise Annabel şi făcu semn cu mâna. I s-a părut şi ei că sunetul venea de aproape, dar pentru o fată de provincie nu era ceva neobişnuit, care să o facă să tremure sau să pălească. Oricine trăieşte in mediul rural aude destul de des focuri de armă. Totuşi, i s-a părut şi ei cam puternic, iar dacă el venea din război...

Războiul. Asta trebuie să fie cauza. Bunicul ei luptase în colonii şi până în ziua când a murit, sărea cât colo, ori de câte ori auzea un sunet puternic. Nimeni nu comenta despre asta. Conversaţiile se întrerupeau, atât, după care totul continua, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. în familia Winslow era o regulă nescrisă. Iar regula le convenea celor din familie. Oare?

Celorlalţi membri de familie le-a convenit, dar bunicului ei? El avea mereu acea privire întunecată. Şi nu-i plăcea să călătorească după ce se lăsa întunericul. Nimănui nu-i place, se

gândea Annabel, însă toată lumea face asta, dacă trebuie. Nu şi bunicul ei. Când se însera, el era deja în casă. în orice casă. De mai multe ori s-a întâmplat sa-l prindă seara în casa unui străin.

Iar Annabel se întreba – oare l-a întrebat cineva vreodată despre asta?

îl privi pe dl Grey, acum parcă ştiind că-l cunoaşte mai bine decât cu câteva minute înainte. Poate nu suficient de bine, încât să spună ceva.

El o privi cu interes şi dădu să spună ceva, dar...

Alt foc de armă.

- Fir-ar ei să fie.

Annabel păru surprinsă. Spera că nu l-a auzit nimeni vorbind aşa. Pe ea nu o deranja, desigur, niciodată nu făcuse caza de asemenea situaţii, însă...

- Te rog să mă scuzi, mormăi el, apoi porni in direcţia de unde se auzeau detunăturile. Mergea cu paşi mari, hotărât. Annabel se grăbi în urma lui.

- Unde mergeţi?

El nu răspunse şi oricum, era o întrebare stupidă, pentru că era evident încotro se îndreaptă; spre locul concursului. Oare se ducea să-i certe? Să-i roage să se oprească? Putea să facă asta? Dacă oamenii trăgeau în parc, trebuia să aibă permisiunea de a face aşa ceva. Oare o aveau?

- Domnule Grey! strigă ea, grăbind pasul. El avea picioare lungi, iar ea trebuia aproape să alerge, ca să ţină pasul. Când au ajuns în zona de concurs, pe ea o treceau transpiraţiile deja şi gâfâia intens. A reuşit să meargă foarte aproape în urma lui, la câţiva paşi distanţă. în locul respectiv erau adunaţi câţiva participanţi, vreo şase tineri, puţin trecuţi de douăzeci de ani, după evaluarea Annabelei.

- Ce naiba faceţi aici? îi întrebă el iritat. Nu ridicase tonul, deşi Annabel înţelegea cât era de furios.

- Un concurs, răspunse unul din gentlemani, cu o faţă /.iiubitoare şi o cutezanţă în priviri, pe care Annabel o admira întotdeauna la un bărbat. Toată săptămâna ne-am antrenat.

- Am remarcat asta, zise dl Grey.

- Am eliberat zona din spate, continuă tânărul, făcând semn spre o ţintă. Nu fiţi îngrijorat.

- Şi când credeţi că veţi termina? întrebă sec dl Grey.

- Atunci când unul dintre noi va reuşi să nimerească în centru.

Annabel se uită spre ţintă. Văzuse şi ea destule competiţii de tras cu arma, dar această ţintă i se păru şi ei amplasată destul de departe. Şi mai bănuia că trei dintre bărbaţi băuseră cam mult. Puteau să stea acolo toată după amiaza.

- Vreţi să încercaţi? îl îndemnă alt tânăr, care întinse pistolul spre dl Grey.

El surâse zetlemitor şi puse mâna pe pistol.

Apoi, chiar sub privirile mirate ale Annabelei, ridică braţul, apăsă pe trăgaci, apoi îi dădu înapoi pistolul posesorului.

- Poftim, spuse el. Acum aţi terminat.

- Dar...

- S-a terminat, repetă el şi se uită spre Annabel, căreia îi puse întrebarea calm: Să ne continuăm plimbarea?

Annabel rosti un „da" stins, însă se uita când la dl Grey, când spre ţintă. Unul dintre tineri fugise să vadă rezultatul tragerii, iar acum striga ceva şi părea extaziat.

- A fost direct în centru, strigă el, apoi veni în fugă. Centrul ţintei.

Annabel rămase mută de uimire. Dl Grey nici măcar nu a ţintit. Sau, cel puţin, a lăsat impresia că nu ţinteşte.

- Cum aţi făcut asta? întrebă un tânăr, iar altul a adăugat: Puteţi să mai trageţi o dată?
- Nu, zise el simplu, iar voi să nu uitaţi să faceţi curăţenie în urma voastră.

- Oh, dar nu am terminat încă, zise unul dintre tineri, cu un aer nebunesc. Dl Grey folosise un ton lejer, amical, însă doar un naiv ar fi ignorat licărirea tăioasă din ochii lui. O să mai punem o ţintă, continuă el. Mai avem timp până la două şi jumătate. Dumneavoastră nici nu contaţi, pentru că nu faceţi parte din jocul nostru.

- Te rog să mă scuzi, îi spuse dl Grey Annabelei. Se duse din nou spre grupul de tineri. Poţi să-mi dai încă o dată arma dumitale? îl întrebă el pe unul dintre ei.

După ce a primit arma fără niciun protest, dl Grey a ridicat braţul, apoi a apăsat pe trăgaci, aparent fără pic de efort sau concentrare.

Unul dintre ţăruşii de lemn care sprijinea ţinta se făcu ţăndări – ba nu, mai exact, se dezintegră – iar tot ansamblul se prăbuşi la pământ.

- Acum aţi terminat, spuse el şi îi dădu arma tânărului. O zi bună.

Merse la Annabel, o luă de braţ şi spuse, citindu-i întrebarea din ochi:

- Am fost trăgător de elită. în război.

Ea dădu din cap, acum parcă înţelegând cum au afost învinşi francezii. Se uita spre tinerii care alergau spre ţinta făcută praf, apoi spre dl Grey, care nu părea deloc tulburat. Conştientă că el doreşte să o îndepărteze de locul acela, Annabel reuşi să rostească destul de greu:

- A fost... a fost...

- Nimic, zise el. Absolut nimic.

- Eu nu aş numi asta nimic, spuse ea calm. Părea că bărbatul nu are nevoie de laude, însă nu se putea abţine să nu spună nimic.

- Este un talent, zise el.

- Mda, unul folositor, fără îndoială. Ar fi vrut să se mai uite o dată spre grupul acela, dar el nici nu se

obosi să arunce o privire spre tinerii trăgători.

- Vrei să mâncăm îngheţată? întrebă el.
- Poftim?
- îngheţată. Mi s-a făcut cam cald. Putem să mergem la (iunter's.

Annabel nu răspunse, deoarece era încă uimită de schimbarea bruscă a subiectului de conversaţie.

- Va trebui să o luăm cu noi şi pe Olivia, desigur, ea este o companie delicioasă. Presupun că i-o fi foame, zise el, uşor încruntat. Nici nu ştiu dacă a luat micul dejun.
- Desigur... zise Annabel, deşi nu ştia la ce se referă el. O privea răbdător, iar ea trebuia să dea un răspuns, negreşit.
- Excelent. Atunci mergem la Gunters. Zâmbi cuceritor, acum cu o căldură familiară în ochi, iar Annabel ar fi vrut să-l întrebe direct ce a fost cu episodul trasului la ţintă, care pentru el părea că nici nu s-a petrecut. îţi place Îngheţata de portocale? Este extrem de gustoasă, imediat pe locul doi, după cea de lămâie, deşi nu servesc întotdeauna ambele sortimente.
- îmi place de portocale, spuse ea, găsind oportun să-i ofere un răspuns.
- Şi ea de ciocolată este bună.
- îmi place şi ciocolata.

Şi aşa s-a derulat conversaţia lor, până la Gunter's. Aici Annabel a uitat cu totul incidentul din parc. Dl Grey a insistat să comande din toate sortimentele, iar Annabel considera nepoliticos să nu guste din toate(mai puţin din cea de trandafiri, pe care nu o agrea; era o *floare*, să ne înţelegem, nu o aromă). Apoi lady Olivia a afirmat că nu mai suportă mirosul îngheţatei cu bergamotă, iar asta a însemnat că dl Grey trebuia să i-o ia de sub nas. Annabel îşi amintea cu greu o ocazie când s-a distrat atât de mult

ca acum.

Distracţie. Pură distracţie. Un lucru foarte bun, fără îndoială.

Capitolul cincisprezece

Două zile mai târziu

Până când Annabel a terminat dansul cu lordul Rowton, cu care a dansat după dl Berbrooke, iar înaintea acestuia dansase cu dl Albansdale, după ce dansase cu un alt domn, Berbrooke, care l-a urmat pe dl Cavender, înaintea căruia dansase cu un prinţ rus – Doamne! – după dansul cu sir Harry Valentine, şi cu dl St. Clair (aici a trebuit să respire, doar socotindu-i!) după toţi aceştia a urmat dansului cu dl Grey...

Ca să nu mai spunem că, dacă până acum ea nu a înţeles capriciile societăţii londoneze, acum le înţelegea. Nici măcar nu ştia câţi tineri care au invitat-o la dans au facut-o la sugestia domnului Grey şi câţi au invitat-o doar pentru că aşa făceau şi ceilalţi, însă un lucru era clar: Ea era în centrul atenţiei săptămâna aceasta.

Plimbarea lor în parc avusese rezultatul scontat, la fel ca ieşirea la Gunter's. Annabel a fost văzută de toată lumea bună în compania lui Sebastian Grey, care s-a comportat (cu cuvintele lui) ca un nebun îndrăgostit. A avut grijă ca persoanele cele mai bârfitoare să-l vadă când ii sărută mâna, ori când râde la glumele ei, iar pentru cei care li s-au alăturat in conversaţii, să-l vadă cum o soarbe din ochi, fără să pară pătimaş.

Şi da, folosise cuvântul „pătimaş." Fapt care ar fi şocat-o, doar că el avea un fel amuzant de a se exprima. Nu putea decât să râdă, iar lui îi făcea plăcere.

Au repetat şarada a doua zi după amiază, apoi în ziua care ,i mmat, când au mers la picnic cu sir Harry şi lady Olivia. Dl i iivy a condus-o acasă la bunicii ei cu instrucţiuni stricte, să ıuı ajungă la balul de la reşedinţa familiei Hartside, din seara lespectivă, mai devreme de nouă şi jumătate. Trăsura familiei Vickers a oprit în faţa uşii la nouă patruzeci şi cinci, iar când ea a făcut primul pas în sala de bal, cinci minute mai târziu, domnul Grey se afla întâmplător chiar în pragul uşii, conversând cu un domn pe care ea nu-l cunoştea. Când a văzut-o, el imediat s-a scuzat şi a venit alături de ea.

Că a trecut pe lângă trei femei extraordinar de frumoase, până a ajuns la ea, Annabel bănuia că nu a fost un accident.

Două minute mai târziu dansau. După alte cinci minute ea dansa cu domnul cu care el vorbise mai devreme. Şi aşa mai departe, după prinţul rus, după cei doi Berbrooke, lordul Rowton. Annabel nu decisese încă dacă era de acord să fie cea mai cunoscută tânără din oraş, însă pentru o seară recunoştea că se distra de minune.

Lady Twombley se apropiase şi ea, toată numai venin şi fiere, însă nici măcar ea nu putea să transforme ultimele bârfe in ceva dezagreabil. Oricum, nu o putea egala pe lady Olivia Valentine, care menţionase aşa, ca din întâmplare, că dl Grey ar putea să fie îndrăgostit nebuneşte de trei prietene ale ei.

- Cele trei lipsite de discreţie, comentase sir Harry.

Annabel începuse să înţeleagă că lady Olivia era o foarte
abilă receptoare a mecanismelor bârfelor.

- Annabel!

Annabel o văzu pe Louisa, care-i făcea cu mâna, apoi îi

mulţumi lordului Rowton pentru dans şi veni la verişoara ei.

- Suntem gemene, remarcă Louisa, făcând semn spre rochiile lor, care aveau o nuanţă aproape identică.

Annabel râdea. Cât de bine puteau să semene două verişoare.

- Ştiu, zise Louisa. Nici mie nu-mi vine bine nuanţa asta groaznică de salvie.

- Ba nu-i adevărat, o asigură Annabel, deşi, sincer, cam aşa era.

- Să nu mă minţi, zise Louisa. Ca verişoara mea, e de datoria ta să-mi spui adevărul, atunci când alţii nu o fac.

- Bine atunic, nu e culoarea care te complimentează...

- Nici măcar nu o consider culoare... zise oftând Louisa.

- Nu mai spune asta! exclamă Annabel, cu toate că nici rochia ei în nuanţa pastelată de salvie, nu era potrivită cu tenul ei, mai ales la luminile slabe din sala de dans. Parcă îi trăgea toată culoarea din obraji. Mi-a plăcut albastrul deschis pe care l-ai purtat la operă. îţi venea foarte bine.

- Chiar crezi asta? întrebă Louisa, mai veselă. Mă şi simţeam atrăgătoare.

- Vezi, uneori cred că aşa se câştigă bătăliile pe jumătate, ii zise Annabel.

- Mă rog, tu trebuie să fii cu adevărat atrăgătoare în nuanţa asta verzui-pal, comentă Louisa. Eşti frumoasa balului în seara aceasta.

- Nu are nicio legătură cu culoarea rochiei, spuse Annabel. După cum ştii foarte bine.

- Dl Grey a fost foarte ocupat.

- într-adevăr.

Au rămas împreună câteva minute, admirând mulţimea, apoi Louisa zise:

- A fost foarte frumos din partea lui că a intervenit.

Annabel dădu in cap, aprobator.

- Voiam să spun că a fost *foarte* frumos din partea lui. Annabel se întoarse cu faţa spre ea. Nu era obligat să o facă, zise Louisa, cu un gen de asprime în glas. Cei mai mulţi gentlemani nu ar fi facut-o.

Annabel îşi studia verişoara cu atenţie, cercetând pe chipul ci un posibil înţeles ascuns. Louisa privea în altă parte. Se uita prin mulţime de parcă ar fi căutat pe cineva. Sau poate doar se uita.

- Ce a făcut unchiul lui... reluă Louisa. A fost de neiertat. Nimeni nu l-ar fi condamnat, dacă îl lovea la rândul său.

Annabel mai aşteptă comentarii. O explicaţie. Instrucţiuni. ()rice. în cele din urmă răsuflă mâhnită.

- Te rog, zise ea. Nu şi tu.

- Ce vrei să spui? zise Louisa, din ce în ce mai atentă.

- Exact asta. Te rog să-mi spui cu subiect şi predicat la ce te referi. Am obosit să tot încerc să aflu ce vor să-mi spună toţi, atunci când folosesc cuvinte care nu au nicio legătură cu ceea ce le iese din gură.

- Dar eu asta am făcut, protestă Louisa. Trebuie să înţelegi cât de remarcabil a fost comportamentul lui. După câte i-a făcut unchiul lui în public, nimeni nu l-ar fi condamnat dacă ar fi dorit să se spele pe mâini de povestea aceasta, lăsându-te pe tine pradă acestui scandal.

- Nu, înţelegi, *asta,* exclamă Annabel, oarecum uşurată că Louisa i-a explicat în sfârşit la ce se referă, cu toate că subiectul era neplăcut. Despre *asta* vorbeam eu. Foarte clar. *Asta* am vrut eu să aud.

- Ce anume ai vrut să auzi?

Annabel tresări ca arsă!

- Domnule Grey! strigă ea.

- La dispoziţia dumitale, zise el şi se înclină politicos. Purta o apărătoare neagră pentru ochiul învineţit, accesoriu care multor bărbaţi le-ar fi dat un aer caraghios. însă el arăta extrem de atrăgător aşa, dar şi

periculos, iar Annabel îşi dorea sincer să nu le fi auzit comentând că le-ar făcea plăcere să fie jefuite de un aşa pirat.

- Arăţi atât de tulburată, îi spuse el. Trebuie să-mi spui şi mie despre ce vorbeaţi.

Annabel nu vedea niciun motiv pentru care să nu poată fi sinceră cu el.

- Doar faptul că mi se pare epuizant să interpretez ce spune toată lumea din Londra.

- Ah, exclamă el. Ai dansat cu prinţul Alexei. Nu-l lua în seamă. Are un accent puternic.

Louisa începu să râdă.

Annabel îşi înfrânse tentaţia să-i arunce o privire piezişă.

- Nimeni nu spune clar ce gândeşte, îl informă ea pe dl Grey.

După ce o privi câteva secunde cu interes, el ii răspunse:

- Şi te-ai aşteptat cumva să fie altfel?

Louisa pufni iar. Cu greu îşi mască râsul cu câteva ropote de tuse, pentru că nu avea destul curaj incât să râdă sonor în public.

- Mie îmi place să vorbesc în şarade, zise dl Grey.

Annabel păru surprinsă. Sau poate dezamăgită. îl privi destul de aspru şi zise:

- Vă place?

După câteva secunde în care privirea lui o ţintui, veni şi răspunsul.

-Nu.

Annabel deschise gura să spună ceva, dar renunţă. Nici nu mai respira. Ceva neobişnuit parcă i-a tulburat pe amândoi, ceva remarcabil.

- Cred... începu el, dar se opri. Cred că mai bine vă invit la dans.

Ea dădu din cap, năucită.

El întinse mâna, apoi şi-o retrase şi-i făcu semn să rămână pe loc încă puţin.

- Nu te mişca, îi spuse. Revin imediat.

Erau foarte aproape de orchestra, iar Annabel îl urmări cum se duce să discute cu dirijorul.

- Annabel! încercă să o trezească Louisa.

Annabel tresări. Uitase că verişoara ei era acolo. Uitase că mai erau şi alţi oameni acolo. Preţ de câteva secunde încăperea parcă era pustie. Nu erau decât ea, el şi ritmul răsuflării lor precipitate.

- Ai dansat cu el deja, zise Louisa.
- Ştiu.
- Oamenii vor vorbi.

Annabel se întoarse cu faţa spre ea şi o privi concentrată.

- Oamenii vorbesc demult.

Louisa deschise gura să înceapă o propoziţie, însă nu reuşi decât să zâmbească.

- Annabel Winslow, şopti ea. Cred că te îndrăgosteşti.

Cuvintele au trezit-o pe Annabel din ameţeala momentului.

- Ba nu.
- Oh, ba da.
- Nici nu-l cunosc prea bine.
- Se pare că-l cunoşti suficient.

Annabel îl văzu cum revine şi parcă o cuprinse panica.

- Louisa, ce-ar fi să taci? Totul este numai de ochii lumii. Iar el îmi face mie un *serviciu*.

Louisa se apropie de ea şi ridică din umeri cu o nonşalanţă inocentă.

- Dacă spui tu.
- Louisa, o certă Annabel, doar că verişoara ei făcuse un pas în lateral, fiindcă dl Grey revenise.
- Este un vals, anunţă el, de parcă nu ar fi fost văzut că a solicitat dirijorului acele acorduri.

întinse mâna spre ea.

Când era pe punctul să-l atingă, ea spuse calm:

- Louisa. Ar trebui să dansezi cu Lnuisa.

Din privirea lui se vedea că nu înţelege.

- Iar pe urmă, cu mine, adăugă ea. Te rog.

El făcu o plecăciune, se îndreptă spre Louisa, însă ea şopti ceva drept scuză şi făcu semn cu capul, spre Annabel.

- Trebuie să dansez cu dumneata, miss Winslow, zise el încurcat.

Atunci ea făcu un pas spre el şi se lăsă luată de mână. De jur împrejurul lor lumea începuse să şuşotească, iar privirile tuturor îi urmăreau atent, dar când se uită la el, îl văzu cât de senin o priveşte şi se topi de tot. Unchiul lui... bârfele... nimic nu mai conta. Avea de gând să nu se lase afectată.

Au parcurs distanţa până în centrul sălii de bal, aici s-a întors cu faţa spre el şi căuta cu disperare să ignore fiorul care i se insinua în suflet din clipa când i-a simţit cealaltă mână pe spate. Annabel nu a înţeles niciodată de ce valsul fusese considerat cândva, un dans scandalos.

Acum ştia de ce.

El o ţinea cuviincios, la o distanţă de treizeci de centimetri. Nimeni nu le-ar fi putut reproşa ceva din comportament. Cu toate acestea, Annabel simţea aerul din jurul ei clocotind, iar pielea parcă îi era mângâiată de o pulbere magică, strălucitoare. Cu fiecare răsuflare simţea altceva, iar trupul parcă îi transmitea mesaje intime cu fiecare pas de vals.

Se simţea ca o sirenă. O zeiţă. Iar când ridica privirea spre ochii lui, aceştia aveau o expresie pătimaşă, primitivă. Şi el era conştient de trupul ei, de asta îşi dădea seama ea, iar aceste simţăminte o făceau să se simtă şi mai încordată.

Închise ochii câteva secunde, ca să-şi amintească de farsa pe care o jucau. Erau doi actori dintr-o piesă jucată

ca să o reabiliteze pe ea în ochii societăţii. Doar prin simplul gest al dansului cu ea, dl Grey o facea dezirabilă. Iar dacă ea se simţea

dorită – de el – atunci era necesar să-şi limpezească mintea. El era un bărbat onorabil, generos, însă era şi un actor pe scena societăţii. Ştia exact cum să o privească şi cum să-i zâmbească, astfel ca toţi cei prezenţi să-şi imagineze că este îndrăgostit de ea până peste cap.

- De ce m-ai rugat să dansez cu verişoara ta? o întrebă el. Cilasul lui parcă era uşor strangulat.

- Nu ştiu, recunoscu ea. Chiar nu ştia. Qri, poate că nu voia să recunoască faptul că era speriată. Ea nu a dansat vals până acum. El dădu din cap, semn că înţelege. Şi nu crezi că ar fi bine pentru şarada aceasta, dacă ai dansa şi cu verişoara mea? Nu ar trebui să te deranjeze, dacă ai intenţionat doar să...

- Doar să ce? întrebă el.

Ea îşi linse buzele. Şi le simţea uscate.

- Să mă seduci.

- Annabel, zise el şi a surprins-o când i s-a adresat cu numele de botez. Orice bărbat care se uită la tine, nu se gândeşte *decât* să te seducă.

El nici nu ştia cât de cumplită era durerea pe care această declaraţie a provocat-o în inima ei, însă tot îl privea cu uimire. Lordul Newbury a dorit-o pentru formele ei, pentru sânii ei generoşi şi şoldurile unduioase. Numai ea ştia că nici acum nu se obişnuise cu privirile lascive ale majorităţii domnilor cu purtări alese. Dar dl Grey... Se gândea că el era cumva diferit.

- Ceea ce contează, continuă el calm, este dacă se mai gândesc şi la altceva, în afară de asta.

- Tu te gândeşti? şopti ea.

El nu-i răspunse imediat, însă când a făcut-o, a rostit cuvintele din suflet, reflectând bine la ele.

- Cred că da.

Ea amuţi, apoi simţi că se sufocă, răstimp în care căută pe chipul lui indicii care să-i traducă declaraţia într-o

formă pe

care ar putea-o înţelege mai bine. Nici nu se gândea că probabil, nici el nu înţelegea că poate să fie pur şi simplu fermecat, ca şi ea, de aceeaşi atracţie ciudată, născută între ei.

Sau poate că nu a vrut să spună nimic. Poate era genul acela de bărbat, care ştia cum să fie prieten cu o femeie. Poate că atât a vrut să spună, că pentru el compania ei era o plăcere şi că era încântat să râdă cu ea, ba poate chiar merita să şi primească un pumn în ochi pentru asta.

Poate că asta era tot.

În cele din urmă dansul se termină. El făcu o plecăciune, ea făcu o reverenţă şi s-au îndreptat spre mesele cu răcoritoare, pentru care Annabel era recunoscătoare in mod special. îi era sete, dar mai mult de atât, avea nevoie să ţină ceva în mâini, ceva care să-i distragă atenţia şi să o împiedice să se foiască. încă simţea că îi arde pielea, iar stomacul îi flutură şi, dacă nu găsea ceva de care să se ţină, nu credea că va putea să stea locului.

El îi oferi un pahar plin, iar Annabel sorbea însetată primele înghiţituri cind auzi pe cineva care-l striga pe nume. Când se întoarse, văzu o doamnă de vreo patruzeci de ani, care se apropia de ei şi le făcea cu mâna veselă, rostind:

- Oh, domnule Grey! Domnule Grey!

- Doamnă Carruthers, spuse el şi făcu o plecăciune, extrem de politicos. Cât mă bucur să vă văd.

- Tocmai am auzit o veste nemaipomenită, zise femeia.

Annabel se pregătea pentru ceva îngrozitor, care probabil

o implica pe ea, însă dna Carruthers se concentră asupra domnului Grey, căruia îi împărtăşi noutatea:

- Lady Cosgrove mi-a spus că eşti posesorul unor cărţi cu autograf ale doamnei Gorely.

Asta a fost tot? Annabel era dezamăgită.

- Sunt, confirmă dl Grey.

- Trebuie să-mi spui cum ai făcut rost de ele. Sunt o fană devotată şi nu aş considera biblioteca mea completă, dacă nu aş avea semnătura ei.

- Păi, eram într-un magazin de cărţi din Oxford, dacă-mi amintesc.

- Oxford, zise dna Carruthers, vizibil dezamăgită.

- Nu cred că merită deplasarea, în caz că sunteţi în căutări, zise el. Nu era decât o serie completă cu autograf, iar vânzătorul mi-a mărturisit că nu au fost decât acelea.

Dna Carruthers duse arătătorul la buze, semn că se gândeşte.

- F. foarte ciudat, spuse ea. Mă întreb dacă autoarea este din Oxford. Poate că e măritată cu un profesor.

- Există un profesor cu numele Gorely? întrebă Annabel.

Dna Carruthers o privi îngândurată, apoi clipi de câteva ori,
ca şi când de-abia atunci şi-a dat seama de prezenţa ei lângă dl Grey.

- îmi cer mii de scuze, spuse el şi făcu prezentările.

- Există? repetă întrebarea Annabel. Mi se pare modul cel mai eficient de a afla dacă este soţia unui profesor.

- Este puţin probabil că numele ei adevărat ar fi Gorely, explică dna Carruthers, cu competenţă. Nu cred că există vreo doamnă care să semneze un roman cu numele ei.

- Dacă nu este numele ei real, atunci autograful are vreo valoare? se întrebă Annabel.

Logica ei i-a lăsat fără cuvinte.

- Ba mai mult, continuă ea, de unde se ştie măcar că aceea este semnătura ei? *Eu* aş fi putut semna cu numele ei pe pagina de titlu.

Dna Carruthers se uita straniu la ea. Annabel nici nu-şi dădea seama dacă a fost uimită de întrebările ei, sau doar enervată. După câteva secunde, femeia se întoarse cu totul spre dl Grey şi-i zise:

- Dacă mai găseşti vreodată un set cu autograf, sau chiar şi o singură carte, te rog să faci achiziţia pentru mine şi eu îţi voi achita contravaloarea ei.

- Ar fi plăcerea mea, spuse el.

Dna Carruthers dădu din cap scurt şi se depărtă. Annabel o urmări cu privirea, apoi spuse:

- Nu cred că m-a plăcut foarte mult.

- Nu, recunoscu el.

- Credeam că întrebarea mea legată de valoarea semnăturii este una pertinentă, reluă ea ideea, ridicând din umeri.

El surâse.

- încep să înţeleg obsesia ta pentru oamenii care spun exact ceea ce gândesc.

- Nu este o obsesie, protestă ea.

O mişcare subtilă a sprâncenei lui îi mişcă puţin bandajul de la ochi, iar asta îi dădu un aer provocator.

- Nu este, insistă Annabel. Este bun simţ. Dacă te gândeşti la câte neînţelegeri ar putea fi evitate, dacă oamenii şi-ar vorbi pur şi simplu unul altuia, în loc să spună fiecare altei persoane, ceea ce altcineva ar putea spune despre altul, care ar putea să spună...

- Faci confuzie între două aspecte, o opri el. Primul este proza complicată, iar celălalt este pură bârfă.

- Ambele sunt la fel de perfide.

Acum se uită la ea cu un aer de superioritate.

- Cred că îi judeci prea aspru pe semenii dumitale, miss Winslow.

Ea păru ofensată.

- Nu cred că este o cerinţă prea mare.

- Chiar şi aşa, aş fi preferat ca unchiul meu să *nu fi* spus ce gândeşte despre lucrurile acelea, miercuri seara.

Annabel începuse să simtă o uşoară greaţă şi o oarecare

vinovăție.

- Cred că ar trebui să-i apreciez sinceritatea. La un nivel absolut filozofic, desigur. O privi cu un zâmbet subtil. Cu toate acestea, practic vorbind, eu sunt convins că arăt mai atrăgător ai bandajul pe ochi.

- îmi pare rău, zise ea. Nu era lucrul potrivit pe care să-l spună, dar altceva nu-i venea în minte şi oricum nu era ceva greşit.

El făcu semn cu mâna, parcă pentru a alunga scuzele ei.

- Toate experienţele noi sunt bune pentru suflet. Acum ştiu exact cum simţi când primeşti un pumn în faţă.

- Şi e ceva benefic pentru sufletul tău? întrebă ea, deloc convinsă.

El ridică din umeri, se uită printre invitaţi şi comentă:

- Nu se ştie niciodată când ai nevoie să ştii cum să descrii ceva.

Afirmaţia lui i se păru ciudată Annabelei, însă preferă să nu spună nimic.

- Mai ales că, dacă nu ar fi existat neînţelegerile, din păcate am duce lipsă de literatura bună.

Privirea ei întrebătoare îl convinse să dezvolte.

- Unde ar fi Romeo şi Julieta?

- Ar fi în viaţă.

- Adevărat, insă gândeşte-te la orele de distracţie pe care noi, ceilalţi, le-am fi pierdut.

Annabel zâmbea, fiindcă nu se putea abţine.

- Eu una prefer comediile.

- Nu zău? Cred că sunt mai distractive. Doar că aşa nu am mai trăi experienţa sublimă a dramelor pe care ni le oferă tragediile. Aici el făcu o pauză şi o privi în felul acela cu care ea se obişnuise deja – masca politicoasă pe care o purta în societate, cea care-l eticheta drept *bon vivant* plictisit, oricât de oximoro- nică ar fi sintagma. într-adevâr, acum el oftă dramatic şi spuse: Ce ar fi viaţa fără

momentele sumbre?

- Ceva plăcut, cred. Annabel îşi aminti de un moment sumbru recent, cu mîinile – sau, mai bine zis labele – lordului Newbury. Ar fi fost foarte fericită dacă acele clipe nu ar fi existat.

- Hmm. Cam atât a reuşit el să îngâne. Annabel simţi nevoia ciudată să elimine tăcerea, aşa că îi spuse pe nerăsuflate: Am fost votată Unica Winslow care Spune Ce Gândeşte.

- Chiar aşa? întrebă el surprins. Cine au fost cei care au votat în favoarea ta?

- Păi şi ceilalţi membri ai familiei Winslow. El începu să râdă. Suntem opt, explică ea. De fapt, suntem zece, dacâ-i socotim şi pe părinţii mei, adică nouă, după ce a murit tata, dar chiar şi aşa, sunt destule persoane pentru un vot decent.

- îmi pare rău pentru tatăl tău, zise el.

Ea dădu din cap şi aşteptă să simtă acel nod în gât, pe care-l cunoştea prea bine, doar că nu a fost aşa.

- A fost un bărbat bun, zise ea.

- Şi ce alte titluri ai dobândit? o întrebă el, după câteva secunde.

- Unica Winslow care Adoarme în Biserică.

De data aceasta el chiar-râse în hohote.

- Se uită toţi la noi, şopti ea panicată.

- Nu le da atenţie. Până la urmă, este în avantajul tău.

Corect. Annabel începu şi ea să râdă, dar stânjenită. Doar
era vorba de rolul pe care trebuia să-l joace, nu-i aşa?

- Altceva? o întrebă el. Nu că ar putea fi altceva mai nostim.

- Am ajuns pe locul trei pentru Unica Winslow care Depăşeşte un Curcan.

De această dată el nu râse, însă s-a abținut cu oarecare efort.

- Doar *ești* o fată de provincie, zise el. O văzu că dă din cap afirmativ și continuă: Și e foarte dificil să alergi mai repede decât un curcan?

- Nu pentru mine.

- Continuă, o îndemnă el. Mi se pare fascinant.

- Aşa este. Nu ai fraţi.

O lipsă pentru care nu am fost niciodată atât de îndurerat ui in seara aceasta. Când te gândeşti câte titluri aş fi putut să ‘ âştig.

- Unicul Grey care Pleacă pe o Corabie cu Piraţi? sugeră ea, făcând semn spre bandajul lui de la ochi.

- Corsar, dacă nu te deranjează. Sunt mult prea rafinat pentru piraterie.

După câteva secunde de gândire, ea propuse altceva:

- Unicul Grey care se Rătăceşte pe Câmpie?

- Eşti o femeie crudă. Tot timpul am ştiut unde mă aflu. Mă gândeam la Unicul Grey care Câştigă Averi la Darts.

- Unicul Grey care Deschide o Bibliotecă de împrumut? încercă ea.

El începu să râdă iar.

- Unicul Grey Capabil să Măcelărească o Operă.

- Tu şi cânţi? îl întrebă ea mirată.

- Am încercat odată. A fost un moment pe care nu doresc să-l repet, îi mărturisi el.

- Probabil că e o decizie înţeleaptă, şopti ea. Asta dacă doreşti să-ţi păstrezi prietenii.

- Sau, măcar, să am grijă ca prietenii mei să-şi păstreze auzul.

- Unicul Grey ca Scrie un Roman! i se păru ei o variantă potrivită.

El încremeni.

- De ce ai spus asta?

- Păi… nu ştiu, replică ea, uimită de reacţia lui. Nu părea mânios, însă devenise extrem de serios. Am

impresia că ştii cum trebuie să îmbini cuvintele. Nu ţi-am spus cândva că eşti poet?

- Ai spus asta?
- înainte să ştiu cine eşti, clarifică ea. Pe câmpie.
- Oh, da. Acum nu mai spuse nimic, dar reflecta.
- Şi te-ai arătat îngrijorat pentru *Romeo şi Julieta.* Adică pentru piesă, nu pentru personaje. în legătură cu ei ai fost absolut indiferent.
- Mai trebuie să fie cineva şi indiferent, spuse el.
- Bine ai pus problema.
- Mă străduiesc şi eu.
- Oh, sigur, îşi aminti ea brusc. Sigur mai există şi dna Gorely!
-Da?
- Ştiu că eşti un mare admirator al ei. Ar trebui să citesc şi eu o carte scrisă de ea, reflectă Annabel.
- Poate o să-ţi ofer eu un exemplar cu autograf, dintre ale mele.
- Oh, nu trebuie să faci asta. Trebuie să le păstrezi pentru cei cu adevărat devotaţi. Nici măcar nu ştiu dacă o să-mi placă. Lady Olivia nu pare prea încântată.
- Insă verişoara ta da, sublinie el.
- Adevărat, doar că Louisei îi plac romanele acelea îngrozitoare ale doamnei RadclifFe, pe care eu, sincer, nu le suport.
- Dna Gorely este cu mult superioară doamnei Radcliffe, o asigură el.
- Le-ai citit pe amândouă?
- Bineînţeles. Nici nu suportă comparaţie.
- Hmm. Bine, poate voi încerca şi eu. Ca să judec şi singură.
- Atunci îţi voi oferi un exemplar fără

autograf.

- Ai mai multe ediţii? Doamne, nici nu şi-a imaginat că este un admirator atât de fervent.

- Le-am cumpărat pe toate înainte să găsesc setul cu autograf.

- Da, sigur, nu m-am gândit. Bine, dar care roman este preferatul tău? Voi începe cu acela.

După ce reflectă puţin, îi oferi răspunsul, clătinând din cap uşor:

- îmi este foarte greu să aleg. La fiecare dintre ele îmi plac lucruri diferite.

- Vorbeşti ca părinţii mei, atunci când noi îi întrebam pe care îi iubesc cel mai mult.

- Presupun că este cam acelaşi lucru şi cu cărţile, zise el încet.

- Dacă poţi spune că ai dat naştere unei cărţi, replică ea pe un ton serios, deşi părea amuzată de idee.

Doar că el nu era deloc amuzat.

Annabel păru surprinsă.

În cele din urmă începu şi el să râdă. Era mai mult un chicotit, după cum l-a evaluat ea, însă i se părea ciudat, de parcă el nu ar fi înţeles gluma şi acest lucru o surprindea. Nu-i aşa?

- Miss Winslow, mai vorbim tară ocolişuri? o întrebă el surâzător, transformând întrebarea într-un fel de alint.

- întotdeauna, zise ea veselă.

- Cred că ai putea să... Mai depare de atât nu continuă.

- Ce? se interesă ea, dar se uită în direcţia privirii lui, adică pe deasupra capului ei, spre uşă. Figura lui se asprise.

Simţea şi ea buzele uscate, aşa că şi le umezi. Apoi se răsuci. Lordul Newbury intrase în sala de bal.

- Pare furios, comentă ea.

- Nu-ţi poate pretinde nimic, o informă dl Grey.

- Nici tu nu poţi, şopti ea. Se uită spre uşa

camerei de odihnă pentru doamne, cu gândul să meargă acolo, însă dl Grey o prinse de încheietura mâinii şi o ţinu aproape de el.

- Nu poţi să fugi, zise el. Dacă o faci, toată lumea va presupune că ai făcut ceva greşit.

- Sau – continuă ea ideea lui, deşi detesta valul de panică care simţea că o inundă treptat – toţi cei prezenţi s-ar uita la el şi s-ar gândi că orice tânără sănătoasă la cap l-ar primi cu braţele deschise.

Doar că ei nu gândeau aşa. Iar ea ştia bine asta. Lordul Newbury se îndrepta în direcţia lor cu paşi hotărâţi, iar cei prezenţi se retrăgeau din calea lui, ca să-i permită trecerea. După aceea reveneau la locurile lor, urmărind-o atenţi pe Annabel. Dacă urma o scenă, nimeni nu voia să o rateze.

- Eu voi fi aici, lângă tine, o asigură dl Grey cu discreţie maximă.

Annabel încuviinţă. Era uimitor – şi înspăimântător – cât de mult o liniştea prezenţa lui.

Capitolul şaisprezece

- Unchiule, îl întâmpină Sebastian, vorbindu-i extrem de jovial, pentru că de multă vreme constatase că acesta era tonul cel mai eficient. Cât mă bucur să te revăd. Deşi trebuie să spun că totul pare diferit când vezi cu un singur ochi. Chiar şi dumneata, adăugă el surâzător.

Newbury îl privi glacial, apoi se întoarse spre Annabel.

- Miss Winslow.
- Domnul meu, spuse ea şi făcu o reverenţă.
- Vom dansa următor dans.

Era un ordin, nu o solicitare. Sebastian se uita încordat la Annabel, aşteptând din partea ei un răspuns negativ, dar ea încuviinţă doar şi surâse. Probabil era de înţeles reacţia ei. Nu avea niciun fel de putere asupra unui conte, iar Newbury a fost întotdeauna o prezenţă impunătoare, imperioasă. Mai mult de atât, ea va trebui să răspundă şi în faţa bunicilor. Aceştia erau în relaţie de prietenie cu Newbury; ea nu-i putea face de ruşine, refuzând un simplu dans.

- Să te asiguri că o aduci înapoi, lângă mine, zise Sebastian şi zâmbi larg unchiului său, deşi fără pic de sinceritate. Newbury făcu la fel, îi aruncă o privire sfidătoare, iar în clipa aceea Sebastian şi-a dat seama că a făcut o greşeală imensă. Nu ar fi trebui să încerce să-i reabiliteze situaţia Annabelei. Pentru ea ar fi fost mult mai bine să rămână o proscrisă. S-ar fi putut întoarce la traiul ei de provincie, şi-ar fi găsit un boier, care vorbeşte la fel de simplu ca ea şi ar fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Ironia era prea greu de suportat. Toată lumea presupunea că Senastian se ţinea de capul ei fiindcă unchiul lui o dorea, însă adevărul s-a dovedit a fi exact opusul.

Newbury se spălase pe mâini de ea. Până ce s-a gândit că probabil Sebastian era serios. Iar acum şi-o dorea mai mult ca oricând.

Sebastian s-a gândit şi el că există o limită până la care îl ura unchiul lui, dar se pare că nu era aşa.

- Miss Winslow şi cu mine avem o înţelegere, îi comunică Newbury.

- Nu crezi că Miss Winslow este cea care ar trebui să decidă? zise calm Sebastian.

în momentul acesta unchiul lui se înroşi de furie, iar Sebastian chiar avea impresia că-l va lovi din nou, însă de data aceasta Newbury a reuşit să se controleze şi tot ce a făcut a fost să rostească printre dinţi:

- Eşti un impertinent.

- Pur şi simplu încerc să o readuc în sânul societăţii, şopti Sebastian. Cu reproş în glas. Dacă într-adevăr Newbury a avut o înţelegere cu ea, el nu ar fi trebuit să o lase pradă lupilor. Chiar şi aşa, privirea lui Newbury se îndreptă spre sânii Annabelei.

Lui Sebastian i se făcu greaţă.

Newbury îşi dezlipi ochii de pe trupul ei şi în privirea lui se putea citi acum o strălucire hulpavă, care putea fi descrisă ca mândria dreptului de proprietate.

- Nu eşti obligată să dansezi cu el, îi zise Sebastian calm. Ducă-se bunicii ei, ducă-se toate aşteptările societăţii. Nici o doamnă nu ar trebui să danseze cu un bărbat care se uită aşa lâ ea în public.

Cu toate acestea, Annabel îi răspunse cu tristeţe în ochi:

- Cred că sunt.

NeAvbury zâmbi triumfător, o luă de mână şi o conduse

spre locul de dans. Sebastia îi privea şi fierbea, dar era şi supărat pe

•iliu-, cum era supărat pe toţi cei care se holbau la el, aşteptând '.a vadă ce va face.

Pierduse. Nu se ştie cum, dar pierduse.

Se simţea şi el pierdut.

în după amiaza următoare

Musafiri. Annabel începuse să se simtă hărţuită de ei.

/Vcum, când atât lordul Newbury, cât şi dl Grey păreau să fie interesaţi de ea, toţi membrii societăţii simţeau nevoia să vadă asta cu proprii lor ochi. Aparent nici nu conta că exact aceiaşi oameni o mai *văzuseră* în altă zi a săptămânii, când ea a fost obiectul compătimirilor.

Până după amiază, Annabel căuta disperată să scape, aşa încât a inventat o poveste stupidă, susţinând că are mare nevoie de o bonetă de aceeaşi culoare cu noua ei rochie de nuanţa lavandei, iar bunica ei a cedat în final, spunându-i plictisită: „Hai, du-te! Nu mai vreau să ascult niciun minut prostiile tale."

Bătrâna nu părea îngrijorată de interesul ei subit pentru modă. Nici nu remarcă detaliul că, pentru o persoană atât de preocupată să potrivească exact nuanţele, Annabel a omis să ia şi rochia, pentru a i-o arăta modistei.

Aşadar Lady Vickers se cufundă în jocul ei solitaire, dar şi mai mult se cufundă în sticla cu coniac. Annabel ar fi putut să-şi împletească două codiţe, ca indienii, dar nici atunci bătrâna nu ar fi scos o vorbă.

însoţită de Nettie, camerista ei, Annabel porni pe Bond Street, căutând să ajungă la destinaţie pe un traseu mai puţin aglomerat. Ba ar mai fi hoinărit pe străzile lăturalnice, pustii, dacă ar fi putut. Se gândea că va trebui să se întoarcă acasă cu ceva nou pe cap, aşa că îşi făcea calcule pentru a rezolva problema, sperând că aerul răcoros i-ar putea limpezi gândurile.

Dar nu a fost aşa, iar mulţimea de trecători de pe Bond Street au făcut mai mult rău. Parcă toată lumea ieşise la plimbare şi Annabel se trezi înghiontită şi tulburată de gălăgia străzii, de zumzetul conversaţiilor şi de nechezatul cailor. Era şi cald, aşa că senzaţia de sufocare o copleşise.

Era prinsă intr-o capcană. Lordul Newbury spusese clar cu o seară înainte că a rămas valabilă oferta de a se însura cu ea. Era doar o chestiune de timp, până ce urma să-şi oficializeze intenţiile.

Ea se simţise extrem de uşurată pe vremea când părea că el a decis că nu o mai doreşte. La fel cum ştia bine că familia ei are nevoie de bani, însă, dacă el nu-i cerea mâna, ea nu va fi nevoită să spună da. Sau nu.

Nu va fi obligată să se lege de un bărbat faţă de care simţea repulsie. Nici să-I refuze şi să trăiască veşnic cu vinovăţia propriului ei egoism.

Şi, ca să fie şi mai rău, dimineaţă primise o scrisoare de la sora ei, Mary, cea născută după ea, de care era dintotdeauna foarte apropiată. De fapt, dacă Mary nu s-ar fi îmbolnăvit de plămâni în primăvară, ar fi venit şi ea la Londra. „Două, la preţ de una", a spus lady Vickers, când s-a oferit de la bun început să pregătească debutul celor două surori. „Totul este mai ieftin în cazul acesta."

Scrisoarea de la Mary era veselă, plină cu veşti de acasă, din localitatea lor şi din grupul de prieteni, plus alte întâmplări de la biserică. Era plină de iubire, iar asta îi trezi Annabelei dorul de casă, pe care cu greu îl mai suporta. Numai că scrisoarea de la Mary mai conţinea ceva. Mici destăinuiri despre nevoia de a face economii, despre guvernanta pe care mama ei a trebuit să o concedieze şi despre penibilul moment de acum două săptămâni, când baronul local venise în vizită cu soţia, fără să-i anunţe, iar la cină, pe masă nu au avut decât un singur

fel de carne.

Bani nu mai erau prea mulţi. Mary nu a folosit chiar aceste iiivinte, însă asta era clar ca lumina zilei. Annabel suspină mâhnită, gândindu-se la sora ei. Mary stătea probabil acasă, gândindu-se că Annabel cucerea atenţia vreunui nobil ferme- . aior, deosebit de bogat. Urma să-l aducă acasă, strălucind de lencire, iar el îi va scălda pe toţi în bani, până ce problemele lor voi fi rezolvate.

În loc să fie aşa, Annabel s-a ales cu un nobil îngrozitor, extrem de bogat şi un rebel probabil sărac, incredibil de frumos. (.are o făcea să se simtă...

Nu. Nu se putea gândi la asta. Nu conta cum o face să se simtă dl Grey, pentru că dl Grey nu avea în plan o căsătorie ui ea şi, chiar dacă ar fi avut, cu greu ar fi deţinut mijloacele cu care să o ajute să-şi sprijine familia. Annabel nu era genul de fată care pune bază pe acest gen de bârfe, însă cel puţin doisprezece din cei optsprezece vizitatori pe care i-a suportat in dimineaţa aceea, au ţinut să sublinieze faptul că mariajul lor va fi bazat pe o existenţă de pe o zi pe alta. Ca să nu mai vorbim de câte s-au mai auzit şi după altercaţia de la White's.

Fiecare avea propria părere despre dl Grey, aparent, doar că singurul lucru cu care erau toţi de acord era că el nu posedă o avere substanţială. Ba mai mult, că nu are niciun fel de avere.

În orice caz, el nici nu i-a cerut mâna. Nici nu avea intenţia să o facă.

Cu inima îngreunată, Annabel coti pe Brook Street, ascul- tând-o pe Nettie cum comentează despre bonetele extravagante, decorate cu pene, văzute în vitrina unui magazin de pe Bond Street. Când se afla la o distanţă de şase case până la reşedinţa bunicilor, văzu o trăsură elegantă, venind din direcţie opusă.

- Stai, zise ea brusc şi o strânse de mână pe Nettie, care

se opri în loc.

Camerista se uită la ea mirată şi tăcu.

Annabel privea îngrozită cum lordul Newbury cobora din trăsură, apoi urca scările. Nu era nicio îndoială privind motivului vizitei lui.

- Au! Domnişoară...

Annabel se întoarse spre Nettie şi îşi dădu seama că pe biata fată o durea braţul.

- Scuză-mă, zise ea şi-i dădu drumul. Nu pot să merg acasă. Nu încă.

- Vreţi să schimbaţi boneta? o întreba Nettie. iMai era una cu boabe de struguri, dar cred că era prea închisă.

- Nu, eu., .eu... nu pot să merg acasă. Nu acum. O apucă iar de braţ pe Nettie, după care o trase înapoi, in direcţia de unde au venit şi grăbi pasul, până ce s-a asigurat că s-au îndepărtat suficient de Vickers House.

- Ce este? întrebă Nettie gâfâind.

- Te rog, o implora Ananbel. Te rog, nu mă întreba. Se uită de jur împrejur. Era pe o stradă cu case. Nu putea să rămână acolo toată după amiaza. Hmm, o să mergem... Unde puteau să meargă? Nu voia să se întoarcă pe Bond Street. De-abia plecaseră de acolo, iar oricine a văzut-o acolo, i-ar fi remarcat prezenţa. Să mâncăm ceva dulce! zise ea, destul de tare. Asta era. Ţie nu ţi-e foame? Sunt lihnită. Tu nu?

Nettie o privea de parcă ar fi înnebunit. Poate chiar aşa era. Annabel ştia ce are de făcut. A ştiut acest lucru de mai bine de o săptămână. Doar că nu voia să facă asta in după amiaza de azi. Oare cerea prea mult?

- Vino, îi spuse Annabel cu insistenţă. Puţin mai departe este un magazin cu dulciuri... Unde?

- Pe Clifford Street? sugeră Nettie.

- Da! Exact, acolo cred că este. Annabel o luă

înainte, fără să se uite pe unde merge şi încercând să-şi reţină lacrimile

- lierbinţi, care amenințau să-i inunde ochii. Trebuia să-şi ţină Iu ca cumva. Nu putea să intre nicăieri, nici măcar într-un magazin neînsemnat, în halul acela. Trebuia să găsească un loc muie să-şi tragă sufletul puţin, să se liniştească, să...

- Oh, miss Winslow!

Annabel îngheță. Doamne, nu dorea să discute cu nimeni, le rog, nu acum.

- Miss Winslow!

Annabel trase aer in piept şi se întoarse. Era lady Olivia Valentine, care îi zâmbea şi dădea ceva cameristei care o însoţea, apoi se apropie de ea.

- Cât mă bucur să te văd, spuse Olivia cu bunătate în glas. Am auzit... vai, miss Winslow, ce s-a întâmplat?

- Nu-i nimic, minţi Annabel. Eu doar...

- Nu, sigur s-a întâmplat ceva, insistă Olivia. Haide, vino cu mine. O luă de braţ pe Annabel şi amândouă au urcat câteva trepte. Aici locuiesc eu, o informă ea. Poţi să te odihneşti puţin.

Annabel nu a contrazis-o, fiind recunoscătoare că are unde să meargă, mulţumind cerului că există cineva care să-i spună ce să facă.

- Ai nevoie de ceai, zise Olivia, după ce o conduse în sufragerie. Şi eu am nevoie de ceai, doar când mă uit la dumneata. Sună să li se aducă un ceai, apoi se aşează alături de ea şi-i luă mâna Annabelei într-a ei. Annabel, i se adresă călduros. Pot să-ţi spun Annabel?

Annabel dădu din cap afirmativ.

- Pot să te ajut cu ceva?

Annabel clătină din cap şi spuse:

- Aş vrea să poţi.

Olivia rămase tăcută câteva secunde, apoi o privi cu atenţie şi o întrebă precaută:

- Este din cauza vărului meu? A făcut Sebastian ceva rău?

- Nu! exclamă Annabel. Nu, nu, nu. Te rog, nu a făcut nimic. A fost mereu bun şi generos. Dacă nu era el... Dădea din cap, extrem de tulburată şi îşi duse mâna la frunte. Dacă nu era dl Grey, aş fi rămas o proscrisă.

Olivia începuse să înţeleagă.

- Atunci să presupun că este din cauza lordului Newbury.

Annabel dădu din cap o dată. Se uita în jos, la mâna pe care lady Olivia o ţinea strâns, iar pe cealaltă o avea încleştată într-un pumn.

- Am fost foarte nesăbuită şi egoistă. Respiră, apoi îşi drese glasul, însă mai degrabă părea că se îneacă. Era exact ce se aude când cineva se află pe punctul de a plânge. Eu nu pot... nu vreau....

Nu încheie fraza. Nici nu trebuia. Vedea înţelegere şi compasiune în ochii Oliviei.

- înseamnă că te-a cerut, zise în şoaptă Olivia.

- Nu, nu încă. Dar acum este acasă la bunicii mei. I-am văzut trăsura. L-am văzut intrând. îşi ridică privirea. Nu ca să vadă ce citeşte Olivia pe chipul ei, în ochii ei, ci pentru că ştia că nu-i putea vorbi fără să o privească direct. Sunt o laşă. L-am văzut şi am fugit. M-am gândit că... dacă nu merg acasă, atunci nu poate să mă ceară de soţie, iar eu nu sunt nevoită să spun da.

- Dar nu poţi să spui nu?

Annabel clătină din cap de câteva ori, evident înfrântă.

- Nu, zise ea, întrebându-se de ce vocea ei răsuna complet epuizată. Familia mea... Avem nevoie de... înghiţi nodul din gât şi închise ochii, ca să alunge durerea din suflet. După ce a murit tatăl meu, ne-a fost foarte greu şi....

- Dar este în regulă, zise Olivia şi o strânse uşor de mână, ca să se oprească. înţeleg.

Annabel zâmbea cu ochii înlăcrimaţi şi era recunoscătoare acestei femei pentru bunătatea ei, însă nu se putea gândi că, in

realitate, ea *nu putea* să o înţeleagă. Nu Olivia Valentine, care avea un soţ iubitor, era bogată şi avea părinţi de viţă nobilă. I-ar li lost imposibil să cunoască presiunea care apăsa pe umerii Aimabelei, dar şi faptul că ştia că doar ea putea să-şi salveze lamilia, iar acum ce trebuia să facă era să se abandoneze pe sine.

Olivia răsuflă prelung.

- Ei bine, conchise ea, putem să amânăm totul cu o zi, cel puţin. Poţi să rămâi aici în după amiaza aceasta. Mi-ar făcea plăcere să am companie.

- îţi mulţumesc, spuse Annabel.

Olivia o bătu pe mână uşor şi se ridică, merse la fereastră şi privi afară.

- Nu se vede casa bunicilor mei de aici, îi spuse Annabel. Olivia se întoarse cu faţa spre ea şi zise zâmbitoare:

- Ştiu. Mă gândeam doar. Cele mai bune gânduri ale mele vin când stau la fereastră. Probabil că voi ieşi la plimbare peste vreo două ore. Ca să văd dacă trăsura contelui mai este în faţa reşedinţei Vickers.

- Mai bine nu face asta, zise Annabel. în starea ta...

- Desigur că trebuie să fac mişcare, încheie Olivia veselă. De fapt, puţin aer îmi va face bine. în primele trei luni m-am simţit groaznic, iar după spusele mamei mele, la fel de rău mă voi simţi în ultimele trei luni, aşa că trebuie să mă bucur de perioada de la mijloc.

- Este perioada cea mai agreabilă a sarcinii, confirmă Annabel.

Olivia o privi cu seriozitate, dar şi cu mirare.

- Sunt sora cea mai mare din opt copii. Mama a fost însărcinată aproape toată perioada copilăriei mele.

- Opt? Dumnezeule. Noi suntem doar trei fraţi.

- De aceea lordul Newbury vrea să se însoare cu mine, zise Annabel sec. Mama are şase fraţi, iar tata vine dintr-o familie

- cu zece copii. Ca să nu mai spun că se bârfeşte că eu aş fi atât de fertilă, încât păsările încep să cânte, când mă apropii de ele.

- Ai auzit-o şi pe asta, zâmbi Olivia.

- Chiar şi mie mi s-a părut amuzantă, zise Annabel.

- E bine că-ţi păstrezi simţul umorului in privinţa asta.

- Trebuie să-l păstrez, se pronunţă Annabel, ridicând din umeri. Dacă nu-l păstrezi, atunci... Oftă şi nu mai termină fraza. Era prea deprimantă.

Deveni melancolică şi începu să studieze un picior al mesei din faţa ei. Privirea i se înceţoşă la un moment dat, iar ea se gândi că ar putea să orbească. Poate dacă ar fi oarbă, atunci lordul Newbury nu ar mai dori-o. Oare nu orbeşti, dacă te tot uiţi in cruciş câteva zile la rând?

Poate. Ar merita să încerce. îşi lăsă capul într-o parte.

- Annabel? Miss Winslow? Te simţi bine?

- Bine, zise Annabel ca un automat, dar cu privirea tot la piciorul mesei.

- Oh, te uiţi la ceai! exclamă Olivia, bucuroasă că a curmat tăcerea. Gata. Se aşează şi puse cana pe farfurioară, apoi o întrebă: Cum bei ceaiul?

- Cu lapte, te rog, zise ea, apoi clipi de câteva ori. Fără zahăr.

Olivia turnă ceai pentru amândouă şi începu să-i vorbească
despre diverse lucruri, nimic important. Annabel era bucuroasă – ba nu, recunoscătoare – să stea doar şi să asculte. Află de cumnata Oliviei, care nu agrea prea mult să vină în oraş, apoi despre fratele ei geamăn, care era în anumite zile, un fel de copil al diavolului. Iar în zilele când se purta frumos, Olivia mulţumea cerului.

Annabel bău incet lichidul fierbinte, iar Olivia îi povesti despre munca soţului ei.

- înainte traducea documente *oribile*. Extrem de plictisitoare. Ai putea sâ crezi că documentele de la Ministerul de

U.i/boi sunt pline de intrigă, dar, crede-mă, nu e cazul. Annabel bea câte o sorbitură şi dădea din cap. Se tot plânge mereu de i umanele doamnei Gorely, continuă Olivia. Spune că scrisul csie îngrozitor. Dar cred că în secret îi place să le traducă. De lapi, lui Sebastian trebuie să-i mulţumească pentru această activitate.

- (Tun aşa?

- Sincer, nu ştiu cum aş putea să descriu. Sebastian a tăcut u lectură pentru prinţul Alexei, pe care cred că l-ai cunoscut

- A făcut o lectură? întrebă Annabel nedumerită.

- A fost extraordinar, zise Olivia încântată. Nici mie nu-mi vine să cred. Menajerele erau în lacrimi.

- Vai de mine.

- în orice caz, prinţul Alexei s-a îndrăgostit de poveste. *Miss Butterworth şi Baronul Nebun.* L-a rugat pe Harry să o traducă, pentru ca să o poată citi şi concetăţenii lui.

- Trebuie să fi fost o poveste deosebită.

- Oh, da, este. Moarte provocată de porumbei.

Annabel era să se înece în timp ce sorbea ceaiul.

- Glumeşti.

- Nu. îţi jur, mama domnişoarei Butterworth este ciugulită de porumbei până moare. Iar biata femeie este singura membră a familiei sale – desigur, cu excepţia domnişoarei Butterworth – care a supravieţuit epidemiei.

- Ciuma bubonică? întrebă Annabel, care făcuse ochii mari.

- Ah, nu, varicelâ. Aş fi vrut eu să fi fost ciuma bubonică.

- Aş vrea să citesc şi eu una dintre aceste

cărţi, zise Annabel.

- Pot să-ţi dau eu una. Olivia puse cana cu ceai pe măsuţă, se ridică şi traversă camera. Avem mai multe exemplare aici. Câteodată Harry marchează paginile, aşa că a trebuit să cumpărăm mai multe. Deschise un dulâpior şi se aplecă,

- să caute înăuntru. Of, Doamne, am uitat că am devenit cam greoaie.

- Ai nevoie de ajutor? se oferi Annabel imediat.

- Nu, nu. Olivia se îndreptă de spate şi oftă uşor. Uite-o. *Miss Sainsbury şi Colonelul Misterios.* Cred că este efortul de debut al doamnei Gorely.

- îţi mulţumesc: Annabel luă cartea şi se uită la ea, atinse uşor coperta, apoi deschise la prima pagină şi citi:

Lumina piezişă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei, iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub pătura ei subţire, întrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă. îşi privi credinciosul câine collie, care stătea întins pe covor, lângă patul ei şi înţelese că a venit vremea să ia o decizie imediat. Vieţile fraţilor şi surorilor ei depindeau de asta.

închise cartea cu zgomot.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Olivia.

- Nu, doar că... nimic. Annabel mai bău puţin ceai. Nu era sigură că în acest moment chiar vrea să citească despre o fată care ia decizii imediate. Mai ales că era vorba de una care avea fraţi şi surori, care depindeau de ea. Cred că o voi citi mai târziu, spuse ea.

- Dacă vrei să o citeşti acum, aş fi bucuroasă să te las singură, zise Olivia. Sau, aş putea să-mi continui şi eu lectura ziarului de azi.

- Nu, nu. O voi începe diseară. Zimbi sfioasă. Va fi un mod plăcut de a petrece timpul.

Când Olivia se pregătea să mai spună ceva, se auzi că intră cineva pe uşa principală.

- Harry? strigă Olivia.

- Sunt eu, mă tem.

Annabel încremeni. Era dl Grey.

- Sebastian, nu te aşteptam, spuse Olivia şi se grăbi spre uşa sufrageriei.

El intră şi o sărută pe obraz.

- De când mă aşteptţi sau nu mă aştepţi?

Annabel se tăcuse mică pe canapea, lăsându-se pe spate, cât putea de mult, doar, doar se va face nevăzută. Culoarea rochiei era aproape la fel cu nuanţa de albastru a canapelei. Spera să sc confunde cu ea. Poate că el nu mai vedea prea bine, de când purta pansamentul la ochi, poate...

- Annabel? Miss Winslow?

Ea zâmbi cu timiditate.

- Ce faci aici? Spuse el şi veni repede la ea, cu un aer îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

Annabel clătină din cap, dar nu putea să vorbească. A crezut că totul e sub control. A *râs* cu Olivia, pentru Dumnezeu. Dar o singură privire spre dl Grey şi tot ce a încercat atât de greu să reţină în sufletul ei acum ieşea la suprafaţă, înecându-i ochii şi strângând-o de gât.

- Annabel? o întrebă el şi îngenunchie în faţa ei.

Ea izbucni în lacrimi.

Capitolul şaptesprezece

Sebastian o mai văzuse pe Annabel o singură dată, cu o seară înainte, după ce ea a dansat cu unchiul lui. A citit disperare în ochii ei şi i s-a părut că e mai reţinută, dar nu remarcase altceva, care să fi prezis *aşa ceva.* Plângea cu sughiţuri, de parcă lumea era pe cale să se prăbuşească pe umerii ei.

Seb se simţea de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac.

- Doamne, sfinte, zise el, privind-o disperat pe Olivia. I s-a întâmplat ceva?

Olivia ţuguie buzele, dar nu spuse nimic. Făcu semn cu capul spre Annabel. Seb avea impresia că tocmai fusese certat.

- Nu-i nimic, spuse Annabel printre suspine.

- Nu cred să nu fie nimic, zise el. Se uită iar la Olivia, cu o expresie urgentă – dar şi agasată.

- Nu cred să fie nimic, îi confirmă Olivia.

- Ce naiba a făcut Newbury? se mânie Seb.

- Nimic, spuse Annabel. Nu a făcut nimic... pentru că... pentru că....

Sebastian înghiţ în sec. Simţea o senzaţie stranie în stomac şi asta anunţa ceva rău. Unchiul lui nu avea o reputaţie de om josnic sau crud, însă niciodată vreo femeie nu l-a considerat cumsecade. Newbury era genul de om care provoca durere prin indolenţa lui, sau, mai bine zis, prin egoismul lui. Lua tot ce dorea, întrucât credea că merită lucrul respectiv. Dacă nevoile lui erau în conflict cu ale altcuiva, sincer, nu-i păsa deloc.

- Annabel, zise el, trebuie să-mi spui ce s-a

întâmplat.

1)ar ea continua să plângă, trăgându-şi nasul de câteva oi i şi i asudând greoi... Seb i-a dat batista lui.

Mulţumesc, zise ea şi o folosi de două ori.

- Olivia, zise el răspicat şi se întoarse către ea, vrei să-mi spui ce naiba se petrece aici?

Olivia veni spre el, cu braţele încrucişate la piept şi trecu imediat la subiect.

- Miss Winslow crede că unchiul tău este pe punctul să o seară în căsătorie.

El răsuflă prelung. Nu părea surprins. Annabel era tot ce-şi dorea unchiul lui de la o mireasă, mai ales acum, când credea că şi Sebastian o doreşte.

- Stai puţin, zise el pe un ton liniştitor. îi luă o mână şi o strânse uşor. Toate se vor rezolva. Şi eu aş plânge, dacă m-ar fi cerut în căsătorie.

Ea păru că începe să râdă, dar începu să plângă şi mai tare.

- Nu poţi să spui nu? întrebă el. Nu poate să spună nu? i se adresă Oliviei.

- Tu ce crezi? replică ea, privindu-l mustrător.

- Dacă aş fi ştiut ce să cred, nu te-aş mai fi întrebat, zise el şi se ridică în picioare.

- Sebastian, ea este sora cea mai mare dintre cei opt copii. Opt!

- Pentru numele lui Dumnezeu, explodă el, eşti drăguţă să-mi spui şi mie la ce te referi?

Annabel ridică privirea, dar nu spuse nimic.

- Acum îţi înţeleg precis sentimentele, i-a spus el.

- Nu mai avem bani deloc, zise Annabel cu glas stins. Surorile mele au rămas fără guvernantă. Fraţii mei vor fi trimişi acasă de la şcoală.

- Dar bunicii tăi? Cu siguranţă lordul Vickers

are destui bani, cât să plătească facturile pentru şcoală.

- Bunicul nu i-a mai vorbit mamei de douăzeci de ani. Nu a iertat-o niciodată pentru că s-a măritat cu tata. Annabel făcu o pauză, trase aer în piept şi se şterse iar la nas. Pe mine m-a luat doar pentru că a insistat bunica. Iar ea a insistat fiindcă... ei bine, nu ştiu de ce. Cred că s-a gândit că va fi amuzant.

Se uită spre Olivia. Aceasta rămăsese cu braţele încrucişate la piept, într-o poziţie de cloşcă în atac.

- Scuză-mă, îi zise el Annabelei, apoi o luă de mână pe Olivia şi o scoase din cameră. Ce vrei să fac eu? şuieră el printre dinţi.

- Nu ştiu ce vrei să spui.

- Nu mai juca aceste jocuri. Te uiţi la mine dezaprobator de când am venit.

- Este supărată!

- Văd şi eu asta, replică el.

Atunci Olivia îl împinse cu degetul arătător în piept.

- Bine, atunci fă ceva!

- Nu este vina mea! Chiar nu era. Newbury a dorit-o pe Annabel cu mult timp înainte ca Sebastian să pătrundă în iţele relaţiei. Ea ar fi fost exact în aceeaşi situaţie, dacă Seb nu ar fi cunoscut-o vreodată.

- Sebastian, trebuie să se mărite.

- Doamne, Dumnezeule, iar tu sugerezi că eu ar trebui să-i cer mâna? întrebă el, ştiind foarte bine că ea asta sugerează. De-abia dacă o cunosc de o săptămână.

Ea îl fixa cu privirea ca pe cel mai de rând mitocan. Doamne, dar el chiar se simţea aşa. Annabel stătea în colţul celălalt al camerei, scâncind în batista lui. Doar un bărbat cu inima de piatră nu ar fi vrut să o ajute.

Dar căsătoria? Ce fel de bărbat s-ar căsători cu o femeie pe care o cunoaşte de – de cât timp? – de opt zile? Poate că societatea îl considera prostuţ şi uşuratic, dar asta

numai fiindcă aşa îi plăcea lui. El cultiva această imagine, fiindcă... findcă... ei

bine, nici nu ştia de ce. Poate pentru că şi pe el îl amuza.

Dar se gândea că Olivia îl cunoaşte mult mai bine.

- îmi place miss Winslow, şopti el. Sincer. Şi îmi pare rău că se află în această situaţie oribilă. Dumnezeu ştie, iar eu ştiu cel mai bine ce existenţă mizeră are cineva care trăieşte cu Newbury. Doar că nu e treaba mea, nici problema mea.

Olivia îl sfredelea cu privirea, dar părea şi dezamăgită de el.

- Tu te-ai măritat din dragoste,îi aminti el.

O vedea cum se foieşte şi ştia sigur că şi-a atins ţinta. Oricum, nu era sigur de ce tot el se simţea atât de vinovat. (lu toate acestea, nu se putea ori acum.

- Ai fi de acord ca eu să nu fac acelaşi lucru? întrebă el.

Doar că...

Se uită la Annabel. Ea privea pierdută pe fereastră. Părul i se desfăcuse din agrafa cu care fusese prins, iar o şuviţă groasă îi şerpuia pe spate, ajungându-i puţin mai jos de umeri.

Ar fi puţin mai lung, dacă era ud, se gândi el absent.

Dar el nu-l va vedea niciodată ud.

înghiţi în sec.

- Ai dreptate, zise Olivia brusc.

- Ce? o privea el nedumerit când a întrebat.

- Ai dreptate, repetă ea. A fost nedrept din partea mea să mă aştept să sari şi să o salvezi. Nici măcar nu e prima fată din Lodra care este nevoită să se mărite cu bărbatul pe care nu-l iubeşte.

- Nu. O privea bănuitor. Oare Olivia punea la cale ceva? Poate. Sau poate nu. La naiba. Nu-i plăcea când nu putea să citească gândurile unei femei.

- Doar nu le poţi salva pe toate.

El clătină din cap, dar nu foarte convingător.

- Foarte bine, zise Olivia. Putem să o salvăm doar după amiaza aceasta măcar. I-am spus că poate să rămână până

- diseară. Cu siguranţă Newbury îşi va pierde răbdarea până atunci şi va pleca acasă.

- EI este acasă la ea acum?

- Ea se întorcea acasă de la... nici nu ştiu de unde, spuse ea şi dădu scurt din cap. Cred că de Ia cumpărături. L-a văzut când cobora din trăsură.

- Şi ea este sigură că el s-a dus să o ceară de soţie?

- Nu cred că şi-ar fi dorit să meargă acolo, ca să afle asta, răspunse arţăgoasă Olivia.

El dădu din cap gânditor. îi era greu să se pună în situaţia Annabelei, dar presupunea că ar fi făcut acelaşi lucru.

Olivia se uită la ceasul de pe şemineu.

- Am o întâlnire.

El nu credea că aşa este, dar nu avea de ales.

- Bine, voi rămâne cu ea.

- Cred că va trebui să trimitem un bilet bunicilor ei, zise Olivia. S-ar putea să fie îngrijoraţi că lipseşte atât de mult. Deşi, cunoscând-o pe bunica ei, nu cred că ar fi aşa.

- Spune-le că tu ai invitat-o să-ţi facă o vizită, sugeră el. Nu se pot opune acestei relaţii. Olivia era una dintre cele mai cunoscute tinere doamne din Londra; oricine ar fi fost încântat ca fiica – sau nepoata lor – să fie luată de Olivia sub aripa ei.

Olivia se duse la Annabel. Sebastian îşi turnă ceva de băut, apoi dădu pe gât conţinutul paharului şi-şi mai turnă o dată. îi turnă şi Annabelei un pahar. Când aduse cele două pahare. Olivia deja îşi luase la revedere şi se îndrepta spre uşă.

îi oferi un pahar Annabelei.

- A plecat la o întâlnire, îi spuse ea.

- Bea asta, îi zise el. Poate nu vrei, sau poate că da.

Ea luă paharul, sorbi o înghițitură, apoi îl puse pe masă.

- Bunica mea bea prea mult, rosti ea constatarea cu glas monoton.

El nu sunea nimic, ci se aşează pe fotoliul de lângă canapea şi tăcea. Nu se pricepea să consoleze femei triste.

- Nu se îmbată niciodată. Doar devine caraghioasă.

- Şi iubâreaţâ? întrebă el, zâmbind. Comentariul nu era deloc potrivit, însă l-a făcut doar ca să alunge tristeţea din ochii ei. Dacă putea să o facă să zâmbească, merita orice.

Iar ea a zâmbit! Puţin. Totuşi, era o victorie.

- Oh, asta, spuse ea şi îşi acoperi gura cu palma. Dădu din cap. îmi pare râu, spuse ea din inimă. Sincer, nu ştiu dacă vreodată în viaţă m-am simţit mai stânjenită. Nu am mai văzut-o niciodată făcând aşa ceva.

- Probabil de vină au fost aspectul meu fermecător şi chipul meu de înger. O văzu cum se uită la el. Doar nu vei spune ceva despre modestia şi discreţia mea? adăugă el.

Ea făcu semn cu capul că nu, iar în ochi îi reapăru acea scânteie.

- Niciodată nu am fost o mincinoasă bună.

El râse, apoi ea sorbi din băutură şi puse paharul pe masă, dar râmase cu mâna pe el. Degetele se mişcau nervos pe pahar, parcă trasând linii pe gura lui. Annabel nu prea avea stare, se gândea el. Se întreba oare de ce îi place asta. El nu era aşa. I-a plăcut întotdeauna să se abţină şi să stea locului, dacă trebuie. Uneori în război trebuia să stea nemişcat ore în şir, aşezat în ascunzătoarea lui de sniper, in aşteptarea momentului perfect în care să apese pe trăgaci.

- Aş vrea să ştii... începu ea.

El aşteptă. Orice avea de gând să-i spună, nu-i era uşor.

- Aş vrea să ştii, reluă ea, parcă adunându-şi toate fărâmele de curaj, că treaba aceasta nu are nicio

legătură cu tine. Şi că nu mă aştept...

El dădu din cap atunci, ca să o salveze din capcana unui discurs dificil.

- Taci, taci. Nu trebuie să spui nimic.
- Dar lady Olivia...
- Poate fi câteodată prea băgăcioasă, zise el. Hai să ne prefacem deocamdată că... se întrerupse. Aceea este o carte a doamnei Gorely?

Annabel se uită la cartea din poală; parcă uitase complet de
ea.

- Oh, da. Lady Olivia mi-a dat-o cu împrumut.
- Pe care ţi-a dat-o? întrebă el şi întise mâna după carte.
- *Miss Sainsbury şi Colonelul Misterios*, zise ea, după ce se uită la titlu. I-o dădu. Presupun că ai citit-o.
- Desigur. El deschise cartea la prima pagină. *Lumina pieziş�a zorilor*, îşi zise el. îşi amintea foarte clar când a scris aceste rânduri. Nu, nu este adevărat. îşi amintea când le-a *gândit*. Şi-a imaginat cum va fi începutul, înainte de a scrie ceva. A repetat de atâtea ori în minte, până ce frazele i-au ieşit aşa cum a dorit.

Acela fusese momentul lui. Punctul lui de separare. Se întreba dacă vieţile tuturor au câte un moment de separare. Un moment care se află clar între *înainte* şi *după*. Acela a fost al lui. Noaptea aceea, în camera lui. Nu a fost cu nimic diferită de seara dinainte. Nu putea să doarmă. Nu era nimic neobişnuit în asta.

Cu excepţia unui motiv – un motiv inexplicabil, miraculos, când a început să se gândească la cărţi.

Apoi a luat un stilou.

Acum trebuia să fie în momentul lui *după*. O privi pe Annabel. Apoi se uită în altă parte. Nu voia să se gândească la ea *după*.

- Să-ţi citesc? o întrebă el, destul de tare. Trebuia să facă şi el ceva, ca să-şi schimbe direcţia gândurilor. Mai ales că putea să o înveselească şi pe ea.

- Bine, acceptă ea, ezitând. Lady Olivia spune că eşti un cititor minunat.

Sub nicio formă Olivia nu ar fi putut să spună una ca asta.

- Aşa a spus ea?

- Mă rog, nu exact aşa. dar a zis că le-ai făcut să plângă pe cameriste.

- în sensul bun al cuvântului, o asigură el.

Ea începuse să râdă, iar el se simţea încântat.

- *Hai să vedem, zise el. „Capitolul unu.'' îşi drese glasul şi continuă. Lumina piezişă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei, iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub plătura ei subţire, intrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă.*

- Pot să-mi imaginez asta exact, zise Annabel.

El ridică privirea şi păru plăcut surprins.

- Chiar aşa?

- Da, eu mă trezeam dimineaţa, zise ea. înainte să vin la Londra. Lumina e cu totul diferită dimineaţa. Este mai estompată, cred. Şi aurie. întotdeauna m-am gândit... Se întrerupse şi înclină capul intr-o parte. Se încruntă, iar chipul ei era adorabil. Sebastian se gândea că, dacă s-ar forţa suficient, practic ar putea-o vedea cum gândeşte. înţelegi ce vreau să spun, zise ea.

-Da?

- Da. Părea că îşi mai aminteşte ceva. Aşa ai spus. Când te-am cunoscut la petrecerea de la familia Trowbridge.

- Pe câmpie, oftă el. Acum i se părea o amintire încântătoare, de nepreţuit.

- Da. Ai spus ceva despre lumina dimineţii. Spuneai că... lasă. Aici ea se opri şi roşi.

- Trebuie să spun, acum chiar aş dori să ştiu ce am spus.

- Oh... zise ea clătinând din cap. Nu.

- *Anna-bel,* rosti el, încântat de nota melodioasă a numelui ei, rostit în silabe.

- Ai spus că ţi-ar plăcea să te scalzi în ea, îi aminti ea, iar cuvintele i-au ieşit de pe buze în grabă, rostogolindu-se.

- Aşa am spus? Ciudat. Nu-şi mai amintea să fi spus asta. Uneori se pierdea în propriile-i gânduri. Totuşi, părea să fie chiar ce a spus atunci.

Ea dădu din cap afirmativ.

- Hmrani. Bine. Cred că aşa este. îndreptă capul în direcţia ei, aşa cu făcea adeseori, atunci când voia să spună ceva remarcabil. Totuşi, mi-aş dori puţină intimitate, adăugă el.
- Desigur.
- Sau poate, nu prea multă intimitate.
- Opreşte-te, zise ea, deloc ofensată.

El o privea, când ea nu ştia că este privită. Era zâmbitoare. Suficient pentru el cât să-i vadă curajul, tăria. Abilitatea să se menţină dreaptă, in mijlocul adversităţii.

Aici el se opri. Ce naiba era în capul lui? Ea nu făcuse decât să reziste comentariului riscant. Asta nu se putea numi adversitate. Trebuia să fie atent, altminteri putea să o transforme în ceva ce nu era. El chiar asta făcea aproape în fiecare noapte, retras în camera lui, cu stiloul şi hârtia. Crea personaje. Dacă permitea imaginaţiei să scoată ce era mai bun din el, putea să o transforme într-o femeie perfectă.

Ceea ce nu era corect pentru niciunul din ei.

îşi drese glasul şi facu semn spre carte.

- Să continui?
- Te rog.
- Se uita la credinciosul ei câine collie....
- Eu am un câine, se grăbi ea să spună.

El ridică ochii şi păru surprins. Nu că ea are un câine. Părea genul de tânără care are. Doar că nu se aştepta să fie iar întrerupt, atât de curând.

- Da?
- Un ogar.

- Şi aleargă la curse?

- Numele lui este Şoarece.
- Eşti o femeie crudă, Annabel Winslow.
- Este un nume care i se potriveşte, din păcate.
- Nu cred că a câştigat concursul Câinele Familiei Wislow Laie a Depăşit un Curcan în Alergare.
- Nu, zise ea şi râse.
- Dar ai spus că a ieşit pe locul trei, îi aminti el. Vrei să mai Lițesc? zise el şi ridică volumul.
- Mi-e dor de câinele meu, zise ea şi oftă.
- Păi, bunicii tăi nu au câine?
- Nu. Este doar caraghiosul acela de câine al Louisei.

El îşi aminti de cârnăciorul aela pitic, cu picioare, pe care-l văzuse în parc.

- Mi s-a părut destul de robust.
- Cine îşi numeşte propriul câine Erederick? spuse ea şi râse.
- Poftim? întrebă el, remarcând uşurinţa cu care ea trece de la un subiect la altul.
- Louisa şi-a botezat câinele Frederick. Nu ţi se pare ridicol?
- Nu chiar, recunoscu el.
- *Fratele* meu se numeşte Erederick.

El nu-şi imagina de ce-i spune lui toate aceste lucruri, însă ele îi distrăgeau atenţia de la necazurile ei, aşa că o lăsă să conti- nuie. Frederick este iute de picior?

- Da, este. Ca şi Singurul din Familia Winslow care Nu va deveni Vicar, spuse ea şi făcu semn spre sine. L-aş fi învins şi la asta, dacă fetele nu ar fi fost descalificate pe motive religioase.
- Desigur, şopti el. Foarte posibil să adormi în biserică şi altele. Chiar ai făcut asta? îi veni lui în minte să

o întrebe. Adică ai adormit în biserică?

- în... fiecare... săptămână, zise ea şi oftă. El râse.

- Ce pereche reuşită am fi format.

- Ţi s-a întâmplat şi ţie?

- Ahm nu. Eu nu adorm niciodată. Am fost expulzat pentru comportament inadecvat.

- Ce ai făcut? întrebă ea, din ce în ce mai curioasă.

- Nu-ţi voi spune niciodată, zise el şi se apropie de ea, zâmbind cu obrăznicie.

- Dar nu e drept, spuse ea, retrăgându-se puţin.

- Acum pur şi simplu nu mai merg, mărturisi el nepăsător.

- Deloc?

- Nu. Cu toate că, sincer să-ţi spun, probabil *aş adormi*. Aşa i s-ar fi întâmplat. Slujbele erau de obicei ţinute la ore potrivite pentru cei care nu dorm bine noaptea.

Zâmbi şi ea, apoi se ridică în picioare. îl văzu că intenţionează să se ridice şi el, dar îl opri.

- Te rog, nu te ridica din cauza mea.

Sebastian o urmări cum merge la fereastră, îşi lipeşte fruntea de geam şi priveşte afară.

- Crezi că mai este acolo? îl întrebă ea.

- Probabil. Este foarte tenace, zise el şi nu s-a prefăcut că nu ştie la cine se referea întrebarea. Dacă bunicii tăi îi spun că te aşteaptă să revii curând, atunci te va aştepta.

- Lady Olivia mi-a zis că va trece pe la Vickers House, după ce revine de la întâlnirea aceea, ca să vadă dacă trăsura mai este acolo. Nu-i aşa că nu are niciun fel de întâlnire? îl întrebă ea direct.

Sebastian şi-ar fi dorit să mintă, dar nu a făcut-o.

- Cred că nu.

Annabel dădu din cap de câteva ori, apoi faţa i se schimonosi, astfel încât el se ruga să nu mai urmeze şi alte

lacrimi, întrucât lacrimile nu erau punctul lui forte. Mai ales că era vorba de lacrimile *ei*. Până să găsească o frază liniştitoare, îşi dădu seama că...

- Tu râzi?

Ea dădu din cap afirmativ. în timp ce râdea.

- Verişoara ta, zise ea dintr-odată. Cred că are de gând să te i ompromită.

Era cel mai nostim lucru pe care-I auzise în viaţa lui. Şi adevărat.

- Oh, Annabel, zise el în timp ce păşea spre ea cu graţia unui prădător. Am fost compromis cu foarte mult timp în urmă.

- îmi pare rău, continuă ea să râdă. Nu voiam să sugerez

Sebastian aşteptă, însă acel lucru pe care l-ar fi sugerat ea se pierdu în hohote de râs.

- Oh! exclamă ea şi se rezemă cu spatele de perete, ţinân- du-se cu o mână de burtă.

- Nu a fost chiar amuzant, zise el. Surâdea şi el. Era imposibil să rămână serios, când o vedea cum râde. Avea un râs molipsitor.

- Nu, nu asta, explică ea. Mă gândeam la altceva.

El aşteptă. Nimic. în cele din urmă, zise:

- Binevoieşti să-mi spui ce anume?

După alte hohote de râs cu sforăituri, îşi acoperi faţa cu palmele.

- Dai impresia că plângi, zise el.

- Nu plâng, veni răspunsul ei.

- Ştiu. M-am gândit să-ţi spun, in cazul când va intra cineva şi ar putea crede că eu te-am făcut să plângi.

- Scuze, rosti ea, printre degetele desfăcute.

- Ce e atât de amuzant? Pur şi simplu, trebuia să ştie şi el.

- Oh, a fost... aseară... când ai vorbit cu

unchiul tău. El se aşează pe canapea şi se rezemă confortabil pe spătar, aşteptând. Ai spus că vrei să mă readuci în sânul societăţii.

- Nu a fost combinaţia cea mai fericită de cuvinte, recunoscu el.

- Iar eu nu puteam decât să mă gândesc la... după faţa ei, ai fi zis că va exploda iar de râs. Nu sunt sigură că imi place sânul societăţii.

- Nu este nici sânul preferat de mine, aprobă el, în timp ce făcea eforturi să nu se uite la ai ei.

Acest amănunt părea că-i provoacă şi mai tare râsul, iar acum se abţinea şi acest efort făcea să-i tremure uşor zona decolteului. Cutremurarea acelor zone ale trupului ei i-au provocat lui un efect în *anumite* zone ale corpului. Aşa că nu mai făcu nicio mişcare.

Ea îşi acoperi faţa, ruşinată.

- Nu-mi vine să cred că am spus asta.

Sebastian nici nu mai repira. Tot ce făcea era să o privească, admirându-i buzele, generoase şi trandafirii, arcuite delicat intr-un surâs.

Voia să o sărute. Voia să o sărute mai mult decât voia să respire. Voia să o sărute dincolo de limitele raţiunii, pentru că, dacă ar fi fost raţional, ar fi făcut un pas înapoi. Ar fi ieşit din cameră. Şi-ar fi făcut un duş rece.

însă el s-a apropiat de ea. I-a pus mâna peste cele două mâini cu care-şi ascundea faţa. A văzut-o cum deschide gura, să spună ceva, dar nu a auzit decât un suspin uşor. Nu ştia dacă a fost o tresărire, sau pur şi simplu a răsuflat. Nici nu-l interesa. Voia ca răsuflarea lui să se contopească lent cu a ei.

Se aplecă încet spre ea. Lent. Nu se grăbea; dorea să-şi amintească aceste clipe. Voia ca în memorie să-i rămână fiecare moment. Voia să şti.e cum este să se afle la doi centimetri de ea, apoi la unul şi...

I-a atins uşor buzele cu buzele lui. A fost doar o atingere trecătoare, scurtă, apoi s-a îndepărtat. Voia să o vadă, să ştie exact cum arată după un sărut. Să ştie exact cum arată atunci când aşteaptă încă unul.

Şi a înlănţuit degetele cu ale ei şi i-a îndepărtat mâna de la
Ui Iii.

Uită-te la mine, şopti el.

Ea clătină din cap, având grijă să rămână cu ochii închişi, in clipa următoare el nu mai putea să aştepte. A cuprins-o • le talie, a lipit-o de el şi a sărutat-o. Doar că era mai mult decât un sărut. Mâinile lui au coborât încet pe posteriorul ei, strângând uşor. Nici nu ştia dacă voia să o aducă mai aproape de el, sau doar să se delecteze cu senzualitatea formelor ei.

în braţele lui era o zeiţă, somptuoasă şi firavă, iar el dorea să o simtă centimetru cu centimetru. Voia să o atingă, să o dozmierde şi să o pipăie, dar Doamne, uitase că o săruta deja. I)ar trupul ei,trupul ei era de o frumuseţe... Era un miracol în braţele lui, iar când şi-a dezlipit buzele de gura ei, ca să poată răsufla, părea că nu se poate stăpâni. Gemu gutural, apoi buzele au coborât pe maxilarul ei, pe gâtul delicat. Nu voia să o sărute doar pe gură. Voia să o sărute peste tot.

- Annabel, rosti el senzual şi începu să-i descheie nasturii de la spatele rochiei. Se pricepea. Ştia perfect cum să dezbrace o femeie. De obicei o făcea lent, savurând fiecare clipă, fiecare centimetru de piele dezvelită, dar cu ea... nu mai putea să aştepte. Era nebun, descheia rapid nasturii, apoi reuşi să-i tragă rochia peste umeri.

Văzu că poartă un furou modest, nu din mătase, sau dantelă, ci din bumbac alb, subţire. Asta l-a dezlănţuit de-a binelea. Ea nu avea nevoie de ornamente. Avea un corp perfect.

Cu degete tremurătoare îi desfăcu şireturile de pe umeri şi trase, până ce bretelele subţiri de material au alunecat.

îi şoptea numele, apoi încă o dată şi încă o dată. O auzea cum geme, emiţând un sunet scurt, subţire, ca un ţipăt camuflat, din ce in ce mai gutural şi răguşit, pe măsură ce mâna lui aluneca peste umărul ei, până ce ajunse să-i atingă curba sinuoasă a

sânului feciorelnic. Purta un corset simplu, care-i susţinea uşor sânii, dându-le o formă perfectă, rotundă.

Aproape că-şi pierdu stăpânirea de sine. Trebuia să pună punct. Era o nebunie. Ea era o tânără cuviincioasă, iar el o trata ca pe o...

0 mai sărută o dată, adulmecându-i aburul fierbinte al pielii, apoi s-a îndepărtat brusc de ea.

- îmi pare rău, şopti el. Dar nu-i părea. Ştia că ar fi trebuit sâ-i pară, dar nu putea regreta că a îmbrăţişat-o atât de intim.

Dorea să întoarcă brusc capul, ca să nu o mai vadă, fiindcă se temea că nu se poate abţine şi o va atinge din nou, dar o văzu că a rămas cu ochii închişi.

1 s-a topit inima şi s-a apropiat iar de ea.

- Annabel? o atinse pe umăr, apoi pe obraz. Ce s-a întâmplat?

- Nimic, şopti ea.

Duse mâna spre tâmpla ei, mângâindu-o.

- De ce ţii ochii închişi?

- Mi-e teamă.

- De ce?

- l)e mine însămi, spuse ea şi înghiţi. Apoi deschise ochii. De ceea ce mi-aş putea dori. Şi de ce trebuie să fac.

- Ai fi vrut ca eu să nu... Doamne, oare chiar nu l-a dorit şi ea? încercă să reflecteze. Ea i-a răspuns la sărut? L-a mângâiat şi ea? Nu-şi mai amintea. A fost atât de copleşit de ea, de nevoia lui, încât acum nu-şi mai amintea ce a făcut ea.

- Nu, zise ea calm. Am vrut şi eu. Aceasta e problema, închise ochii din nou, doar o clipă. Părea că încearcă să reconstituie ceva din interiorul ei, apoi i-a deschis iar. Ai putea să mă ajuţi?

El dădu să spună da, că o va ajuta. Ar face orice i-ar sta in putere să o protejeze de unchiul lui, să-i salveze familia şi să-i menţină în şcoală pe fraţii ei, dar văzu că ea îi face semn spre

simiul furoului, şadar înţelese că practic ea vrea să fie ajutată s.i se îmbrace.

Aşa că asta a iăcut. A ajutat-o să-şi lege şnurul de la furou, ,ipoi i-a încheiat nasturii, iară să spună un cuvânt. Apoi ea s-a aşezat la fereastră, iar el cât mai departe, pe un fotoliul de lângă

Aşteptau şi aşteptau. Iar în final, parcă după câteva ore, Ananbel se ridică şi zise:

- S-a întors.

Sebastian se ridică şi o văzu pe Annabel cum urmăreşte pe Icreastrâ, foarte atentă, coborârea din trăsură a Oliviei. Când se întoarse spre el, Sebastian se trezi că întreabă:

- Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Capitolul optsprezece

Annabel era cât pe ce să cadă din picioare.

- Cum?

- Nu e chiar răspunsul pe care-l aşteptam, a vorbit el foarte încet.

Cu toate acestea, ea părea că nu mai poate respira.

- Vrei să te căsătoreşti cu mine?

El înclină capul într-o parte şi zise:

- Cred că despre asta era întrebarea mea, da.

- Dar nu trebuie să faci asta, îl asigură Ananbel, pentru că... pentru că era o proastă şi asta fac idioatele când bărbaţii le cer mâna. Le spun că nu sunt nevoiţi să le ceară.

- Spui că nu vrei? întrebă el.

- Nu!

- Atunci ai spus da, surâse el.

- Nu. Doamne, o luase ameţeala.

El făcu un pas spre ea.

- Annabel, nu vorbeşti clar.

- Dinadins m-ai luat prin surprindere, il acuză ea.

- M-am luat şi pe mine prin surprindere, recunoscu el.

Ea apucă strâns spătarul scaunului pe care a stat la fereastră. Era o piesă de mobilier absolut inconfortabilă, dar era singura de la fereastră, iar ea a dorit să se uite după lady Olivia şi... Doamne, dar de ce se gândea acum la un fotoliu neînsemnat? Sebastian Grey tocmai a cerut-o în *căsătorie*.

Se uită pe fereastră. Lady Olivia nu coborâse încă din

trăsură. Avea două minute, cel mult trei.

De ce? l-a întrebat ea pe Sebastian.

- Tu mă întrebi pe mine de ce?

Nu sunt o domnişoară la ananghie, zise ea. Mă rog, *sunt*, dar nu este responsabilitatea ta să mă salvezi.

Nu, recunoscu el.

Pregătise un argument, nu unul coerent, dar totuşi, un argument, insă replica lui o lăsă perplex.

Nu?

- Ai dreptate. Nu este responsabilitatea mea. Făcu câţiva paşi spre ea. Ar ti, totuşi, plăcerea mea.

- Vai de mine.

El zâmbi.

- M-am întors! se auzi vocea Oliviei. Era în hol.

Annabel se uita la Sebastian. De-abia mai putea să respire.

- Te-am sărutat cum numai un soţ îşi sărută soţia. Acum ajunsese periculos de aproape de ea. într-un fel, Annabel nu mai putea să respire. Cred – şopti el, iar răsuflarea lui caldă purta cuvintele spre urechile ei, dar îi încălzea pielea – că şi ţie ţi-a plăcut.

- Sebastian! era lady Olivia. Oh!

- Mai târziu, Olivia, zise el, fără să se întoarcă spre ea. Şi închide uşa.

Annabel auzi cum se închide uşa.

- Domnule Grey, nu sunt sigură că...

- Nu crezi că a venit vremea să-mi spui Sebastian?

Ea înghiţi în sec.

- Sebastian, eu...

- îmi cer scuze, zise din nou lady Olivia, care dădu buzna în sufragerie. Nu pot.

- Ba da, Olivia, poţi, zise poruncitor

Sebastian.

- Nu, chiar nu pot. Este casa mea, ea este necăsătorită şi...

- Şi eu o întreb acum dacă vrea să fie soţia mea.

- Oh! Uşa se închise din nou.

Annabel se străduia să rămână raţională, însă ii era dificil. Sebastian o privea de la înălţimea lui, surâzător, de parcă ar fi mâncat-o din cap până-n picioare, iar ea începuse să simtă nişte senzaţii ciudate în zone ale corpului pe care uitase că le are. Nu putea să uite că lady Olivia se afla de partea cealaltă a uşii, dar nu putea să uite că...

- Stai puţin! exclamă ea şi ridică mina între ei. îl împinse uşor, dar văzu că el nu se clinteşte, aşa că îl îmbrânci.

El se dădu înapoi un pas, continuând să zâmbească.

- Ei i-ai spus că nu vrei să te însori cu mine, zise ea.

- Hmm?

- Acum câteva ore. Când eu plângeam. Ai spus că mă cunoşti de-abia de o săptămână.

- Oh, asta am spus, replică el deloc afectat.

- Credeai că nu am auzit?

- Dar chiar te cunosc de aproape o săptămână.

Ea nu răspunse, aşa că Sebastian se apropie şi-i fură un sărut scurt.

- M-am răzgândit.

- în... se uită disperată prin sufragerie, căutând din priviri un ceas... în două ore?

- Două ore şi jumătate, de fapt. O privi şarmant, cu un zâmbet păcătos. Dar au fost două ore şi jumătate intense, nu crezi?

Olivia dădu şi ea buzna, în sfârşit.

- Ce i-ai *făcut?* întrebă ea.

- Ai fi un spion groaznic, ştiai asta? o primi el.

Olivia traversă camera din câţiva paşi.

- Ai compromis-o în sufrageria mea?

- Nu, zise precipitat Annabel. Nu, nu. Nu, nu, nu.

Au fost suficienți de nu, se gândea Seb ironic.

- M-a sărutat, îi mărturisi Annabel, Oliviei. Dar asta a fost tot.

Sebastian îşi încrucişa braţele la piept.

- Când ai devenit aşa o puritană, Olivia?

- Vorbim de sufrageria mea!

El tot nu vedea care este problema.

- Nu ai fost aici, sublinie el.

- Exact, declară Olivia, apoi trecu pe lângă el şi merse la Annabel, pe care o luă de mână. Tu vii cu mine.

Ba nu era chiar aşa.

- Unde crezi că o duci? ceru el să ştie.

- Acasă. Am trecut pe acolo.Newbury a plecat.

Seb se aşează în faţa ei.

- Deocamdată nu mi-a dat un răspuns.

- O să ţi-l dea mâine. Olivia i se adresă Annabelei: Poţi să-i dai răspunsul mâine.

- Nu. Stai puţin. Sebastian se apropie de Annabel şi o trase brusc lângă el. Olivia nu trebuia să deturneze cererea lui în căsătorie. O ţinea strâns de mână pe Annabel şi aşa i-a spus Oliviei: Puţin mai devreme m-ai îndemnat să o cer de soţie, iar acum vrei să o iei de lângă mine?

- încercai să o seduci.

- Dacă aş fi încercat să o seduc, mârâi el, ai fi asistat la o scenă cu mult diferita, când ai sosit.

- Eu sunt tot aici, zise Annabel.

- Poate că sunt singura femeie din Londra care nu s-a îndrăgostit de tine, declară Olivia, întinzând mâna spre Sebastian, cu arătătorul amenințător. Dar asta nu înseamnă că nu ştiu cât de şarmant poţi să fii.

- Dragă Olivia, ce grozave complimente, o tachina el.

Annabel ridică mâna şi interveni:

- Sunt aici, încă.

- O să se decidă în intimitatea camerei ei, nu în timp ce tu te uiţi la ea cu acei... cu acel... *ochi.*

Preţ de câteva secunde Sebastian amuţi. Apoi începu să râdă în hohote.

- Ce? ţipă la el Olivia.

Seb îi facu semn cu cotul Annabelei, apoi întoarse capul spre Olivia:

- De obicei mă uit la ea cu *nasul.*

Annabel strânse buzele, ca să nu râdă. Ce bine că draga lui Annabel avea un fin simţ al umorului.

Olivia i se adresă Annabelei acum:

- Este mai bun decât lordul Newbury, dar foarte puţin, zise ea ca un reproş.

- Ce se petrece aici? Era Harry, care apăru puţin şifonat, de parcă s-ar fi pieptănat cu degetele. Avea o pată de cerneală pe obraz. Sebastian?

Seb îi privea când pe vărul lui, când pe Olivia, apoi izbucni in râs şi se cufundă într-un fotoliu.

Harry clipea nedumerit şi ridica din umeri, ca şi când nu se întâmpla nimic neobişnuit acolo.

- Oh, bună ziua, miss Winslow. Nici nu v-am văzut.

- Ţi-am spus că îţi vei aminti cum arată, mormăi Olivia.

- Caut o pană de scris, zise sir Harry. Merse la un birou de la perete şi începu să scotocească prin sertare. Am stricat trei azi.

- Ai stricat trei pene de scris? se miră Olivia.

- Din cauza femeii aceleia, doamna Gorely. Are nişte fraze... Dumnezeule, nu se mai termină. Nici nu ştiu dacă am priceperea să le traduc.

- Dă-ţi silinţa, îl sfătui Sebastian.

- Tu ce ai păţit? îl întrebă Harry, uitându-se la

el cu atenție.

Seb flutură o mână prin aer.

- M-am distrat și eu pe socoteala soției tale.

Harry se uită spre Olivia, care îşi dădea ochii peste cap. Apoi i se adresă Annabelei:

- Câteodată amândoi sunt obositori. Sper că v-aţi simţit binevenită, totuşi.

Ananbel roşi, iar tenul ei deveni trandafiriu.

- Mmm, chiar aşa a fost, se bâlbâi ea.

Harry nu se pricepea la tenul doamnelor, deci nu remarcă nimic.

- Ah, iată una, spuse Harry şi ridică o pană. Nu mă luaţi in seamă. Continuaţi ce făceaţi când... Se mai uită o dată la Sebastian şi clătină din cap.

- Eu aşa voi face, zise el ceremonios. Parcă depusese un jurământ. îi plăcea cum sună.

- Ar trebui să plec acasă, zise Annabel.

Sebastian se ridică, acum serios.

- Te voi conduce.

- Ba nu o conduci tu, interveni Olivia.

- Ba da, se opuse el. Apoi ridică bărbia şi se maimuţări, prefăcându-se că se uită la ea cu nasul.

- Ce faci? izbucni ea.

- Mă uit la tine, vorbi el, de parcă ar fi cântat.

Annabel îşi acoperi gura cu palma.

- Cu nasu-ul meu, adăugă el, în cazul că Olivia nu a înţeles gluma de prima dată.

Olivia îşi acoepri faţa cu ambele mâini. Dar nu pentru că râdea.

Sebastian se înclină uşor spre Annabel, dar manevra nu era deloc uşoară, pentru că trebuia să ţină nasul îndreptat spre Olivia.

- Nu e sânul meu preferat, şopti el.

- Nici nu vreau să ştiu ce ai spus, îl dojeni Olivia, cu faţa tot acoperită.

- Nu, cred şi eu că nu vrei, acceptă el. Se îndreptă de spate şi zâmbi. O voi conduce pe Annabel acasă.

- Oh, te rog, zise Olivia, oftând.

Sebastian se înclină spre Annabel şi-i şopti la ureche:

- Am epuizat-o.

- M-ai epuizat pe *mine.*

- Nu încă.

Annabel roşi din nou. Sebastian era mândru că remarcă aceste schimbări de nuanţă la o femeie.

- Trebuie să-i acorzi măcar o zi ca să se gândească la cererea ta, insistă Olivia.

- Sir Harry ţi-a oferit şi ţie o zi? întrebă el.

- Asta nu e relevant, răspunse ea.

- Foarte bine, zise el. Mă plec în faţa experienţei vaste a dragei mele verişoare, completă el. Harry a fost cam al doisprezecelea bărbat care a cerut-o în căsătorie, îi explică el Annabelei. în timp ce eu nu am rostit niciodată cuvântul „căsătorie", in prezenţa unei femei, până astăzi.

Annabel surâdea, amuzată. Se simţea extrem de relaxată.

- Te voi vizita mâine, ca să primesc răspunsul, îi spuse el. Dar, între timp îi oferi braţul. Mergem?

Annabel se apropie de el, dar ezită.

- Cred că ar fi mai bine să merg singură acasă.

-Da?

- Oricum nu e mult de mers Şi... privi în pământ, muşcân- du-şi buza de jos.

El îi ridică bărbia.

- Vorbeşte clar, Annabel, îi şopti.

- Cred că îmi este foarte greu să gândesc clar,

când sunt în prezența ta.

Sebastian consideră remarca ei deosebit de promițătoare, intr-adevăr. Era un semn bun.

Annabel închise cu grijă uşa de la intrare şi se opri puţin, ca să asculte. în casă era linişte; poate – Doamne, ajută – bunicii ei ieşiseră. Puse cartea pe masa din hol, îşi scoase mănuşile, apoi luă iar cartea, cu gândul să urce în camera ei. Dar, după numai trei trepte urcate, bunica ei apăru în pragul sufrageriei.

- Iată-te, zise lady Vickers, evident îmbufnată. Unde naiba ai umblat?

- Am fost la cumpărături, minţi Annabel. M-am văzut cu o prietenă. Am mâncat o îngheţată.

Bunica ei oftă dezamăgită şi făcu un semn a lehamite.

- O să-ţi distrugi silueta.

Annabel se chinui să zâmbească şi-i arătă cartea pe care i-a imprumutat-o lady Olivia.

- Merg in camera mea să citesc.

Bunica ei a aşteptat-o să facă primul pas pe treaptă, apoi a
zis:

- L-ai pierdut pe conte.

Annabel înghiţi în sec şi se întoarse.

- A fost aici?

Bunica ei o privi mijind ochii, iar dacă a bănuit că Annabel l-a evitat pe lordul Newbury, a evitat să o spună. Făcu semn cu capul spre sufragerie, evident, aşteptându-se ca Annabel să o urmeze. Ceea ce s-a şi întâmplat, iar Annabel a rămas în pragul uşii, în timp ce bunica ei s-a îndreptat spre servantă şi şi-a turnat ceva de băut.

- Ar li fost mult mai convenabil, dacă ai fi fost şi tu aici, zise lady Vickers, dar mă bucur să spun că bunicul tău a reuşit să-l pună la curent cu situaţia. Şi mai trebuie să ştii că am ascultat la uşă aproape tot timpul. Bunicul tău a uitat să menţioneze despre familia ta din Gloucestershire, aşa că am intervenit eu.

- Ai itnervenit?
- Poate că am eu cincizeci şi trei...

Şaptezeci şi unu.

- ...dar am încă mintea ascuţită. Lady Vickers puse paharul pe masă, apoi se întinse şi părea foarte mulţumită de sine. Newbury va avea grijă ca toţi cei patru fraţi ai tăi să aibă studiile universitare plătite şi s-a oferit să cumpere o funcţie pentru cel ce va dori asta. Cât despre surorile tale, am reuşit să obţin promisiunea unei zestre neînsemnate, dar oricum, este mai mult decât ai avut tu. Sorbi din pahar, apoi începu să chicotească. Tu oricum, ai pus mâna pe un conte.

Era tot ce şi-ar fi dorit Annabel. Fraţii şi surorile ei vor avea siguranţă. Vor avea tot ce le trebuie.

- El nu vrea să aveţi o logodnă prelungită, zise lady Vickers. Ştii că îşi doreşte un fiu şi asta repede. Oh, nu mă privi aşa. Ştiai că va veni şi momentul acesta.

Annabel clătină din cap.

- Eu... nu mă uitam nicicum. Voiam doar să....

- Dumnezeule, exclamă lady Vickers. Chiar cred că trebuie să purtăm discuţia aceea.

Annabel spera din suflet că nu.

- Of. Aşa am procedat cu mama ta şi cu mătuşa ta, Joan. Voi avea nevoie de ceva mai multă băutură decât de obicei, dat fiind că e vorba de tine.

- Este în regulă, zise supusă Annabel. Nu trebuie să vorbim.

- Nu zău? zise ironic bunica ei, devenind dintr-odată interesată.

- Vrea să spun că nu acum, clarifică Annabel. Sau poate, niciodată. Cu tine... continuă ea, cu glas stins.

-Ei?

- Sunt fată din provincie, zise ea, aparent deloc mândră de originile ei. Multe animale... şi... eu...

- Uite, zise lady Vickers. Poate că ştii lucruri despre oi, pe care sigur nu vreau să le aud, dar mai ştiu şi

eu cum e să fii măritată cu un nobil supraponderal.

Annabel se cufundă într-un fotoliu. Orice cunoştinţe era dispusă să-i împărtăşească bunica ei, nu era sigură că le putea asculta stând în picioare.

- Totul se reduce la un lucru, spuse lady Vickers, atenţionând-o cu arătătorul. Când l-ai simţit că a terminat, ridică-ţi picioarele drepte, în aer.

Annabel simţea cum i se scurge tot sângele din obraji.

- Nu, aşa să faci, insistă bunica ei. Crede-mă când îţi spun. Te va ajuta să păstrezi sămânţa lui înăuntru, iar cu cât rămâi însărcinată mai repede, cu atât mai curând nu va mai trebui să dormi în acelaşi pat cu el. Acesta, draga mea, este cheia unei căsnicii de succes.

Annabel îşi luă cartea, se ridică şi făcu câţiva paşi, parcă mergând prin ceaţă.

- Vreau să mă întind puţin acum.

- Sigur că da, drăguţo, zise lady Vickers. Oh! Aproape că am uitat. Diseară plecăm din oraş.

- Ce? Unde? Şi, se gândea ea, cum poate să-l anunţe pe Sebastian?

- Winifred este gazda unei petreceri neprogramate în provincie, zise ea, aşa că vei merge cu noi.

-Eu?

- Trebuie să merg şi eu, fir-ar să lie de nenorocită...

Annabel rămase cu gura căscată, în timp ce asculta invectivele şi jignirile enumerate de bunica ei.

- Nu pot să sufăr să merg in provincie, mormăi lady Vickers. Este o risipă de aer foarte curat.

- Chiar trebuie să mergem?

- Sigur că trebuie să mergem, prostuţo. Unii ditnre noi trebuie să ia problemele în mâinile lor.

- Ce vrei să spui? întrebă precaută Annabel.

- Este o văcuţă intrigantă, această Winifred,

dar îmi este datoare cu ceva, comentă aspru bunica ei. Aşa că a avut grijă

- să-l invite şi pe Newbury. Din păcate, nu am putut să o împiedic să-I invite şi pe celălalt.

- Pe Seb... domnul Grey? întrebă Annabel şi scăpă cartea din mână.

- Da, da, spuse alarmată lady Vickers. Aşteptă ca Annabel să-şi ridice de pe jos cartea căzută încă o dată, apoi să o pună pe masă. Nici nu pot să o consider vinovată, continuă ea. Va fi *invitaţia* sezonului.

- Iar el a acceptat să vină? Chiar dacă ştie că acolo va fi şi unchiul său?

- Cine ştie? De-abia astăzi după amiază a trimis invitaţiile. Lady Vickers ridică din umeri. Chiar *este* un bărbat fermecător.

- Ce legătură are asta cu... Annabel nu mai continuă. Nu voia să cunoască răspunsul.

- Plecăm peste două ore, anunţă lady Vickers, după ce işi termină băutura din pahar.

- Două ore? îmi este imposibil să fiu gata atât de repede.

- Ba sigur vei fi gata. Cameristele ţi-au pregătit deja lucrurile. Winifred nu locuieşte prea departe de oraş, iar in perioada aceasta din an soarele apune tîrziu. Cu o pereche de cai buni putem ajunge acolo pe la miezul nopţii. Aş prefera să plecăm in seara aceasta. Detest să călătoresc dimineaţa.

- Văd că eşti foarte ocupată, spuse Annabel.

- Sunt. Ai face bine să mă imiţi. Mai avem puţin şi punem mâna pe contele tău.

- Dar eu... Annabel îngheţă, amuţită de privirea din ochii bunicii sale.

- Cu siguranţă, zise lady Vickers şi miji ochii, aruncându-i priviri glaciale, doar mi s-a părut că vrei să spui că nu-l doreşti.

Annabel nu-i răspunse. în viaţa ei nu o auzise pe bunica ei vorbind pe un ton atât de ameninţător. Temătoare, începu să dea din cap.

- Foarte bine. Fiindcă ştiu sigur că nu ţi-ai dori să faci ceva care le-ar îngreuna şi mai mult viaţa fraţilor şi surorilor tale.

Annabel tacu un pas inapoi. Oare bunica ei o ameninţa?

- Of, pentru Dumnezeu. Nu mai afişa aerul acela îngrozit. Crezi că am să te bat?

- Nu! Doar că…

- Te vei mărita cu contele şi vei trăi în paralel cu nepotul.

- Bunico!

- Nu te mai uita la mine ca un nenorocit de puritan. Nici nu puteai să speri la o situaţie mai convenabilă. Dacă vei avea copilul cu cine nu trebuie, măcar rămâne totul în familie.

Annabel rămase fără grai.

- Oh, apropo, vine şi Louisa. Mătuşa aia a ei a răcit şi nu poate să o însoţească săptămâna aceasta, aşa că i-am spus că o luăm cu noi. Doar nu vrem să o lăsăm singură in camera ei, nu-i aşa?

Annabel clătină din cap.

- Bine. Pregăteşte-te. Plecăm peste o oră.

- Ai spus două ore.

- Asta am spus? lady Vickers ridică din umeri. Probabil am minţit. Mai bine, decât să fi uitat, în orice caz.

Annabel se uita cu ochi mari cum bunica ei iese din cameră. Cu siguranţă aceasta va rămâne pentru ea cea mai stranie zi. Doar că avea sentimentul că ziua de mâine va fi cu mult peste…

Capitolul nouăsprezece

A doua zi de dimineaţă

Sebastian ştia exact de ce a fost invitat la petrecerea dată de lady Challis. Nu l-a plăcut niciodată, aşa că niciodată până atunci el nu fusese invitat la vreun eveniment din casa lor. însă lady Challis era, in ciuda ipocriziei afişate uneori, o gazdă extrem de apreciată, iar dacă putea să organizeze petrecerea anului, aducându-i sub acelaşi acoperiş pe Annabel, Sebastian şi pe contele de Newbury, atunci Dumnezeu îi era martor că asta va face şi chiar foarte bine.

I.ui Seb nu-i convenea postura de marionetă a cuiva, dar nici nu intenţiona să-i permită lui Newbury acces nestingherit la Annabel, dacă refuza invitaţia.

În plus, îi spusese Annabelei că-i acordă o zi pentru a se gândi la propunerea lui şi intenţiona să-şi ţină promisiunea. Dacă ea va fi în Berkshire, în casa lordului şi a soţiei sale, lady Challis, atunci acolo va fi şi el.

Cu toate acestea, Seb nu era nesăbuit şi ştia că lady Vickers, Challis şi oricare alte amice vor mai participa la eveniment îl vor încuraja pe lordul Newbury în bătălia pentru Annabel. Cele mai reuşite războaie nu s-au câştigat niciodată de unul singur, aşa că l-a târât pe Edward din patul său şi l-a împins în trăsura care-i ducea spre Berkshire. Edward nu fusese invitat, dar era tânăr, necăsătorit, iar din câte ştia Sebastian, încă avea toţi dinţii în gură. Ceea ce însemna că niciodată lui nu-i va fi refuzat accesul la o petrecere câmpenească. Niciodată.

- Harry şi Olivia ştiu că le-ai furat trăsura? întrebă Edward, frecându-se la ochi.

- Termenul corect este rechiziţionat şi da, ei ştiu. Oarecum. Sebastian le-a lăsat un bilet.

- Cine mai vine acolo? întrebă Edward, căscând.

- Pune mâna la gură.

Edward se uită chiorâş la el. Sebastian se uita afară, nerăbdător. Era aglomerat pe stradă, iar trăsura se strecura încet printre obstacole.

- în afară de miss Winslow şi unchiul meu, nu am nicio idee.

- Miss Winslow, zise Edward, oftând.

- Te rog, nu! scrâşni din dinţi Sebastian.

-Ce?

- Nu face mutra asta când te gândeşti la ea.

- Ce mutră?

- Aceea pe care o ai când... Seb făcu o grimasă de câine cerşetor şi scoase limba prin colţul gurii. Mutra asta.

- Mă rog, trebuie să recunoşti, este foarte...

- Nu mai spune nimic, îl avertiză Seb.

- Voiam să spun încântătoare, îl informă Edward.

- Ba nu.

- Are cei mai frumoşi....

- ***Edmmil***

- ....ochi. Edward zâmbi triumfător.

Sebastian se uita la el cu dispreţ, îşi încrucişa braţele la piept şi apoi privi pe fereastră. După câteva secunde îl privi din nou şi îi trase un şut lateral, în gleznă, ca măsură de precauţie.

- Asta pentru ce a fost?
- Pentru acel comentariu inadecvat pe care intenţionai să-l faci.

Edward începu să râdă. Pentru prima dată Sebastian nu simţea că se râde împreună *cu* el. De această dată era clar că se râde *de* el.

- Trebuie să spun, începu Edward, este foarte amuzant să te îndrăgosteşti de femeia pe care unchiul tău vrea să o ia de soţie.

Sebastian se foi pe banchetă, deloc încântat.

- Nu sunt îndrăgostit de ea.

- Nu, îl ironizâ Edward, doar vrei să te însori cu ea.

- Ţi-a spus Olivia? La naiba, doar i-a spus Oliviei să nu scoată o vorbă.

- Nu mi-a spus ea, recunoscu Edward şi rânji. Tu ai făcut-o.

- Puştiule, mormăi Seb.

- Crezi că va spune da?

- De ce nu ar spune da? zise Seb defensiv.

- Nu mă înţelege greşit, dacă aş fi femeie, nu m-aş gândi că aş prefera să mă mărit cu altcineva…

- Cred că vorbesc în numele tuturor bărbaţilor din lume, când spun că mă simt uşurat că nu-ţi trece prin cap una ca asta.

Edward nu gustă gluma, dar nu se supără.

- Datorită lui Newburypoate deveni contesă, îi aminti el.

- Poate şi eu aş reuşi asta, mormăi Seb.

- Credeam că nu-ţi pasă de titlul nobiliar.

- Nu-mi pasă. Chiar nu-i păsa. Totuşi, în contextul actual, îi păsa. Cel puţin, nu e important pentru mine, adăugă el.

Edward îşi înclină uşor capul într-o parte, iar lui Sebastian mişcarea i se păru foarte cunoscută, dar nu ştia de unde să o ia. în cele din urmă realiză că parcă se uita în

oglindă.

- îl urăşte, se destăinui el.
- Nu ar fi prima femeie care se mărită cu un bărbat pe care-l urăşte, zise Edward şi căscă.
- Are de trei ori vârsta ei.
- Din nou, nu este prima.

Seb lovi cu palmele pe genunchi, de frustrare.

- De ce-mi spui toate astea?

- Pur şi simplu, cred că este bine să fii pregătit, zise Edward, devenind brusc serios.

- Aşadar crezi că va spune nu?

- Sincer, habar n-am. Nu v-am văzut niciodată pe amândoi în aceeaşi cameră. Dar aş prefera să te văd plăcut surprins, decât cu inima frântă.

- Inima mea nu se va frânge, bodogănea Seb. Pentru că ea nu va spune nu. Ea i-a spus că nu poate gândi limpede în prezenţa lui. Dacă exista o femeie care dorea să spună da unei cereri în căsătorie, aceea era Annabel.

Dar era de ajuns dorinţa de a spune da? Bunicii ei nu ar fi fericiţi, dacă-l va alege pe el, în locul lui Newbury. Iar el ştia că ea este foarte preocupată de lipsa de bani a familiei ei. Cu siguranţă, nu-şi putea alunga propria fericire, doar ca să câştige nişte bani. Doar nu erau într-o situaţie materială atât de precară. Era imposibil să fie aşa, dacă fraţii ei erau încă la şcoală. Iar Sebastian avea bani. Nu atât de mulţi cât avea Newbury – în fine, nici măcar pe aproape – dar avea ceva şi el. Mai mult ca sigur îndeajuns cât să plătească pentru educaţia fraţilor ei.

Mai mult ca sigur, dar Annabel nu ştia asta. Cei mai mulţi din societate îl considerau un vagabond amuzant. Până şi Harry era convins că vine să ia micul dejun la soţii Valentine, în fiecare zi, pentru că nu-şi permitea să dea bani pe mâncare.

Sebastian datora locul său în societate aspectului atrăgător şi farmecului personal. Dar şi pentru că exista posibilitatea ca unchiul lui să moară înainte de a lăsa în urmă un moştenitor. însă nimeni nu-şi închipuia că Sebastian are vreo formă de venit. în mod cert, nimeni nu bănuia că a câştigat o sumă frumuşică din scrisul

romanelor gotice, sub un pseudonim feminin.

După ce trăsura a scăpat de aglomerația străzilor din Londra, Edward a adormit imediat și așa a rămas până ce au ajuns la Stonecross, somptuosul conac în stil Tudor, care servea drept domiciliu de provincie al soților Challis. Seb era foarte atent și admira împrejurimile.

Parcă se întorsese in timp, în război, când mergea în recunoaștere în diferite locuri, ca să-i urmărească pe jucători. Asta a făcut el. Observa. Nu a fost niciodată unul dintre soldații de pe linia frontului. Nu s-a angajat niciodată în lupta corp la corp cu inamicul, nu l-a privit în ochi niciodată. A fost scos din acțiune după ce a supravegheat și a tras de la mare distanță.

Și nu a ratat niciodată.

Avea două dintre calitățile regăsite la toți trăgătorii de elită recunoscuți – ținta excelentă și răbdarea nelimitată. Nu trăgea dacă nu era totul perfect și niciodată nu-și pierdea capul. Chiar și în momentul când Harry era să fie ucis, fiind surprins de un căpitan francez, iar Sebastian a rămas perfect nemișcat. S-a uitat, a așteptat și nu a tras, până ce nu a venit momentul potrivit. Harry nu a știut niciodată cât de aproape a fost de moarte.

Sebastian vomitase in tufișuri.

Ciudat că acum se simțea din nou ca un soldat. Sau poate că nu era atât de ciudat. Fusese în război cu unchiul său întreaga lui viață.

În dimineața aceea, la micul dejun, lady Challis le-a informat pe Annabel și pe Louisa că majoritatea oaspeților, inclusiv lordul Newbury, vor sosi după amiaza, târziu. Nu a spus nimic de Sebastian, nici Annabel nu a întrebat. Asemenea întrebări ar fi fost imediat raportate bunicii ei, iar Annabel nu își dorea cu niciun preț să repete

conversația avută cu o seară în urmă.

Era o dimineaţă frumoasă de vară, iar Annabel şi Louisa .iu decis să iasă la plimbare împrejurul lacului, singure, fiindcă nimeni altcineva nu era interesat să meargă. Când au ajuns, l.ouisa a inceput să arunce cu pietre pe suprafaţa lină a apei, apoi le urmărea cum parcurg luciul apei.

- Cum ai făcut asta? întrebă Annabel.
- Să arunc piatra? Tu nu poţi?
- Nu. Fraţii mei mi-au spus mereu că fetele nu pot.
- Iar tu i-ai crezut?
- Sigur că nu. Dar am încercat ani de zile şi nu am reuşit să le dovedesc că se înşeală. Annabel ridică o pietricică şi încercă să o arunce paralel cu luciul apei. Se scufundă instantaneu.

Ca o piatră. Louisa o privi zâmbind, luă şi ea o pietricică şi-i dădu drumul să zboare.

- Unu... doi... trei... patru... *cincil* strigă ea mândră, numărând salturile făcute de piatră. Recordul meu este de şase.
- Şase? se minună Annabel, apoi privi dezamăgită. Chiar aşa?

Louisa mai căută o piatră.

- Tatăl meu mă ignoră in Scoţia, la fel cum face şi la Londra. Singura diferenţă este că, în loc să fiu ocupată cu sezonul, am la dispoziţie lacuri şi pietre. Ridică de jos o pietricică plată, netedă. Ani avut mult timp să exersez.
- Arată-mi cum să....

Louisa deja o trimisese să zboare pe suprafaţa apei.

- Unu... doi... trei... *patru.* Pufni pe nas, dezamăgită. Am ştiut că piatra e prea grea.

Annabel se uită cum verişoara ei mai trimite trei pietricele pe luciul lacului, fiecare sărind de cinci ori.

- Cred că sunt geloasă, recunoscu ea.

- Pe mine?

- Nici măcar nu pari destul de puternică, să ridici pietrele acelea, cu atât mai puţin să le trimiţi paralel cu suprafaţa apei. Nu vrei să-mi arăţi şi mie cum procedezi?

- Nu, o tachina Louisa. Vreau să fiu şi eu mai bună ca tine la ceva.

- *Spuneai* că poţi să trimiţi şase salturi.

- Da, pot, insistă Louisa.

- Eu nu am văzut că poţi. Annabel se aşează pe mal, intr-un loc uscat, pe iarbă. Eu am toată dimineaţa. Şi după amiaza, daca mă gândesc bine. Louisa bombăni, apoi îşi căută câteva pietricele şi reuşi să arunce intâi cu cinci salturi, apoi cu patru şi încă două cu cinci.

- Eu aştept! strigă Annabel.

- Am rămas fără pietricele bune!

- Ce scuză lamentabilă. Annabel se uită la unghiile de la mâini, să vadă dacă nu are murdărie sub ele, de când a încercat şi ea o aruncătură eşuată. Când privi pe luciul apei, văzu o pietricică lovind luciul o dată... de două ori... de trei ori... de patru ori... de cinci... de şase ori! Ai reuşit! exclamă ea şi sări intr-un picior.

- Dar nu am aruncat eu, spuse Louisa. S-au întors amândouă.

- Doamnelor, zise Sebastian, care făcea o plecăciune elegantă. Arăta superb şi la lumina soarelui de dimineaţa, parcă era şi mai elegant. Annabel remarcă de-abia acum părul lui roşcat, fiindcă nu-l mai văzuse atât de devreme. Se întîlniseră la lumina lunii şi după amiaza, iar la operă il văzuse la lumina lumânărilor. Lumina dimineţii era cu totul diferită.

- Domnule Grey, mormăi ea, cu sfială, deşi nu ştia de ce.

- A fost grozav! exclamă Louisa. Care este recordul dumneavoastră?

- Şapte?

-Zău?

Annabel nu o mai văzuse pe verişoara ei atât de

animată. Poate doar atunci când vorbea despre cărțile scriitoarei Gorely. Pe care Annabel va trebui să le citească.
începuse M/ss *Saimbury*

‚</ *Colonelul Misterios* seara trecută, dar a parcurs de-abia trei capitole. Prin câte a trecut biata miss Sainsbury în doar douăzeci şi patru de pagini. A supravieţuit holerei, apoi unei invazii de şoareci şi îşi fracturase glezna de două ori. Annabel realiză că problemele ei nu par decât pe jumătate groaznice, prin comparaţie.

- Miss Winslow, dumneata arunci cu pietricele pe luciul apei? întrebă politicos Sebastian.

- Spre marea mea ruşine, nu.

- Eu pot să arunc cu şase sărituri.

- Dar nu astăzi, adăugă Annabel.

Annabel ridică ameninţător degetul arătător, apoi căută şi ea o pietricică potrivită. Sebastian mergea în spatele ei, cu mâinile la spate.

- Ea ştie? o întrebă şoptit, tăcând semn cu capul spre Louisa.

Annabel clătină din cap.

- Ştie cineva?

-Nu.

- înţeleg.

Annabel nu-şi dădea seama ce a înţeles el, fiindcă ea sigur nu înţelegea.

- Cam subită această invitaţie în provincie, nu-i aşa? întrebă el.

- Cred că bunica mea a pus totul la cale.

- Dar pe mine ea m-a invitat?

- Nu. De fapt, parcă a zis că ea nu poate *împiedica* pe nimeni să te invite.

- Ce să fac, dacă sunt atât de iubit, râse el.

Annabel simţea inima bătând cu putere.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el, remarcându-i tresărirea.

- Nu ştiu, eu....

- Aceasta! anunţă Louisa, care ţinea în mână

o piatră rotundă şi plată. Este perfectă pentru aruncarea cu salturi.

- Pot să o văd? zise Sebastian.
- Doar dacă promiteţi să nu o aruncaţi.
- îmi dau cuvântul de onoare.

Ea îi dădu piatra şi el o examină, apoi i-o dădu înapoi, părând dezamăgit.

- Nu credeţi că merge? spuse Louisa.
- Nu e rea.
- încearcă să-ţi păcălească încrederea, zise Annabel.
- Aşa este? se miră Louisa.

Sebastian se uită lung la Annabel şi comentă:

- Mă cunoşti atât de bine, miss Winslow.
- Mi se pare că aţi făcut-o intenţionat, domnule Grey. Sebastian începu să râdă şi merse lângă un bolovan pe care se aşezase Annabel.
- îmi place verişoara ta, zise el.
- Şi mie.

Louisa se concentră şi aruncă piatra, spre admiraţia Annabelei.

- Şase! strigă Louisa. Am reuşit! Şase! Ţi-am spus că pot şase salturi! ii spuse mândră verişoarei sale.
- Acum ar trebui să încerci şapte, o îndemnă Sebastian.
- Nu azi. Azi închei în glorie, cu şase. Mai ales că nu v-am văzut cum aruncaţi cu şapte lovituri, ii spuse ea lui Sebastian.

Acesta ridică braţul, în semn că se simte învins.

- Au trecut prea mulţi ani de atunci.

Louisa râse.

- Eu închei pe ziua de azi şi merg să sărbătoresc victoria. Ne vom vedea mai târziu, *mult* mai târziu, poate. Cu acesta cuvinte, se retrase şi îi lăsă singuri

pe Annabel şi Sebastian.

- Am mai spus că îmi place de verişoara ta? glumi Sebastian. Cred că o iubesc, insistă el. în sens platonic, desigur, adăugă el şi înclină uşor capul spre ea.

Annabel trase adânc aer în piept, dar deveni agitată, de indată ce-l expiră. Ştia că el aşteaptă un răspuns, ba chiar *merita* unul. Doar că ea nu avea nimic, în afara unui sentiment groaznic de gol interior.

- Pari obosit, spuse ea. Chiar aşa era.

El ridică din umeri doar.

- Nu am dormit bine. Rareori reuşesc.

Vocea lui i se păru ciudată, aşa că îl privi cu mai mult interes. I I nu vedea asta; avea privirea fixată într-un punct pe pământ. Pe rădăcina unui copac. Apoi pe ghetele lui prăfuite, din cauza drumului prin pădure. Era ceva cunoscut în expresia lui şi .Annabel îşi aminti că avea exact aceeaşi faţă ca în ziua aceea, în parc, imediat după ce a distrus ţinta tinerilor.

Atunci nu a dorit să vorbească despre asta.

- îmi pare râu, începu ea. Mie nu-mi place dacă nu pot să adorm.

- Eu m-am obişnuit, mărturisi el.

- De ce? veni prompt întrebarea ei.

- De e? a urmat el, ca un ecou.

- Da. De ce ai probleme cu somnul? Ştii?

Sebastian se aşează alături de ea şi îşi mută privirea pe suprafaţa apei. Se gândi puţin, apoi vru să spună ceva, deschise gura, dar se răzgândi.

- Eu ştiu că trebuie să închid ochii, zise ea.

Cuvintele ei l-au făcut atent.

- Când încerc să dorm, adică, a venit clarificarea ei. Trebuie să închid ochii. Dacă stau doar întinsă şi mă uit pe tavan, ar fi ca şi când recunosc înfrângerea. Nu voi adormi cu ochii deschişi, asta-i sigur.

- Şi eu stau cu ochii pironiţi în tavan, recunoscu Sebastian, după ce reflectă câteva secunde.

- Păi vezi, asta e problema ta.

El se răsuci şi o văzu că-l priveşte cu ochi mari, sinceri. Se gândi că da, poate asta e problema. Poate că problemele cele mai complicate au răspunsuri simple.

Poate că *ea* era răspunsul lui simplu. Ar fi vrut să o sărute. I-a venit aşa, brusc, copleşitor. Doar că voia sâ-i atingă buzele cu gura. Nimic mai mult, un simplu sărut, drept recunoştinţă, de prietenie, poate chiar de iubire.

Doar că nu avea de gând să o sărute. Nu încă. Acum o vedea că stă cu capul înclinat într-o parte şi se uită la el – voia să ştie ce gândeşte. Voia să o cunoască. Să-i cunoască gândurile, speranţele şi temerile. Voia să ştie la ce se gândeşte ea in nopţile când nu poate să doarmă şi voia să ştie la ce visează, când in sfârşit adoarme.

- Mă gândesc la război, zise el. Nu a mai spus asta nimănui.

Ea dădu din cap scurt, imperceptibil.

- Cred că a fost oribil.

- Nu totul. Doar părţile la care mă gândesc eu noaptea... închise ochii o clipă, în încercarea de a alunga mirosul acru de praf de puşcă, de sânge şi, cel mai groaznic, zgomotul.

- îmi pare rău, spuse ea şi-i puse palma peste mână.

- Nu mai este la fel de rău cum a fost cândva.

- Atunci e bine. Zîmbi încurajator. Ce anume crezi că s-a schimbat?

- Eu... începu el, dar nu spuse nimic. Nu putea să-i spună ei. Nu încă. Cum ar fi putut să-i spună despre cărţile lui, când nici măcar nu ştia dacă ei îi plac? Nu l-a deranjat niciodată dacă Harry şi Olivia credeau că romanele doamnei Gorely erau oribile – de fapt, nu prea mult – dar, dacă Annabelei nu i-ar fi plăcut...

Ar fi fost prea greu de suportat.

- Eu cred că timpul vindecă toate rănile, zise el.

Annabel dădu iar din cap, discret, apoi se uită la el cu acelaşi mlcres.

- (',e este? întrebă el.

- (aed că ochii tăi au cam aceeaşi culoare ca ai mei, zise ea.

- înseamnă că vom avea copii frumoşi, cu ochii verzui, spuse el, tară să se gândească prea mult.

Asta a făcut-o să renunţe la privirea aceea suavă, cu care-l urmărea, aşa că acum nu se mai uita la el. La naiba. Nu a avut intenţia să o preseze. Nu încă, mă rog. în clipa aceasta era pur şi simplu *fericit*. Se simţea pur şi simplu confortabil. A spus unul dintre secretele lui unei alte fiinţe şi cerul nu s-a prăbuşit pe pământ. Ce senzaţie minunată.

Ba nu, cuvântul nu era bine ales. Ce frustrant. El se pricepea să găsească întotdeauna cuvintele potrivite, dar acum nu ştia cum să explice. Se simţea...

Uşurat.

Uşor ca un fulg.

Odihnit. în acelaşi timp, parcă voia să închidă ochii, să-şi pună capul pe o pernă, alături de ea şi să doarmă. Nu mai simţise aşa ceva până atunci.

Acum a reuşit să strice totul. O văzu că se uită în pământ, palidă parcă, lipsită de orice culoare. Asta venea din interior. I se frângea inima.

Acum putea să vadă totul clar – viaţa ei ca soţie a unchiului său. Nu o va îngenunchia, dar pur şi simplu o va secătui de orice.

Nu putea să lase să se întâmple aşa. Pur şi simplu nu putea.

- Ieri te-am intrebat dacă te căsătoreşti cu mine, zise el.

Ea se uita în direcţie opusă. Nu în jos, ci în altă direcţie.

Nu avea un răspuns. Pe el îl durea mult lucrul acesta. Nici măcar nu-l refuza; pur și simplu implora să i se mai dea timp.

Implora în tăcere, se corectă el. Poate că şi mai exactă ar fi fost descrierea ca "evitarea efectiv a întrebării".

Totuşi, a cerut-o in căsătorie. Oare credea că el face uşor o asemenea ofertă? Şi-a închipuit mereu că femeia pe care o va cere va izbucni în lacrimi de fericire. Un curcubeu va apărea pe cer, fluturii vor zbura peste capetele lor şi toată lumea se va prinde într-o horă a bucuriei.

Sau, măcar ea va spune da. Nu se considerase genul de bărbat care ar cere în căsătorie o femeie care ar putea să spună nu.

Se ridică. Nu mai avea stare. Toată pacea aceea, uşurarea plăcută, dispăruseră.

Acum ce naiba putea el să facă?

Capitolul douăzeci

Annabel îl urmărea pe Sebastian cum se apropia de lac. Rămase pe mal, foarte aproape de apă, atât de aproape, că putea să-şi ude încălţările. Se uita spre malul opus şi rămăsese neclintit.

Nu era deloc în apele lui. Nu era... bine.

Sebastian era un bărbat zvelt, cu siluetă graţioasă. Fiecare mişcare a sa era un dans secret, fiecare zâmbet era un poem tăcut. Nu era bine acum. Nu era el.

Oare când a ajuns ea să-l cunoască atât de bine, încât să poată spune, după postura lui şi linia spatelui că nu era el însuşi? Şi de ce era atât de dureros să ştie că îl cunoaşte?

După aproape o eternitate, el se întoarse şi zise tară formalism:

- Din tăcerea ta eu deduc că nu ai un răspuns pentru mine.

După mişcarea uşoară a capului, el înţelese că nu.

- Chiar că încrederea mi-a fost păcălită, zise el. Ţi-am furat expresia.

- Lucrurile sunt foarte complicate, explică ea.

El îşi încrucişă braţele şi o privi întrebător. Şi uite-aşa, revenise. Nu mai era rigid, ci încrezător în el însuşi, când a avansat spre ea, cu o graţie arogantă care o fascina.

- Nu sunt complicate, zise el. Mai simplu de atât nici nu se poate. Te-am întrebat dacă te căsătoreşti cu mine, iar tu vrei asta. Tot ce trebuie să faci este să spui da.

- Nu am spus...

- Dar vrei, o încurajă el, cu o siguranţă de sine incredibilă. Ştii că vrei.

Desigur, avea dreptate, dar Annabel s-a lăsat provocată de mândria lui.

- Eşti foarte sigur pe tine.

El mai făcu un pas spre ea, zâmbind cuceritor. Seducător.

- Nu ar trebui să fiu aşa?

- Familia mea... şopti ea.

- Nu vor muri de foame. O atinse pe bărbie şi-i ridică uşor capul. Nu sunt un om sărac, Annabel.

- Suntem opt.

El reflectă puţin.

- Foarte bine, nu va muri nimeni de foame, dar probabil va trebui ca toţi să slăbiţi puţin.

Ea pufni de râs. O revolta uşurinţa cu care o făcea să râdă intr-un asemenea moment. Ba nu, adora asta. Nu, *¡1* iubea.

Of, Doamne.

O văzu că sare ca arsă.

- Ce este? o întrebă.

Ea clătină din cap.

- Spune-mi, insistă el şi o luă de mână, ca să o tragă mai aproape de el. S-a întâmplat ceva adineauri. Am văzut în ochii tăi.

- Nu, domnule....

- Sebastian, îi aminti el şi o sărută delicat pe frunte.

- Sebastian, zise ea cu glas stins. îi era foarte greu să vorbească, atunci când era atât de aproape de ea. îi era greu să gândească.

Buzele lui s-au apropiat de obrazul ei delicat şi moale.

- Am câteva moduri în care să te fac să

vorbeşti, şopti el.

- Cum?

îi prinse cu buzele buza inferioară, apoi alunecă spre urechea ei.

- La ce te gândeai? îi şopti senzual.

Doar un geamăt se strecură de pe buzele ei.

- Va trebui să fiu ceva mai convingător. Acum mâinile lui .111 alunecat uşor pe spatele ei, până ce i-au cuprins fesele şi uşor, uşor a lipit-o cu totul de trupul lui. Annabel îşi lăsă capul pe spate, într-o încercare de a rezista atacului senzual la care o supunea, dar chiar şi aşa respira cu greutate. Trupul lui viguros si fierbinte trăda pasiunea, mai ales că acum îi simţea şi erecţia inevitabilă.

- Te doresc, şopti el. Ştiu că şi tu mă doreşti.

- Aici? reuşi ea să rostească.

El râse scurt.

- Sunt ceva mai rafinat de atât. Dar, aici chiar *suntem* singuri, adăugă el, gânditor. O văzu cum dă din cap.

- Niciunul dintre oaspeţi nu a sosit încă. Sebastian îşi continuă atacul sărutărilor pe lobul urechii. Şi cred că nu greşim dacă presupunem că verişoara ta minunată nu ne va deranja.

- Sebastian, eu....

- O vom ruga să fie naşa copiilor noştri.

- Ce? reuşi ea să spună. Mâna lui se strecura abil pe sub fusta ei şi urma în sens ascendent, pe piciorul ei. Tot ce-şi dorea – Doamne, cât era de păcătoasă – era să se aplece puţin şi să depărteze picioarele, ca să-i permită lui să facă mai uşor ce voia să-i facă.

- O să-i înveţe să arunce cu pietricele pe suprafaţa apei şi să le numere salturile, continuă el, apoi începu să-i dezmierde locul sensibil de deasupra genunchiului. Annabel se înfioră de plăcere. Te gâdili aici? o întrebă în glumă. Urcă mai departe. Vom avea o mulţime de copii, cred. Mulţi, foarte mulţi.

Trebuia să-l oprească într-un fel. Trebuia să spună ceva, să-i spună că nu s-a decis deocamdată, că nu putea promite,

până ce nu va avea destul timp să reflecteze la rece, iar asta nu putea

să facă în prezența lui. El vorbea despre viitor, despre copii, iar ea știa că tăcerea ei putea fi interpretată ca o confirmare.

Sebastian începu să-și plimbe delicat degetele în sus și în jos pe partea interioară a pulpei.

- Sub nicio formă nu cred că *tiu* vom avea mulți copii, murmură el. Buzele fierbinți au găsit din nou lobul urechii. Nu te voi lăsa să cobori din pat.

Annabel simțea cum i se înmoaie genunchii.

Acum un deget al lui își croise drum mai sus, ajungând la încheietura pulpei fierbinți cu șoldul.

- Să-ți spun ce mi-am pus în gând să fac acolo? în patul nostru?

Ea clătină din cap. El zâmbi, iar ea simți cum buzele lui lipite de urechea ei se arcuiesc într-un zâmbet, iar răsuflarea lui toridă o topeau de plăcere.

- Mai întâi, șopti el, o să am grijă ca să simți tu plăcere.

Un geamăt scurt îi scăpă Annabelei. Sau să fi fost un țipăt?

- Voi începe cu o sărutare, spuse el, cu gura tot lipită de ea. Dar mă întreb, unde?

- Unde? șopti ea. Nu era o întrebare, ci mai degrabă un ecou al neîncrederii. îi atinse gura. Pe buze? Poate. Trasă cu degetul linia gâtului ei. îmi place locul acesta. Și cei doi... Cuprinse în palmă unul din sâni și strânse ușor. M-aș pierde în ei toată ziua.

Annabel se arcui pe spate, ca să-i ofere tot mai mult din trupul ei. Simțea cu disperare că-l dorește. Gândul ii stătea neîntrerupt la cum i-a dezmierdat el sânii în sufrageria soților Valentine. Toată viața ei și-a detestat această parte a corpului, din pricina modului în care o priveau bărbații, fluierând, când se îmbătau, de parcă ar fi putut să o

culeagă, ca pe un fruct pârguit.

Însă Sebastiana a făcut-o să se simtă frumoasă. I-a adorat corpul, iar asta a facut-o şi pe ea să-şi agreeze corpul.

După ce şi-a strecurat mâna pe sub furoul ei, s-a plimbat cu degetele peste mamelonul ei şi i-a şoptit tandru:

- Nu ai idee cât de mult voi iubi locul acesta.

Annabel se simţea pur şi simplu gâtuită de senzaţia nouă, plăcută şi iirebinte, pe care i-o producea mâna lui, pendulând între cei doi sâni. Dacă şi-ar da jos rochia, i-ar înlesni accesul mai uşor. Chiar şi aşa, el îi dezmierda cu plama sânii, îi frământa şi sugea pe rând din cele două izvoare de senzualitate.

- Oh, Doamne, se trezi ea că geme.

- La ce te gândeşti? şopti el.

Ea clătină din cap, pierdută în senzaţii. Nu putea să dea glas fantasmelor sexuale care-i treceau prin gând.

- Te gândeşti poate la alte locuri und te-aş putea săruta?

Doamne, spera că nu aşteaptă un răspuns de la ea.

- Aş putea să te sărut în cu totul alt loc, o tachina el. Mâna care se lipise de pulpa ei începuse să urce spre încheietura piciorului, să strângă pătimaş locul ascuns între pulpe. Vreau să-ţi ofer plăcere, murmură el, să-ţi provoc plăceri absolut copleşitoare şi pentru asta cred că ar trebui să te sărut aici. Cu aceste cuvinte el îşi insinuă delicat un deget în feminitatea ei ascunsă.

Ea tresări şi se încordă, aproape să se retragă, dar cealaltă mână a lui o ţintuia pe loc.

- îţi place asta? o întrebă şi începu să-şi mişte degetul în cerc, pe măsură ce o pătrundea tot mai adânc. Ea dădu din cap afirmativ. Sau poate şi-a închipuit doar. Oricum, nu putea să vorbească acum.

Un al doilea deget s-a strecurat lângă primul şi, cu blândeţe şi răbdare, amândouă lărgeau deschiderea strâmtă, dar umedă şi clocotind de aşteptare şi anticipaţie. Annabel se arcui mai mult şi-l apucă strâns de umeri, temătoare să nu

cadă din picioare, de atâta emoţie sexuală.

- Cred că ai gust divin, continuă el, dar nu se opri până ce nu a simţit-o că a explodat în braţele lui. Aş vrea să te ling aici.

îşi trecu uşor degetul peste pielea ei delicată. Apoi aş linge şi aici. Repetă mângâierea pe pliul opus. Apoi m-aş opri cu limba aici. îşi fixă buricul degetului pe punctul el cel mai sensibil şi ascuns, iar ea aproape că ţipă de plăcere.

O presă cu buzele pe lobul urechii.

- Şi aici aş linge.

Annabel se agăţă de el şi mai intens, lăsându-se cu toată greutatea în palma lui.

- Dar poate că nici asta nu ar fi de ajuns, şopti el. Eşti o femeie hotărâtă şi poate că m-ai pune la treabă, ca să-ţi fac plăcere.

- Oh, Sebastian, murmură ea.

- Cred că ar fi potrivit să te ating puţin mai adânc. Unul din degetele lui se strecură imediat în centrul ei, în sens circular, apoi pătrunse înăuntru. Uite aşa, zise el. Aşa îţi place?

- Da, se înfioră ea. Da.

începu acum o mişcare de du-te vino în intimitatea ei.

- îţi place?

-Da.

Oh, era atât de păcătos, iar ea era la fel de păcătoasă, iar el ii făcea lucruri păcătoase. Toate gândurile ei erau dominate de acela că se află în aer liber şi că oricine ar putea să-i găsească acolo, iar această teamă făcea situaţia şi mai delicioasă.

- Dă-ţi drumul, Annabel, ii şoptea el la ureche.

- Nu pot, scânci ea şi strânse picioarele împrejurul lui. Simţea un fel de durere necunoscută înăuntru, ca o tensiune sublimă. El îi provoca acel gen de durere, iar ea nu ştia cum să o oprească. Nici măcar nu ştia dacă vrea să o oprească.

- Dă-ţi drumul, şopti el iar.

- Eu... eu...
- O să vorbeasc foarte desluşit, zise el zâmbitor, Annabel...
- Oh!...

Acum ea nici nu mai ştia dacă a fost o eliberare sau nu, dar ceva în ea parcă a explodat. L-a strâns tare de umeri, gâfâind sacadat, apoi s-a simţit ca o păpuşă fără viaţă în braţele lui. El a dus-o pe un petec de iarbă şi a lăsat-o să se aşeze acolo, apoi s-a întins tulburată, lăsând razele soarelui să-i scalde faţa.

- îmi place cum arăţi in verde, spuse el.

- Dar port roz, zise ea, fără să deschidă ochii.

- Ai arăta mai bine, dacă ai rămâne fără haine, zise el şi o sărută pe nas. Ai fi doar tu şi iarba.

- Nu ştiu ce mi-ai tăcut adineauri, zise ea. Părea fermecată. Nu şi-a amintit alt moment din viaţă când să fi simţit aşa ceva.

- M-am gândit la alte zece lucruri pe care să le fac cu tine, zise el, după ce o sărută pătimaş.

- Cred că m-ai omorâ.

- Avem nevoie de mai multă practică, zise el amuzat. Clar, trebuie să fii mai rezistentă.

În sfârşit, Annabel deschise ochii şi-l privi. Stătea şi el întins, alături de ea, cu capul sprijinit pe braţele îndoite la ceafă. Avea un fir de trifoi în mână şi îi gâdila nasul cu acesta.

- Eşti atât de frumoasă, Annabel.

Ea oftă de fericire. Se simţea frumoasă.

- Ai de gând să te căsătoreşti cu mine?

Ea închise ochii din nou. Se simţea vlăguită.

- Annabel?

- Vreau să o fac, zise ea timid.

- De ce mă laşi să cred că nu este acelaşi lucru cu un da simplu?

Ea oftă din nou. Soarele dansa pe chipul ei. Nu o mai deranjau nici pistruii.

- Ce să mă fac cu tine? zise el. îl auzi cum se mișcă, apoi vocea lui se apropie mult. Să știi că pot să găsesc tot felul de căi prin care să te compromit.

Ea chicoti.

- Stai să număr. Numărul zece...

- Şi eu fac aşa, zise ea. Se bucura de căldura razelor blînde.

- Ce faci?

- Număr din zece în zece. Este număr rotund.

- Mie îmi plac lucrurile rotunde, spuse şi o muşcă de lobul urechii.

- Opreşte-te. De fapt, nici ea nu dorea să se oprească.

- Ştii de unde ştiu că te vei căsători cu mine?

Ea deschise ochii acum. Părea foarte sigur pe sine.

- De unde?

- Uită-te la tine. Eşti atât de fericită şi împlinită. Dacă nu te-ai mărita cu mine, ai alerga precum găinile – ba nu, precum curcanii – ţopăind şi mirându-te de *ce am făcut* sau *ce ai făcut tu*, sau ce *am făcut noi amândoi*[7].

- Să ştii că mă gândesc la lucrurile acestea, i-a spus ea.

- Exact.

- Nu mă crezi.

- Nicio secundă, zise el. Dar, încă nu a trecut ziua şi eu sunt bărbat de cuvânt, aşa că nu te voi mai cicăli. Se ridică şi întinse mâna, să o ajute.

Annabel se ridică, ajutată de el şi zâmbea.

- Dar asta nu a fost cicăleală?

- Dragă domnişoară Winslow, nici nu am început să te cică- lesc. Privirea lui căpătase un aer malefic, seducător şi păcătos. Hmmm.

-Ce?

El o luă de braţ şi, în timp ce mergeau pe alee, o întrebă:

- A existat vreodată un concurs cu Singurul

Winslow care a învins la Concursul de Cicăleli?

Ea începu să râdă şi la fel de veselă a fost pe tot drumul înapoi spre Stonecross.

Capitolul douăzeci şi unu

Seara, mai târziu

- L-ai văzut în după amiaza aceasta?

Annabel ar fi întors capul spre Louisa, care tocmai intrase în cameră, dar Nettie îi ţinea părul strâns, ca să i-l împletească.

- Pe cine să văd? întrebă Annabel. Au! Nettie!

Nettie o strânse şi mai puternic şi reuşi să încheie împletitura, pe care i-o prinse la spate.

- Stai liniştită şi voi termina mai repede.
- Ştii bine despre cine vorbesc, spuse Louisa şi îşi trase un scaun.
- Ai purtat albastru, zise Annabel, zâmbindu-i. Este culoarea mea preferată pentru tine.
- Nu încerca să schimbi subiectul.
- Nu l-a văzut, răspunse Nettie.
- Nettie!
- Bine, dar nu l-ai văzut, declară camerista ei.
- Nu l-am văzut, confirmă Annabel. Nu de la prânz.

Masa de prânz a fost servită în aer liber, iar locurile la mese
nu fuseseră prestabilite, aşa că Annabel a ajuns la aceeaşi masă cu Sebastian, vărul lui, Harry şi Louisa. S-au simţit minunat, dar la un moment dat lady Vickers i-a solicitat Annabelei câteva minute, penrtu o discuţie între patru ochi.

- Ce încerci să faci? întrebă ea, imediat ce s-au depărtat puţin de comesenii ei.

- Nimic, insistă Annabel. Luisa şi cu mine...

- Aici nu e vorba de verişoara ta, i-o reteză scurt Iady Vickers. O strânse de braţ şi continuă: Vorbesc despre dl Grey, care nu este, ţin să subliniez, contele de Newbury.

Annabel observă că tonul ridicat al bunii ei atrăgea atenţia celorlalţi, aşa că vorbi ea pe un ton cât mai scăzut, sperând că bunica ei va face acelaşi lucru.

- Lordul Newbury nici măcar nu a venit încă, zise ea. Dacă era aici, eu aş fi....

- Stat la masă cu el? continuă lady Vickers, ironic. I-ai fi sorbit şi lui cuvintele din gură şi te-ai fi comportat şi cu el ca o desfrânată?

Annabel tresări, consternată de remarca bătrânei.

- Toată lumea se uită la tine, zise printre dinţi lady Vickers. După ce te vei mărita, vei putea să faci tot ce doreşti. Eu însămi iţi voi spune cum stau lucrurile. Dar, deocamdată, rămâi – şi trebuie să rămână şi reputaţia ta – pură ca zăpada.

- Ce-ţi imaginezi că am tăcut? spuse Annabel cu mult calm. Evident că bunica ei nu ştia nimic despre cele petrecute pe malul lacului. Nimeni nu văzuse.

- Chiar nu te-am învăţat nimic? o întrebă lady Vickers, uitându-se cu o privire aspră la ea, dar complet trează, după cum şi-a dat seama Annabel. Nu contează ce faci, dar contează ceea ce cred oamenii că faci. Iar tu te uiţi la bărbatul acela de parcă ai fi îndrăgostită de el.

Dar ea chiar era.

- O să încerc să nu mai fac asta, zise Annabel.

îşi termină bucatele din farfurie, asta pentru că nu ar fi putut să plece în camera ei, imediat după ce bunica ei a dojenit-o în public. însă, imediat ce a terminat de mâncat, s-a scuzat şi s-a retras toată după amiaza. I-a spus lui

Sebastian că are nevoie să se odihnească. Ceea ce era adevărat. Dar şi mai adevărat era că nu dorea să fie prezentă când va sosi unchiul lui.

Se aşeză pe pat şi se delecta cu *Miss Sainsbury* şi cu colonelul ei misterios. îşi zise că merita o după amiază întreagă exclusiv pentru sine. Avea multe lucruri la care să se gândească.

Ştia ce vrea să facă şi ştia ce *trebuie* să facă, iar aceste lucruri nu erau deloc identice. Ştia la fel de bine că, dacă îşi va ţine mintea ocupată toată după amiaza cu o carte, poate ar reuşi să ignore marea încurcătură în care se afla.

Perspectiva era ademenitoare.

Poate că, dacă va aştepta suficient de mult, ceva se va întâmpla şi toate problemele ei vor dispărea.

Mama ei va putea găsi un colier cu diamant, pierdut m.u demult.

Lordul Newbury îşi va găsi o tânără cu şolduri chiar mai ample decât ale ei.

Poate va avea loc o inundaţie. Se va declanşa o molimă. Chiar aşa, erau multe calamităţi pe lume. Dacă o lua ca exemplu doar pe miss Sainsbury. Din capitolul trei şi până într-al optulea a căzut de pe puntea unui vapor, a fost capturată de un corsar şi era să fie călcată de o capră.

Nu i se puteau întâmpla şi ei astfel de lucruri?

Doar că o fată nu se putea ascunde prea mult, iar acum venise momentul să se aşeze în faţa oglinzii, să se lase trasă de păr in fel şi chip şi să fie informată de Louisa despre ce a pierdut.

- L-am văzut pe lordul Newbury, spuse Louisa.

Annabel oftă şi parcă gemu de durere în acelaşi timp.

- Stătea de vorbă cu lordul Challis. El... Louisa înghiţi în sec şi începu să se joace nervoasă cu dantela de la mânecile rochiei. A spus ceva despre o licenţă specială.

- *Ce?* Au!

- Nu te mai mişca atât de brusc, o certă Nettie.

- Ce a spus despre licenţa specială? şopti Annahel. Nu era necesar să vorbească în şoaptă. Nettie ştia foarte bine tot ce se întâmpla. Annabel avusese grijă să-i promită două bonete şi o pereche de pantofi, ca să păstreze tăcerea.

- Doar că a obţinut-o. Că de aceea a întârziat atât de mult. A venit direct de la Canterbury.

- Ai vorbit cu el?

Louisa clătină din cap.

- Cred că nici nu m-a văzut. Eram în bibliotecă şi citeam, iar uşa era deschisă. Ei doi vorbeau pe hol.

- O licenţă specială, repetă Annabel pe un ton trist. O licenţă specială. Asta însemna că un cuplu se putea căsători imediat, fără să anunţe oficial căsătoria. Se puteau salva trei săptămâni, iar ceremonia putea fi ţinută oriunde, în orice parohie. Chiar în orice moment al săptămânii, deşi majoritatea cuplurilor preferau să o facă tradiţional, duminica dimineaţa.

Annabel se privi in oglindă. Era joi seara.

Louisa o apucă de mână.

- Eu pot să te ajut, îi zise ea.

Annabel se întoarse către verişoara ei. Tonul ei o neliniştea.

- La ce te referi?

- Am... Louisa se opri şi se uită la Nettie, care îi prindea părul Annabelei cu o agrafă. Trebuie să vorbesc cu verişoara mea între patru ochi.

- Mai am puţin de aranjat aici, zise Nettie şi înfipse in părul Annabelei ultima agrafa. Apoi ieşi din dormitor.

- Am bani, zise Louisa, de cum s-a închis uşa. Nu prea mulţi, dar destui, ca să-ţi fie de ajutor.

- Louisa, nu.

- Niciodată nu cheltuiesc toţi banii de buzunar, l ata îmi dă mult mai mult decât am eu nevoie. Ridică din umeri şi privi tristă în podea. Face asta în compensaţie pentru absenţa lui la

- luate evenimentele importante din viaţa mea, sunt sigură. Dar asta nu contează. Voiam să spun că pot să trimit o sumă familie laie. Poate le va ajunge fraţilor tăi să achite încă un semestru de studii, măcar.

- Şi semestrul următor? zise Annabel. Pentru că va mai urma un alt semestru. Apoi un altul. Şi, oricât de generoasă ar li fost oferta Louisei, ea nu va dura la infinit.

- Vom rezolva cumva, când va veni timpul. Măcar în felul acesta vom câştiga puţin timp. Poate vei cunoaşte şi tu pe altcineva. Sau, poate că dl Grey...

- Louisa!

- Nu, ascultă-mâ, o întrerupse Louisa. Poate că are bani de care nu ştie nimeni.

- Nu crezi că ar fi spus ceva, dacă ar fi avut?

- El nu te-a...

- Nu, i-o retez scurt, Annabel, dar deja simţea un nod în gât. Era dificil. Era greu să se gândească la Sebastian şi la toate motivele pentru care nu ar trebui să se mărite cu el. Mi-a spus că nu este nici el sărac şi că nu vom muri de foame, dar, când i-am aminti că suntem opt în familia noastră, a glumit, spunând că va trebui să mai slăbim puţin!

Louisa păru că-i vine să râdă, dar se trezi la timp şi rămase serioasă.

- Mă rog, ştiam cu toţii că nu este atât de bogat, cum este contele. Dar, într-adevăr, cine este? Iar tu nu ai nevoie de bijuterii şi palate, nu-i aşa?

- Sigur că nu! Dacă nu era vorba de familia mea, aş fi...

- Ai fi ce? Ce, Annabel?

Aş fi acceptat să mă mărit cu Sebastian.

Problema era că nu putea să spună asta cu glas tare.

- Trebuie să te gândeşti la fericirea ta, spuse

Louisa.

- Tu la ce crezi că m-am tot gândit? Dacă nu m-aş fi gândit' la propria mea fericire, probabil că l-aş fi rugat pe conte să se însoare cu mine.

- Annabel, *nu poţi* să te căsătoreşti cu lordul Newbury.

Annabel îşi privea şocată verişoara. Pentru prima dată **o** auzise pe Louisa că ridică tonul.

- Nu te voi lăsa eu să faci asta, insistă Louisa.

- Tu chiar crezi că eu *doresc* să mă mărit cu el?

- Atunci nu o face.

Annabel încleştă dinţii, de frustrare. Nu faţă de Louisa. Faţă de viaţă.

- Eu nu pot face alegerile pe care le faci tu, zise ea în cele din urmă, căutând să păstreze un ton calm. Nu sunt fiica ducelui de Fenniwick şi nu am o zestre suficient de mare, ca să-mi permit să cumpăr un mic regat în Alpi, nu am fost crescută într-un castel şi...

Se opri. Privirea afectată din ochii Louisei a fost de ajuns.

- Nu am vrut să spun lucrurile sub forma asta, păru ea că se scuză.

Louisa rămase în tăcere câteva secunde, apoi spuse:

- Ştiu. Dar şi tu ştii că nici eu nu am posibilităţile *tale* de a alege. Bărbaţii nu s-au luptat niciodată pentru mine la White's. Cu mine nu a flirtat nimeni niciodată la operă şi, cu siguranţă, nimeni nu m-a comparat vreodată cu o zeiţă a fertilităţii.

Annabel se înduioşă.

- Ai auzit şi asta?

- îmi pare rău, zise Louisa, confirmând.

- Să nu-ţi pară. E nostim, într-un fel.

- Ba nu este, zise Louisa, deşi părea că face eforturi să nu zâmbească. Văzu că şi Annabel se

străduiește să rămână serioasă, așa că renunță. Da, este.

Apoi au început să râdă împreună.

()h, I.oiiisa, zise Annabel, după ce râsul s-a stins într-un zâmbet melancolic. Chiar te iubesc.

I ouisa o bătu uşor pe mână.

Şi eu te iubesc, draga mea verişoară. Se ridică de pe saun. A venit timpul să mergem jos.

-Annabel se ridică şi ea, apoi o urmă pe Louisa spre uşă. l.ady Challis spunea că vor fi şarade după cină, o informă I omsa, odată ce au ajuns pe hol.

Şarade, repetă Annabel. într-un fel i se părea atât de nepotrivit.

l.ady Challis le-a comunicat oaspeţilor să se reunească în •.ulragerie înainte de cină. Annabel aşteptă până în ultimul III mut, ca să coboare. Lordul Newbury nu era naiv; l-a tot evitat de câteva zile şi bănuia că şi el şi-a dat seama de asta. Mai mult i a sigur, când ea va intra în sufragerie, el o va aştepta la uşă.

La fel cum o aştepta şi Sebastian; observă ea.

- Miss Winslow, zise contele, venind primul spre ea. Trebuie să stăm de vorbă.

- Cina, zise Annabel şi făcu o reverenţă. Păi, cred că e timpul sa intrăm.

- Avem destul timp, zise scurt Newbury.

Cu coada ochiului Annabel îl observă pe Sebastian, care se îndrepta încet spre ea.

- Am discutat cu bunicul tău, zise Newbury. Totul este aranjat.

Era totul *aranjat*[7]. Annabelei îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă i-a trecut măcar prin minte să o întrebe şi pe *ea*. Preferă să nu vorbească. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să provoace o scenă în sufrageria soţilor Challis. Ca să nu mai spunem că probabil lordul Newbury ar fi considerat

asta ca pe o invitație să-i ceară mâna atunci și acolo.

Iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

- Milord, acum nu avem timp, insistă ea.

Expresia lui Newbury se înăspri. Iar Sebastian era foarte aproape.

- După cină vreau să fac anunţul, îi comunică lordul Newbury.

Annabel tresări.

- Nu puteţi să faceţi asta!

- Zău? zise el, aparent amuzat.

- Nici măcar nu mi-aţi cerut mâna, protestă ea. îi venea să-şi muşte limba, de frustrare. Cam aşa a reuşit să-i obstruc- ţioneze avansul.

Newbury râse gutural.

- Asta să fie problema, care va-să-zică? Mândria dumitale a fost şifonată. Foarte bine, după cină îţi voi oferi flori şi inimioare. Zâmbi lasciv, iar buza inferioară îi tremura dezgustător, din cauza efortului. Iar poate şi tu îmi vei oferi ceva în schimb.

îi puse mâna pe braţ, după care o lăsă să alunece pe posteriorul ei.

- Lord Newbury!

O ciupi de fund. Annabel sări ca arsă, însă contele râdea pe înfundate şi se îndrepta spre salonul unde se servea cina. Iar ea îl privea din urmă şi, pe măsură ce el se îndepărta, Annabel resimţea cel mai straniu sentiment.

Libertatea.

Pentru că în sfârşit, după ce a evitat şi a tot amânat şi a sperat că se va întâmpla ceva care să o ajute să nu spună da – sau nu – bărbatului a cărui cerere în căsătorie ar fi rezolvat toate problemele familiei ei, îşi dădu seama că pur şi simplu nu poate să facă asta.

Poate săptămâna trecută, poate înainte ca Sebastian să...

Nu, se gândi ea, oricât de arătos şi fermecător era, oricât de mult îl adora şi spera că şi el o adoră, nu el era singurul motiv pentru care nu putea să se mărite cu lordul Newbury. Totuşi, el îi oferea o alternativă splendidă.

- Ce naiba s-a întâmplat adineauri? întrebă Sebastian, care ajunsese lângă ea în câteva secunde.

- Nimic, zise Annabel, zâmbind.

- Annabel...

- Nu, sincer. Nu a fost nimic. în cele din urmă, nu fusese nimic.

- Ce vrei să spui?

Toată lumea se îndrepta spre masă.

- O să-ţi spun mai târziu, zise ea.

Se distra mult prea bine cu propriile gânduri acum, ca să le împărtăşească. Cine ar ii zis că o ciupitură de fund ar ti ajutat-o să-şi limpezească gândurile? Nu a fost nici ciupitura, de fapt, ci privirea lui.

De parcă ar fi fost stăpânul ei.

în clipa aceea înţelese că există cel puţin zece motive pentru care niciodată nu s-ar ii putut lega prin căsătorie de acel bărbat.

Zece, dar probabil mai degrabă o sută.

Capitolul douăzeci şi doi

Unu, se gândea veselă Annabel, în timp ce se aşeza la masă, lordul Newbury era mult prea bătrân. Ca să nu mai vorbim că **Doi:** era atât de disperat să obţină un moştenitor, încât probabil o va răni, când va face prima încercare şi era sigur că nicio femeie cu şoldul fracturat nu putea să care in pântece un copil timp de nouă luni. Şi, desigur era…

- De ce zâmbeşti? şopti Sebastian. Stătea in spatele ei, probabil fiind şi el în drum spre locul lui la masă, aflat pe diagonală de al ei, cu două locuri mai aproape de capătul mesei. Oare cum s-ar fi gândit cineva că locul ei era în drum spre locul lui, aşa că era obligat să treacă prin spatele ei, lucru care o aducea la **Ţrei:** părea că a atrasa atenţia celui mai fermecător şi demn de iubit bărbat din Anglia, aşadar cine era ea, ca să respingă o asemenea comoară?

- Sunt fericită că mă aflu în celălalt capăt al mesei, cu restul pionilor, şopti ea ca răspuns. Lady Challis era obsedată de convenienţe şi era clar că nu va admite devieri de la ordinea rangului, când făcea aranjamentele pentru locuri. Ceea ce însemna că existau aproape patruzeci de musafiri aşezaţi între Annabel şi persoana din capul mesei, lordul Newbury, aflat parcă la câteva mile depărtare de ea.

Şi mai încântător, ea a fost aşezată lângă Edward, verişorul lui Sebastian, a cărei companie i-a fost foarte agreabilă în timpul mesei de prânz. Şi cum era nepoliticos să rămână cufundată in

gândurile proprii, decise rapid să le dea alte nume fraţilor şi surorilor ei, de la Patru la Zece. Mai mult ca sigur, ei o iubeau atât de mult, încât nu doreau ca ea să intre într-o uniune atât de hidoasă, doar pentru binele lor.

Se întoarse zâmbitoare cu faţa spre dl Valentine. El păru complet copleşit.

- Ce seară minunată, nu-i aşa? întrebă ea, fiindcă aşa *era*.

- Mda, este. După ce a clipit mirat de câteva ori, s-a uitat spre Sebastian, aparent cerându-i aprobarea. Sau, poate doar ca să vadă dacă se uita la ei.

- Mă bucur că aţi venit şi dumneavoastră, spuse ea şi se uită la bolul cu supă. îi era foame. Fericirea îi provoca mereu foame. Nu m-am gândit că veţi fi prezenţi. Bunica ei obţinuse lista invitaţilor de la lady Challis, iar Annabel era sigură că nu citise numele Valentine printre aceştia.

- A fost o invitaţie neaşteptată.

- Sunt sigură că lady Challis s-a bucurat mult că aţi putut veni. Annabel zâmbi din nou; nu se putea abţine. Aşadar, domnule Valentine, trebuie să vorbim despre chestiuni mult mai importante. Precis aţi auzit poveşti teribil de stânjenitoare despre vărul dumneavoastră, domnul Grey. Se aplecă uşor peste masă şi îl provocă, extrem de curioasă: Vreau să le ascult pe *toate*.

Sebastian nu se decisese încă, dacă era intrigat sau înfuriat.

Nu, nu era adevărat. Cântări puţin furia, apoi îşi aminti că el nu se înfurie niciodată şi decise să opteze pentru intrigă.

Aproape că a intervenit, când Newbury a încolţit-o pe Annabel în sufragerie, de fapt simţise dorinţa sinceră să-l

ciupească pe unchiul său de pleoape, după ce el a ciupit-o de posterior pe Annabel. Tocmai când făcuse pasul spre el, Annabel a suferit cea mai remarcabilă transformare. Preț de

câteva secunde părea că nici nu mai era acolo, a fost ca şi când mintea ei se ridicase şi plutea spre un loc îndepărtat, plin de fericire.

Păruse complet deasupra tuturor. Uşoară că fulgul.

Sebastian nu-şi putea imagina ce i-a putu spune unchiul lui, ca să o facă atât de fericită, însă realiză că era inutil să o întrebe despre asta, în timp ce toată lumea se grăbea să ia cina. Aşadar decise că, dacă Annabel nu era furioasă pe ciupitura lui Newbury, nici el nu va fi.

La cină a văzut-o cât de incandescentă este, dată fiind distanţa de două scaune pe diagonală între ei, iar asta i-a provocat nelinişte. Părea că savurează intens conversaţia cu Edward, iar asta o facea să radieze de plăcere, însă Sebastian constată că, dacă se apleca puţin in direcţia lor, spre stânga, ar fi putut înţelege ce-şi vorbesc.

Putea să audă chiar mai mult, doar că tot la stânga lui se afla lady Millicent Farnsworth, care era aproape surdă. Se temea că, până la finalul serii, va asurzi şi el.

- Aceea este raţă? strigă aceasta, arătând spre o felie de carne de pasăre, care era, într-adevăr, raţă.

Sebastian înghiţi, în speranţa că, făcând astfel, vocea femeii s-ar fi putut evapora din urechea lui, apoi comentă despre carne (deşi încă nu gustase din raţă) că este delicioasă.

- Nu-mi place raţa, protestă ea, clătinând din cap. Apoi şopti: Fac urticarie de la ea.

Sebastian decise pe loc că era singurul lucru pe care ar fi dorit să-l ştie de la o femeie trecută de şaptezeci de ani.

în timp ce lady Millicent se chinuia să taie o bucăţică de carne de vită din farfurie, Sebastian îşi lungea gâtul mai mult decât se cuvenea, spre locul unde stăteau Annabel şi Edward, cliinuindu-se să audă despre ce vorbesc aceştia.

- Eu am fost anexat de foarte puţin timp,

spunea Edward.

Sebastian presupunea că se referă la lista de oaspeţi. Annabel îi zâmbi – lui Edward, nu lui Sebastian – cu acea expresie strălucitoare, tipică ei.

Sebastian făcea eforturi să se abţină şi să nu mârâie de furie. -CE?

Sebastian tresări. Era un reflex natural. Simţea că urechea stângă îi cedează.

- Nu e minunată carnea de vită? spuse el amabil bătrânei lady Millicent, făcând semn spre farfurie, pentru clarificare.

Femeia dădu din cap, spuse ceva despre Parlament şi luă de pe platou un cartof.

Sebastian îi urmărea pe Annabel şi pe Edward, cum conversează jovial. *Uită-te spre mine,* o conjura el. Ea nu-i acorda nicio atenţie. *Uită-te spre mine.* Nimic.

- La ce vă uitaţi?

- Vă admiram tenul, lady Millicent, spuse senin Sebastian. întotdeauna avea replicile la îndemână. Cred că vă feriţi de soare şi bine faceţi, adăugă el.

Ea dădu din cap şi răspunse:

- Am mare grijă de banii mei.

Sebastian rămase stupefiat. Oare ce şi-a închipuit bătrâna că a spus el?

- Să mâncaţi vită, îl invită ea şi mai luă o îmbucătură. Este cel mai bun preparat de pe masă.

Aşa a tăcut, dar îi mai trebuia puţină sare. Solniţa era exact în faţa Annabelei, aşa că profită de moment:

- Edward, eşti drăguţ să o rogi pe miss Winslow să-mi dea solniţa cu sare?

Uită-te spre mine.

Ea îi dădu solniţa lui Edward.

Uită-te spre mine.

Apoi... în sfârşit. Sebastian îi zâmbi cum numai el ştia, amestecând în surâsul acela, care topea femeile, multe promisiuni secrete şi mult şarm.

Ea roşi. Obrajii căpătaseră o nuanţă rubinie şi ea continua până-n vârful urechilor. Până şi pielea de pe piept se colorase, contrastând cu dantela corsajului de culoare deschisă. Sebastian oftă, satisfăcut de efortul lui.

- Miss Winslow, zise Edward. Nu vă simţiţi bine?

- Ba sunt foarte bine, spuse ea şi işi făcu vânt cu evantaiul. Nu vi se pare că este cald aici?

- Poate, puţin, minţi el. Purta cămaşă, cravată, vestă şi sacou; părea că se simte foarte bine din punct de vedere termic. Annabel avea o rochie cu un decolteu generos, care-i scotea în relief sânii generoşi. Acum sorbi puţin vin.

- Cred că supa mea a fost prea caldă, comentă ea, privind scurt spre Sebastian. El îi răspunse din privire, lingându-şi buzele discret, dar suficient ca ea să remarce gestul.

- Miss Winslow? întrebă din nou Edward, îngrijorat parcă.

- Sunt bine, sincer, zise ea.

Sebastian râse.

- Să încercaţi peştele.

- Cred că aşa voi face, zise Sebastian şi zâmbi bătrânei doamne. Luă puţin somon de pe platou şi constată că era excelent, apoi se uită spre Annabel, care avea aerul că ar aprecia un pahar cu apă. Edward, pe de altă parte, avea ochii sticloşi, ieşiţi din orbite, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când se gândea la sânii Annabelei.

Sebastian ii trase un şut pe sub masă.

Edward tresări şi întoarse capul spre el.

- S-a întâmplat ceva, domnule Valentine? întrebă Annabel.

- Vărul meu, explică el cu glas stins. Are picioarele foarte lungi.

- V-a tras un şut? întrebă ea şi se uită spre Sebastian. *I-ai tras un şut*? îl întrebă ea mişcând doar buzele.

El mânca tacticos.

- De ce ar face una ca asta? i se adresă ea lui Edward.

F.dvvard roşi, iar Sebastian preferă să o lase pe Annabel să
tragă singură concluzia în acest subiect. Ea se uită spre el cu ochi dojenitori, iar el socoti oportun să o întrebe:

- Miss Winslow, dar ce s-a întâmplat?

- Vorbeaţi cu mine? întrebă bătrâna.

- Miss Winslow se intreba ce peşte mâncăm, spuse Sebastian.

Lady Millicent se uită spre Annabel ca o la o specie rară, clătină din cap şi mormăi ceva greu de înţeles. Sebastian îşi văzu de propria farfurie, copleşit de neînţelegerile ivite.

- Este bun, zise lady Millicent şi-i dădu un cot.

El surâse, acum mai mulţumit de tonul ei scăzut.

- Unde este vita?

Din nou urechea lui cedă presiunii, iar când văzu că bătrâna caută din priviri pe platourile de pe masă, făcu semn unui valet, de teamă să nu o mai audă din nou că ţipă.

- Doamna mai doreşte vită, îl informă Sebastian. Valetul făcu o mutră tristă şi explică lipsa acestui fel de carne, fiindcă se terminase. Ai putea să aduci măcar ceva care seamănă cât de cât cu vita?

- Avem raţă cu sos asemănător.

- Doamne, nu. Sebastian se sperie că ar putea vedea imediat pe chipul femeii reacţia organismului la carnea menţionată şi nu dorea asta.

Cu un gest abil îi distrase atenţia bătrânei spre capătul

îndepărtat al mesei, iar când ea şi-a îndreptat privirea spre locul acela, el îi strecură pe farfurie bucata de vită de pe farfuria proprie. Când bătrâna nu localiză obiectul indicat de Sebastian

şi îl copleşi cu întrebări, el se salvă, arătându-i că s-a mai găsit o porţie special pentru ea, aşadar o invita să mănânce.

- Au mai găsit o porţie.

Ea scoase un oftat de plăcere şi se apucă să mănânce. Se uită spre Annabel, care urmărise toată scena. Râdea cu gura până la urechi.

Seb se gândea la toate doamnele cunoscute din Londra, care la această scenă ar fi reacţionat cu dezgust maxim sau oroare, sau, dacă aveau simţul umorului, şi-ar fi ascuns zâmbetul pe sub palmă.

Dar nu şi Annabel. Ea râdea sincer, amuzată de ceea ce a văzut. în ochii ei verzi-cenuşii strălucea o complicitate cu el, deloc răutăcioasă, însă sinceră.

Aşa îşi dădu seama, chiar acolo, la masa somptuoasă aşternută în sufrageria doamnei Challis, că nu ar mai putea să trăiască fără ea. Era atât de frumoasă, de feminină, încât i se tăia răsuflarea. Chipul ei candid, cu formă de inimă, gura ei mereu pregătită pentru un surâs; pielea ei, poate nu suficient de palidă pentru gustul modei, dar perfectă pentru ea. Avea aerul unei tinere sănătoase, sărutată de vânt.

Era genul de femeie la care orice bărbat dorea să se întoarcă acasă. Ba nu, era *femeia* la care *el* voia să se întoarcă acasă. A cerut-o de soţie... dar de ce? Nu-şi mai amintea. O plăcea, o dorea pătimaş şi Dumnezeu ştia că dintotdeauna el şi-a dorit să salveze femei care au nevoie să fie salvate. Dar niciodată până la ea nu a cerut în căsătorie pe niciuna.

Oare să ştie inima lui ceva ce mintea nu a înţeles?

O iubea.

O adora.

Voia să se întindă pe pat alături de ea, în fiecare noapte, să facă dragoste cu ea, de parcă nu ar mai exista ziua de

mâine.

Voia să se trezească în braţele ei a doua zi dimineaţa, odihnit şi împlinit, gata să o facă să zâmbească.

Ridică paharul spre buze şi zâmbi. Razele de lumină risipite de lumânările de pe masă se jucau pe vesela de porţelan, iar Sebastian Grey era fericit.

După ce toţi invitaţii au luat cina, doamnele s-au scuzat şi s-au retras, lăsându-i pe domni să-şi savureze vinul de Porto. Annabel o găsi pe Louisa (care, biata de ea, fusese aşezată lângă lordul Newbury), iar amândouă au pornit de braţ, spre salonul pentru ceai.

- Lady Challis spunea că trebuie să citim sau să brodăm, până ce domnii ni se vor alătura, zise Louisa.

- Ţi-ai adus ceva de brodat?

- Parcă a spus că ne oferă ea materialele, zise Louisa.

- Adevăratul scop al acestei petreceri devine clar, zise Annabel, parcă mâhnită. Până ne vom întoarce la Londra, lady Challis va avea un set nou de feţe de pernă brodate.

Louisa râse, apoi zise:

- Voi ruga pe cineva să-mi aducă şi mie cartea. Vrei să ţi-o aducă şi pe a ta?

Annabel dădu afirmativ din cap, iar Louisa merse să-i spună cameristei unde era cartea ei. Apoi au intrat în salonaş şi s-au aşezat aproape una de cealaltă. Curând a venit camerista cu două cărţi. Când le-a înmânat volumul cu titlul *Miss Sainsbury şi Colonelul Misterios*, amândouă au întins mâna să îl ia.

- Oh, ce nostim că amândouă citim aceeaşi carte! exclamă Louisa, după ce văzu cele două volume cu coperţi identice.

- Nu spuneai că ai citit-o? o întrebă surprinsă Annabel.

- Atât de mult mi-a plăcut *Miss Truesdale şi Gentlemanul Tăcut,* încât m-am gândit să le recitesc pe celelalte trei. Făcu semn spre volumul Annabelei. La ce parte ai ajuns?

- Păi... Annabel deschise cartea şi găsi pagina unde rămăsese. Cred că acolo unde miss Sainsbury s-a aruncat peste un gard viu. Sau, mai degrabă, direct in gardul viu.

- Ah, e partea cu capra, zise Louisa. Mi-a plăcut foarte mult. Eu sunt încă la început, îi zise ea.

S-au instalat şi au început să citească, dar înainte să dea prima pagină citită, lady Challis îşi făcu apariţia.

- Ce citiţi? le întrebă ea.

- *Miss Sainsbury şi Colonelul Misterios, răspunse politicoasă Louisa.*

- Şi dumneata, miss Winslow?

- Acelaşi volum, de fapt.

- Citiţi aceeaşi carte? Ce drăguţ! Lady Challis se apropie de o prietenă. Rebecca, vino să vezi ceva. Fetele citesc aceeaşi carte.

Annabel nu înţelegea ce este atât de special la lectura lor, dar aşteptă ca lady Westfield să se apropie.

- Verişoare, zise lady Challis. Citesc acelaşi roman.

- Eu l-am citit mai demult, declară Louisa.

- *Miss Sainsbury şi Colonelul Misterios, repetă Annabel.*

- Oh, da, scrisă de doamna Gorely. Mi-a plăcut şi mie. Mai ales când piratul s-a dovedit a fi....

- Nu mai spuneţi nimic! exclamă Louisa. Annabel nu a terminat-o încă!

- Oh, desigur.

Annabel frunzări printre pagini.

- Am crezut că este un pirat.

- Este unul din preferaţii mei, zise Louisa.

- Miss Winslow, dumitale îţi place? o intrebă

lady Westfield.

Annabel își drese glasul. Nu putea spune clar dacă îi plăcea
cartea, însă nici nu-i displăcea. De fapt, îi amintea de Sebastian și asta îi dădea sentimentul de liniște. Doamna Gorely era

autoarea preferată a lui, iar ea înţelegea motivul. Anumite pasaje semănau foarte mult cu opiniile lui.

- Miss Winslow? repetă lady Westfield. Vă place romanul?

- Cred că da. Povestea este interesantă, deşi pare puţin neplauzibilă.

- Puţin? zise Louisa şi râse. Este complet neplauzibilă. Dar tocmai de aceea este foarte frumoasă.

- Cred că da, zise Annabel. Mi-ar fi plăcut ca stilul să nu aibă atâtea înfloriturі. De multe ori mi se pare că mă înec printre adjective.

- Oh, am o idee formidabilă, spuse entuziasmată lady Challis. O să lăsăm şaradele pentru altă seară.

Annabel răsuflă uşurată. întotdeauna i-au displăcut şaradele.

- Mai bine să citim!

Annabel ridică privirea.

-Ce?

- Orice. Avem deja două volume. Sigur vom găsi şi alte titluri în bibliotecă. Presupun că trei sunt suficiente.

- Aveţi de gând să citiţi din Miss Sainsbury? întrebă Louisa.

- Oh, nu, zise lady Challis. Gazda nu-şi asumă niciodată acest rol.

Annabel putea să-şi imagineze că nu este adevărat, dar nu avea ce să facă.

- Miss Winslow, doriţi să fiţi unul din lectorii noştri? o întrebă lady Challis. Aveţi o atitudine atât de teatrală.

Existau multe lucruri de care Annabel era sigură; printre

ele şi că acesta nu fusese un compliment. Totuşi, acceptă să citească, pentru că, din nou, nu prea avea de ales.

- Ar trebui să-l rugaţi pe dl Grey să participe de asemenea, sugeră Louisa.

Annabel decise pe loc că îi va trage un şut mai târziu, fiindcă acum nu ajungea la ea, ca să facă asta.

- Este un mare admirator al doamnei Gorely, continuă Louisa.

- Chiar aşa? se miră lady Challis.

- Da, este, confirmă Louisa. De curând am discutat despre admiraţia noastră comună pentru autoare.

- Bine, atunci, hotăra lady Challis. Va citi dl Grey. Şi dumneata, lady Louisa.

- Oh, nu. Louisa roşi instantaneu. Nu pot. Eu... eu nu sunt deloc bună la astfel de activităţi.

- Păi tocmai de aceea v-ar face bine să exersaţi, nu credeţi?

Annabel aşteptase ocazia să se răzbune pe verişoara ei, însă
i se părea o mare cruzime să facă asta acum.

- Lady Challis, sunt sigură că vom găsi pe altcineva, care doreşte să participe. Sau, poate Louisa ar fi regizorul nostru!

- Dar aveţi nevoie de regizor?

- Sigur, doamnă. Nu este nevoie de un regizor în fiecare teatru? Şi ce poate fi cititul, dacă nu teatru?

- Prea bine, zise lady Challis. Vă descurcaţi între voi. Acum, vă rog să mă scuzaţi, vreau să merg să văd de ce întârzie domnii atât de mult.

- Ştiu, zise Annabel. Nu aştepta cu nerăbdare să citească din *Miss Sainsbury* în faţa tuturor invitaţilor, cu toate că avea ceva experienţă cu cititul. împreună cu fraţii ei interpretau adeseori piese de teatru şi citeau acasă.

- Ce parte să citim? întrebă Louisa, căutând prin carte.

- Nu ştiu. Nu am ajuns nici măcar la jumătate, zise Annabel scurt. Dar te rog, să nu mă pui să citesc fragmentul cu capra.

- Nu, zise Louisa râzând. Tu vei fi miss Sainsbury, desigur. Dl Gre va fi colonelul. Doamne, avem nevoie de un narator. Poate vărul domnului Grey?

- Cred că ar fi mai nostim, dacă dl Grey va citi personajul Miss Sainsbury, zise nonşalant Annabel.

- Annabel, eşti răutăcioasă, zise Louisa.

- Eu pot fi naratorul, spuse Annabel.

Nu. Dacă vrei să-l rogi pe dl Grey să fie miss Sainsbury, tu trebuie să fii colonelul. Dl Valentine va fi naratorul. Louisa cumpăni situaţia, apoi zise: Sau poate că ar fi bine să-l întrebăm pe dl Valentine dacă vrea să ia parte, înainte să-i acordăm un rol.

- Eu nu am avut de ales, îi aminti Annabel.

- Adevărat. Stai să caut un pasaj potrivit. Cam cât timp crezi că va dura cititul?

- Cât se poate de puţin, ca să scăpăm şi noi, zise cu tărie Annabel.

- Va fi dificil, dacă evităm fragmentul cu capra.

- Louisa, o avertiză Annabel.

- O să fie dificil să elimin toate scenele petrecute pe puntea vasului.

- Eu nici nu am ajuns încă la momentele acelea.

- La ce vă uitaţi, doamnelor? se auzi o voce.

Annabel se topi, când îl simţi pe Sebastian privind peste umerii lor.

- Vom citi câteva scene, spuse ea. Din *Miss Sainsbury **şi** Colonelul Misterios*.

- Da? spuse el şi se aşeză imediat lângă ele. Care scene?

- încerc să mă decid, îl informă Louisa. Oh, apropo, spuse ea, veţi fi miss Sainsbury.

- Nu zău.

- Annabel este colenelul, continuă ea, făcând semn cu capul înspre Annabel.

- Este puţin cam pe dos, nu credeţi?

- Aşa va fi mai amuzant, zise Louisa. A fost ideea Annabelei.

- De ce nu sunt surprins? o întrebă el. Se aşează aproape de ea. Nu se atingeau. Nu şi-ar permite să rişte asta în public. Dar

- distanţa dintre ei era foarte mică şi chiar ai fi zis că se ating. Cum aerul dintre cei doi începuse să se încingă, Annabel simţea deja furnicături pe piele şi fiori în stomac.

Intr-o secundă mintea ei retrăia clipele petrecute lângă lac, când mâinile lui i-au dezmierdat pielea şi buzele lui s-au delectat cu zonele ei cele mai sensibile. Inima începu să-i bată frenetic, iar acum Annabel regreta că nu are un evantai. Sau un pahar cu punch.

- Vărul dumitale va fi naratorul, anunţă Louisa, complet indiferentă la starea febrilă a Annabelei.

- Edward? zise deloc mirat Sebastian. Cred că-i va plăcea.

- Chiar aşa? se învioră Louisa. Doar îmi trebuie să găsesc scena potrivită.

- Sper că va fi ceva dramatic?

- Da, numai că Annabel a insistat să nu includem caprele.

Annabel îşi înăbuşi comentariul.

- Presupun că şi Lady Challis nu ar fi foarte încântată ca in sufrageria ci să aduceţi animale vii.

În cele din urmă Annabel reuşi să-şi ţină firea, deşi se simţea ciudat. Parcă tremura, nu-şi simţea picioarele, deşi ar fi plecat de acolo instantaneu, iar in tot corpul începea să-şi facă loc un sentiment straniu.

- Nici nu mă gândeam la o capră adevărată, zise Louisa.

Annabel încerca zadarnic să se concentreze pe un punct din faţa ei, dar cu greu reuşea. Cei doi vorbeau despre capre, iar ea simţea că va lua foc în câteva secunde. Se concentra să respire adânc, regulat, dar tonul lui calm şi gutural, în timp ce-i explica Louisei pe cine să mai antreneze în proiectul ei, îi provoca Annabelei fiori

puternici. Oare cum de nu observau că ea mai are puţin şi ia foc?

- Oh, iată scena aceasta. Ce părere aveţi? întrebă Louisa, când II dădu cartea lui Sebastian. Când el a preluat volumul din

mâna Louisei, s-a aplecat puţin spre Annabel şi pulpa lui s-a atins de piciorul ei, iar mâna lui a atins-o uşor pe braţ. Annabel a sârit ca arsâ şi s-a ridicat brusc, iar cartea i-a căzut din mânâ.

- Mă scuzaţi, zise ea gâtuit.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Louisa.

- Nimic... eu... hmm, îşi drese glasul. Mă întorc imediat, spuse. Vă rog să mă scuzaţi. Eu...

- Du-te atunci, îi spuse Louisa.

Iar ea a plecat. Mai bine zis, a încercat, fiindcă în graba ei, Annabel nici nu a remarcat că uşa s-a deschis şi cineva a intrat, astfel că a fost cât pe ce să se ciocnească de persoana care tocmai apăruse.

Contele de Nevvbury.

Euforia pe care o resimţea Annabel pieri imediat.

- Lord Newbury, mormăi ea şi făcu o reverenţă. Nu voia să aibă vreo dispută cu el; pur şi simplu nu dorea să se mărite cu el.

- Miss Winslow. Aruncă o privire în încăpere, apoi ochii lui se opriră pe chipul ei. Annabel remarcă la el că i s-au încleştat dinţii când l-a văzut pe Sebastian, dar, în afară de asta, singura expresie ce se citea pe chipul lui era cea de satisfacţie deplină.

Fapt care, desigur, o făcu pe Annabel să se simtă agitată.

- Intenţionez să fac anunţul acum, îi spuse el.

- Cum? exclamă ea, reuşind totuşi să camufleze revolta. Milord, zise ea, cu tot curajul pe care-l regăsi în suflet, cu siguranţă nu este momentul potrivit.

- Copilării, zise el fără drept de a fi contrazis. De vreme ce suntem cu toţii aici.

- Deocamdată nu am spus da, explică ea.

Bătrânul se uită la ea cu un amestec de furie şi

severitate. Nici nu considera că mai trebuie să adauge ceva, atât era de sigur pe sine. Nici măcar nu credea oportun să-i dea un răspuns.

- Lord Newbury, insistă ea şi puse mâna pe braţul lui. Vă interzic să faceţi orice anunţ.

Faţa lui deja roşiatică deveni aproape stacojie, iar la gât i se vedea jugulara pulsând puternic. Annabel îşi retrase mâna şi făcu un pas înapoi, precaută. Nu s-a gândit că ar fi lovit-o in public, totuşi, pe Sebastian l-a pocnit in ochi, de faţă cu membrii clubului. I se părea o măsură de precauţie potrivită să se distanţeze de el.

- Nu am spus da, repetă ea, văzându-l că nu răspunde. Se uita la ea şi arunca fulgere prin ochi, iar ea se temu chiar că va face o criză de apoplexie. Până atunci nu mai văzuse pe nimeni atât de înfuriat. Avea spume la colţurile gurii, iar ochii îi ieşiseră din orbite ca la broaşte. Era îngrozitor. *El* era îngrozitor.

- Nu vei apuca să spui da, nici nu, vorbi el cu atâta dispreţ în glas, încât nu se auzi decât o şoaptă. Ai fost cumpărată şi vândută, iar săptămâna viitoare o să-ţi depărtezi picioarele şi iţi vei face datoria in faţa mea. Şi vei face asta de mai multe ori, până ce vei fi capabilă să-mi faci un băiat sănătos. Ne-am înţeles?

- Nu, zise Annabel, cu grijă să fie auzită şi înţeleasă. Nu ne-am înţeles.

Capitolul douăzeci şi trei

- Hai să vedem, lady Louisa, ce scenă aţi ales? spunea zâmbind Sebastian, în timp ce ridica de pe covor cartea căzută, doborâtă de Annabel. Va fi amuzant să citească din propria lui muncă. Puţin cam absurd că trebuia să interpreteze rolul domnişoarei Sainsbury, dar avea destulă încredere în bărbăţia lui, aşa că se considera capabil să se achite de sarcină cu aplomb.

Mai ales că se şi pricepea, dacă-şi impunea asta. Nu conta că la o aventură asemănătoare s-a lăsat cu un umăr dislocat, după ce a căzut de pe o masă. Oricum, nu regreta nimic. A reuşit să le facă să plângă pe cameriste. Să plângă!

A fost un moment magnific.

Ridică volumul şi-l inmână Louisei, dar remarcă expresia ei îngrijorată şi-i urmări privirea. Annabel era la uşă. Acolo era şi unchiul lui.

- îl urăsc, zise Louisa cu vehemenţă, dar şoptit.
- Nici eu nu ţin la el în mod deosebit.

Louisa îl prinse de mână cu o forţă de care nu o credea capabilă, iar în ochii ei citi groază. Ce schimbare bruscă, de la un moment la altul, în ultimele cinci minute, se gândi el.

- Nu poţi să o laşi să se mărite cu el, spuse ea.
- Nici nu am această intenţie.

Aşteptă, să vadă dacă situaţia se va calma de la sine. De dragul Annabelei, nu voia să provoace o scenă. Era conştient că lady Challis dădea petrecerea cu triunghiul amoros Grey – Winslow – Newbury ca principală sursă de distracţie. Orice eveniment neînsemnat, care aducea chiar şi pe departe cu un

scandal s-ar fi aflat pe buzele tuturor bârfitorilor din Londra în doar câteva zile. Toţi ochii din acea încăpere erau deja aţintiţi spre Annabel şi spre lordul Newbury.

Şi pe Sebastian îl urmăreau foarte mulţi dintre cei prezenţi.

Adevărat, nici el nu voia să rămână impasibil. Când îl văzu pe unchiul său că începe să spumege şi să tremure, apoi îi spune ceva printre dinţi Annabelei, Sebastian nu mai putea rămâne mut.

- Aveţi o problemă? întrebă el după ce se apropie şi rămase alături de Annabel.

- Nu este ceva care să te intereseze pe tine, scuipă cuvintele unchiul lui.

- Părerea mea este cu totul alta, rosti calm Sebastian. O doamnă care are probleme mă interesează întotdeauna.

- Doamna este viitoarea mea soţie, replică sec Newbury, aşadar nu va fi niciodată în zona ta de interes.

- Să fie adevărat? o întrebă Sebastian pe Annabel. Nu că ar fi crezut că este. Mai degrabă voia să-i ofere posibilitatea să nege totul în public.

Ea clătină din cap.

Sebastian i se adresă iar unchiului:

- Am impresia că miss Winslow neagă faptul că ar fi viitoarea dumitale soţie,

- Miss Winslow este o idioată.

Sebastian strânse pumnul, dar se abţinu de la orice gest. Rămase calm şi comentă doar:

- Şi cu toate acestea, mai doreşti să o iei de soţie.

- Nu te amesteca, îl avertiză unchiul lui.

- Aş putea, dar dimineaţa m-aş simţi foarte vinovat că am acceptat ca o domnişoară fermecătoare să

aibă un sfârşit atât de oribil.

Newbury îl privi pe sub sprâncene.

- Nu-i aşa că e imposibil să te schimbi?

- Dacă te referi la faptul că am rămas un etern fermecător... zise Sebastian, păstrând o mină serioasă.

Unchiul lui înghiţea în sec şi mai avea puţin până exploda.

- Veşnic câştigător, ar spune unii, continuă Sebastian, ştiind bine că întinde coarda, însă nu putea rezista tentaţiei. Toate aceste dispute între cei doi aveau un caracter repetitiv. Nimic nu s-a schimbat. Unchiul lui îl compătimea, jignindu-l în fel şi chip pentru că este o fiinţă demnă de milă, iar Sebastian stătea şi-l asculta plictisit, până ce a terminat. Cu braţele încrucişate la piept, mări distanţa dintre ei şi se pregăti pentru final.

- Toată viaţa ta, urla acum Newbury, nu ai avut nicio direcţie pe care să o urmezi, ai umblat cu femei dubioase şi ai mers prost cu şcoala....

- Stai puţin, asta nu e adevărat, îl contrazise Sebastian, dator să-şi apere reputaţia în faţa atâtor persoane care ascultau. Nu fusese premiantul clasei, dar nici cel din urmă nu a fost. Unchiul lui părea că nu-şi va încheia tirada curând. Cine crezi că ţi-a plătit studiile? Tatăl tău? zise el şi hohoti batjocoritor. El nu a avut niciodată bani destui. Eu i-am plătit tacturile toată viaţa.

- Atunci cred că ar trebui să-ţi mulţumesc, zise senin Sebastian. Nu am ştiut atâtea.

- Sigur că nu ai ştiut. Tu nu dai atenţie la nimic. Hoinăreşti, te culci cu soţiile altor bărbaţi, pleci din ţară, iar noi ceilalţi trebuie să plătim pentru toate şotiile tale.

Acum chiar că intrecuse măsura. Când Sebastian se înfuria, el devenea obraznic. Şi întorcea vorba. Totuşi, era nostim. Se întoarse cu faţa spre Annabel şi ridică o mână, parcă spunând – *cuni e posibil să fie aşa*?

- Şi eu care am crezut că mă înrolez în armată.

Pentru Rege şi pentru ţara mea, etcetera.

Deja în jurul lor se adunase o mică audienţă foarte curioasă. Lady Challis şi invitaţii ei au renunţat la toate pretenţiile de discreţie.

- Eu chiar sper că nu mă înşel, le spuse el celor atenţi la discursul lui. Am împuşcat o mulţime de oameni în Franţa.

Unii au început să zâmbească. Alţii îşi acopereau gura cu mâna. Sebastian remarcă totuşi că nimeni nu intervenea. Oare şi el ar fi procedat la fel, dacă ar fi fost spectator la o scenă ca aceasta?

Poate că nu. Tabloul ar fi fost mai distractiv. Contele, tunând şi fulgerând; nepotul, făcând haz de el. Asta aştepta lumea de la el, îşi spunea Sebastian. Umorul lui era sec, farmecul legendar şi nu îşi pierdea cumpătul.

Newbury se făcuse deja periculos de roşu la faţă. Ştia că, dacă Sebastian este apreciat pentru umorul său, mulţimea era de partea lui. La sfârşit toţi vor ţine partea celui cu rangul şi averea, dar deocamdată contele era bufonul. Iar Sebastian ştia că el detestă acest rol.

- Nu-ţi mai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala, îi zise răstit unchiul lui. îl ameninţa cu degetul, împungându-l violent în piept. Nici măcar nu te-a interesat miss Winslow, până ce nu ai auzit că eu intenţionez să mă însor cu ea.

- Nu e adevărat, zise Sebastian. Mai degrabă aş spune că ai decis să termini cu ea, înainte să afli că eu aş putea fi interesat.

- Ultimul lucru pe care-l doresc este una dintre uşuraticele tale, să ştii, ceea ce ea... smuci brusc capul spre Annabel, care privea îngrozită acest schimb de replici... ceea ce este în pericol să devină.

- Atenţie, îl avertiză Sebastian, deloc încântat. Insulţi o doamnă.

Lordul Newbury scoase ultima perlă, având ochii injectaţi de furie, înaintea dezastrului:

- Insult o târfă...

Şi cam atât i-a fost. Sebastian Grey, omul care se ferea de confruntări; bărbatul care a făcut războiul departe de acţiune,

eliminându-i pe duşmani unul câte unul; bărbatul care considera furia sentimentul cel mai obositor...

Pur şi simplu acum a luat-o razna.

Nu mai gândea, de-abia simţea şi habar nu avea ce gândeşte sau ce face cineva atlat în preajma lui. întreaga lui fiinţă s-a contractat, s-a ghemuit, iar strigătul hidos, primitiv care i-a ieşit din gât – nu mai putea controla nici mintea, nici corpul, aşa că se lansă intr-un atac frontal, practic năpuslindu-se spre unchiul lui, care ateriză pe spate.

S-au izbit de o masă, pe care lordul Newbury a fărâmat-o sub greutatea lui, iar tot pe podea au aterizai două suporturi pentru lumânări.

A urmat un ţipăt şi Sebastian a auzit cum cineva stinge llăcâ iile cu picioarele, dar lui Sebastian nu-i păsa nici dacă ar fi fost toată casa cuprinsă de flăcări; atât de concentrat era pe ţinta lui.

îşi cuprinse unchiul de gât şi strânse cu putere, cu ambele mâini.

- Cere-i scuze doamnei, răcni el, iar genunchiul lui se opri sub abdomenul contelui, acolo unde durea cel mai tare.

Newbury răcni, dar destul de slab, dat fiind strânsoarea lui Sebastian.

- Nu mi s-a părut că te-ai scuzat.

Unchiul lui îl privi şi-l scuipă.

- Cere-i scuze, repetă el, tară să clipească.

Oamenii din jurul lor strigau, unii l-au tras de braţe, încercând să-l elibereze pe conte, înainte să-l vadă omorât, însă Sebastian nu dădea doi bani pe nimeni. Furia îl domina total. Servise în forţele armate. împuşcase zeci de soldaţi francezi din cuibul lui de lunetist, dar în viaţa lui nu a dorit să vadă încă un om mort.

Doamne, dar acum chiar dorea asta!

- Cere-ţi scuze, altminteri, jur pe Dumnezeu, te

omor, zise el. Strânse şi mai tare, remarcând cum ochii bătrânului se vedeau tot mai bulbucaţi şi roşii, faţa devenise vineţie şi....

Şi apoi cineva l-a smucit de pe victimă, reţinându-l. L-a auzit pe Edward icnind de efort şi spunându-i la ureche:

- Stăpâneşte-te.

- Cere-i scuze domnişoarei Winslow, strigă Sebastian. Numai că acum Edward şi lordul Challis îl ţineau strâns. Alţi doi domni l-au ajutat pe lordul Newbury să se ridice; gâfâia extenuat, speriat, dar în privire tot avea multă ura, când a strigat spre Annabel:

- Târfo.

Sebastian a răcnit din nou şi s-a năpustit spre unchiul său, trăgându-i pe cei doi după el. Au făcut doi paşi înainte, dar Sebastian nu le-a putut opune rezistenţă.

- Cere-i scuze, domnişoarei, a repetat el.

-Nu.

- *Cere-i scuzei* răcni Sebastian.

- Nu e nevoie, zise Annabel. Sau nu a vorbit ea. Nici ea nu putea să înţeleagă furia oarbă care l-a cuprins pe Sebastian.

Mai încercă o dată să se năpustească asupra contelui. Dorea să se lupte. Dorea să-l rănească. Dorea să-l schilodească, dar era ţinut de Edward şi de lordul Challis.

- Dacă nu-ţi ceri scuze imediat, va trebui să te provoc la duel.

Câteva capete se răsuceau nedumerite, oamenii întrebându-se dacă au auzit bine sau li s-a părut doar. Tocmai lansase o provocare la duel? Nici Sebastian nu mai era sigur.

Lordul Newbury s-a ridicat şi a strigat:

- Luaţi-l de aici.

Sebastian se uita la el cum îşi aranjează hainele nonşalant, dar se gândea că nu se putea termina aici totul. Unchiul lui nu va pleca pur şi simplu. Nu era drept. Nu se

cuvenea, iar Annabel merita mai mult. Aşa că spuse clar acum:

- **Să-ţi alegi secunzii.**

- Nu! strigă Annabel.

- Ce naiba faci? întrebă Edward, trăgându-l într-o parte.

Lordul Newbury se întoarse cu faţa spre el şi-l privea năucit.

- Ai înnebunit? şopti Edward.

- A insultat-o pe Annabel, zise Sebastian, smucind braţul din strânsoarea vărului său. Vreau să-mi ofere satisfacţie.

- Este *unchiul* tău.

- Nu am ales eu asta.

- Dacă-l omori... Edward clătină din cap. Se uita când la lordul Newbury, când la Annabel, când la Sebastian, panicat. Eşti moştenitorul lui. Toată lumea îşi va închipui că l-ai ucis pentru titlu. Vei sfârşi în închisoare.

Mai degrabă spânzurat, se gândi Sebastian.

- A insultat-o pe Annabel, a spus el simplu.

- Nu-mi pasă, zise Annabel şi veni lângă Edward. Sincer, nu-mi pasă.

- Mie îmi pasă.

- Sebastian, *te rog*, îl rugă ea. Vei face situaţia şi mai grea.

- Gîndeşte-te, şopti Edward. Nu ai nimic de câştigat. Nimic.

Sebastian ştia că au dreptate, dar nu se putea calma, ca să
accepte asta. Unchiul lui îl insultase toată viaţa. L-a poreclit în fel şi chip, uneori a avut dreptate, dar alteori nu. Sebastian a trecut peste toate, findcă aşa era el. Dar, când Newbury a insultat-o pe Annabel... Asta nu mai putea fi tolerat.

- Eu ştiu că nu sunt o... cum mi-a zis el, spuse

Ananbel încet, şi-l luă de braţ. Şi mai ştiu că ştii şi tu. Penru mine doar asta contează.

Dar Sebastian dorea răzbunare. Nu se putea abţine. Era meschin, era o copilărie, dar voia ca unchiul lui să sufere. Voia să-l umilească. întâmplător, obiectivul lui era în concordanţă cu celălalt scop din viaţa lui, adică să o facă pe Annabel Winslow soţia lui.

- îmi retrag provocarea, zise într-un final.

Toţi cei prezenţi au răsuflat uşuraţi. Toată tensiunea care plutea în aer se disipă. Lordul Newbury, rămas în uşa care dădea spre hol, făcu ochii mici.

Sebastian nu mai pierdu timpul. O luă de mână pe Annabel şi se lăsă pe un genunchi în faţa ei.

- Oh, Dumnezeule! exclamă cineva. Altcineva rosti numele lui Newbury, probabil ca să-l împiedice să plece din nou.

- Annabel Winslow, zise Sebastian şi ridică ochii spre ea, de data aceasta pe chipul lui nu se vedea celebrul zâmbet fermecător, care înfiora inimile femeilor de la nouă la nouăzeci de ani. Nu era nici acel surâs, care parcă ascundea promisiuni intime. Se uita la Annabel exact aşa cum un bărbat se uită la o femeie pe care o iubeşte şi care, speră el, să-l iubească la fel de mult.

îi duse mâna spre buze şi i-o sărută.

- Vrei să-mi faci onoarea să devii soţia mea? o întrebă el.

- Da, spuse ea cu dificultate, fiindcă îi tremurau buzele. Apoi repetă, puţin mai tare: Da!

Atunic Sebastian se ridică şi o luă în braţe, în aplauzele şi uralele tuturor. Sebastian se bucura că reuşise să-l învingă pe unchiul său în mod public, dar nu-şi dorea un moment teatral, ca acela care se desfăşura acum. Ba chiar oamenii începuseră să-i îndemne: „Sărutaţi-vă! Sărutaţi-vă!”

Nu dorea să facă asta de faţă cu atâtea persoane. Pentru el momentul era sacru. Era momentul lor, doar al lor şi nu voia să-l împartă cu nimeni.

Astfel de momente vor mai veni. O lăsă pe Annabel din braţe şi se vedea pe chipul lui că radiază de fericire, când se uită la Edward şi Louisa, apoi la ceilalţi oaspeţi ai doamnei

Challis.

Mai târziu. Vor avea momentul lor mai târziu. Singuri.

Dacă va fi să scrie această poveste, decise Sebastian, așa o va face.

Capitolul douăzeci şi patru

Cineva era în camera ei.

Annabel îngheţă, îşi trase plătura până sub bărbie şi respira din ce în ce mai greu. Adormise foarte târziu; mintea îi hoinărea şi era prea surescitată, după ultimele evenimente, dar mai ales fiindcă în sfârşit decisese să lase îngrijorarea de-o parte şi să se mărite cu Sebastian. După câteva ceasuri reuşi să închidă ochii şi adormi.

Somnul nu era încă profund, sau de-abia ce aţipise, că a trezit-o ceva. Un zgomot. Ceva se mişca prin cameră. Cineva străin era acolo. Să fie un hoţ; dacă era aşa, va sta liniştită. Nu avea nimic de valoare; doar cerceii din urechi şi cartea *Miss Sainsbury şi Colonelul Misterios,* ediţia a treia. Dacă acolo era un hoţ, când îşi va da seama de sărăcia ei, va pleca.

Dacă nu era un hoţ – la naiba, atunci era în mare pericol. Avea nevoie de o armă şi la îndemână nu avea decât perna, plătura şi o carte.

Miss Sainsbury, din nou. Nu credea că o va salva.

Dacă nu era un hoţ, să se dea jos din pat? Să se ascundă? Putea ajunge până la uşă? Ce să facă? Dacă...? Dar, poate că...

închise ochii, ca să se calmeze. Trebuia să gândească. Să-şi ţină firea. Era foarte întuneric în cameră. Draperiile acopereau complet ferestrele. Era întuneric beznă. Nu putea să vadă nici măcar silueta intrusului. De-abia auzea paşii lui camuflaţi pe covor, iar câteodată podeaua scârţâind.

Se mişca încet. încet, dar...

Se apropia din ce în ce mai mult.

Annabel simţea cum îi bate inima in piept cu putere. Intrusul se tot apropia de pat. Precis nu era un hoţ, era cineva care vrea să-i facă rău. Doamne, nici nu mai conta – trebuia să plece de acolo. Reuşi să treacă pe partea cealaltă a patului, sperând că el nu o va auzi cum se mişcă. Auzindu-l că se apropie din dreapta, ea se dădu jos din pat pe partea stângă. Deja picioarele atingeau covorul, când...

Ţipă. Apoi nu mai ţipa. O mână ii acoperise gura, cealaltă mână o reţinea de gât, iar ea mai avea puţin şi se sufoca.

- Dacă ştii ce e bine pentru tine, vei tăcea.

Annabel deschise ochii, îngrozită. Era contele de Newbury. îi recunoscuse vocea, ba chiar şi mirosul, acel oribil amestec inecăcios de transpiraţie, coniac şi peşte.

- Dacă ţipi, zise el amuzat, cineva o să vină. Probabil bunica ta, sau verişoara ta. Una din ele este în camera de alături, nu-i aşa?

Annabel dădu din cap afirmativ, iar mişcarea ii lipi bărbia de braţul lui slinos şi lipicios de transpiraţie. Chiar şi prin cămaşa pe care o purta, transpiraţia pătrundea. Annabel simţea că-i vine să vomite.

- Imaginează-ţi, zise el şi chicoti. Intră în camera ta respectabila şi nevinovata lady Louisa. Va ţipa şi ea. Un bărbat între picioarele unei femei... asta chiar o va şoca.

Annabel nu scoase o vorbă. Nici nu ar fi putut, pentru că avea gura acoperită.

- Apoi va veni în fugă toată casa. Ce scandal va ieşi. Vei fi ruinată. Logodnicul tău idiot nu te va mai dori, nu-i aşa?

Nu era adevărat. Sebastian nu o va abandona. Annabel ştia că nu va fi abandonată.

- Vei fi o femeie decăzută, continuă Newbury, încântat de prezicerile murdare. Mâna lui începu să coboare de la gât, spre

- sâni, unde cuprinse unul şi începu să-l strângă. Sigur că întotdeauna ai arătat aşa.

Annabel se zbătea, disperată.

- îţi place să fac aşa, nu? râse el şi strânse mai tare.

- Nu, dădu ea să spună, însă el îi acoperi iar gura.

- Unii vor susţine că trebuie să te măriţi cu mine, continuă Newbury, frecându-i sânul cu palma aspră. Dar mă întreb dacă va considera cineva că trebuie să mă însor cu tine? Aş putea să spun că nu ai fost virgină şi că te-ai jucat de-a unchiul şi nepotul. Ce femeie priceputâ trebuie să Iii.

Annabel nu mai suporta, aşadar smuci brusc capul, chinuindu-se să se elibereze de sub palma lui.

- Să ţii minte, îi spuse, după ce luă mâna de pe ea, dar îşi apropiase buzele de urechea ei. Să nu faci prea mult zgomot.

- Ştii că nu este adevărat, şopti Annabel disperată.

- Care parte? Cea despre virginitatea ta? Spui că nu eşti virgină? Cu aceste cuvinte, el o împinse pe spate, dădu pătura la o parte şi se năpusti asupra ei. O ţintuia cu ambele mâini de umeri. Vai de mine, dar asta schimbă multe.

- Nu, spuse ea cu greu. Eu nu am jucat nimic... Dar ce rost avea? Cu el nu se putea discuta. Era clar că vrea să se răzbune. Pe ea, pe Sebastian, probabil pe toată lumea. Se făcuse de râs mai devreme, în faţa atâtor persoane de rangul lui.

Nu era genul de bărbat care să treacă uşor peste o asemenea ofensă.

- Eşti o fată proastă, îi zise el. Ai fi putut să fii contesă. Ce a fost în capul tău?

Ananbel rămase nemişcată, dorind să-şi conserve energia. Nu se putea elibera atâta timp cât el era cu toată greutatea deasupra ei. Trebuia să aştepte până ce se va mişca, apoi îl va dezechilibra cumva. Chiar şi aşa, avea nevoie de multă putere.

- Am fost atât de sigur că am găsit femeia potrivită.

Annabel îl privea şi nu-i venea să creadă. După tonul Iui, parcă îi părea rău.

- Nu voiam decât un moştenitor. Un singur copilaş, fiul meu, ca să nu mă moştenească nepotul meu idiot.

Annabel ar fi vrut să protesteze, să-i spună cât de minunat era Sebastian. Avea o imaginaţie debordantă şi ştia să poarte conversaţii sclipitoare. Nimeni nu-l depăşea in inteligenţă. Şi era amuzant. Doamne, cum o făcea să râdă ca nimeni altul.

Avea un ascuţit spirit de observaţie; era înţelegător. Vedea totul, remarca pe oricine. îi înţelegea pe oameni, cu visele şi speranţele lor.

- De ce îl urâţi atât de mult? întrebă ea.

- Fiindcă e un măgar, zise implacabil lordul Newbury.

Acesta mi-i un răspuns, ar fi dorit să-i spună Annabel.

- Oricum nu contează, continuă el. Se autoflatează, dacă-şi închipuie că am găsit o soţie doar ca să-i dejoc lui ambiţiile. Este atât de greşit ca un bărbat să dorească să-şi lase averea şi casa propriului fiu?

- Nu, zise Annabel. Se gândea că, dacă s-ar purta prietenos cu el, poate că nu-i va face niciun rău. Oricum, ce-şi dorea el nu era chiar atât de greşit. Greşeala era în privinţa modului in care-şi dorea asta. Cum a murit? îl întrebă ea, iar lordul Newbury încremeni. Fiul dumneavoastră, clarifică ea.

- De febră, zise el scurt. S-a tăiat la picior.

Annabel înţelese şi dădu din cap. Ştia câteva persoane care au murit aşa. O rană care nu se vindecă bine, duce de obicei la febră. Este mâna destinului dacă unii oameni se vindecă mai repede, iar alţii fac complicaţii din această

cauză.

- îmi pare rău, zise ea. își închipuia că el chiar o crede. Mâinile lui au slăbit strânsoarea. Iar ochii parcă i se mai îmblân**ziseră. Doar** puțin, fiindcă imediat îl auzi cum spune:

- Ba nu-ți pare.

Ironic, dar aşa era. Chiar simţea compasiune pentru el, dar orice fărâmă de sentiment dipăru, când mâinile lui s-au înfipt în gâtul ei.

- Uite asta mi-a tăcut el mie, zise lordul Newbury printre dinţi. în faţa tuturor.

Doamne, chiar avea de gând să o stranguleze? Annabel începu să respire precipitat şi simţea fiorii morţii. I-ar fi fost imposibil să-l împingă de pe ea, la cât de greu era. Doar panica mai putea să facă minuni.

- Mă voi căsători cu dumneata! reuşi ea să articuleze, când simţea cum degetele presează cu putere pe traheea ei.

-Ce?

Annabel tuşi forţat de câteva ori, încercând disperată să respire şi de-abia atunci el a slăbit strânsoarea.

- Mă căsătoresc cu dumneata! îl imploră ea. O să-l refuz şi mă mărit cu dumneata. Doar nu mă omorâ, te rog.

Lordul Newbury râse zgomotos, iar Annabel se uita spre uşă, panicată. O să trezească toată casa, deşi a ameninţat-o pe ea să nu facă asta.

- Ai crezut că te voi omorâ? întrebă el ironic şi îşi şterse o lacrimă de pe obraz. Oh, ce nostim.

Era nebun. Annabel doar la asta se gândea, doar că ştia că *nu era* nebun.

- Nu te voi omorâ, continuă el, extrem de amuzat. Aş fi primul suspect şi, cu toate că mă îndoiesc că aş fi pedepsit, ar fi foarte incomod.

Incomod. O crimă. Poate că era nebun.

- Ca să nu mai spun că asta le-ar oferi altor domnişoare o pauză. Să nu crezi că eşti singura pe care am pus ochii. Mezina familiei Stinson nu are bustul la fel de

generos, dar şoldurile par perfecte, ca sâ nască un băiat sănătos. Şi ea nu vorbeşte decât dacă este întrebată.

Fiindcă are doar *cincisprezece* ani, se gândea Annabel furioasă. Doamne, voia să se însoare cu o *copilă*.

- Cu ea nu ar fi la fel de plăcut să mă tăvălesc, aşa cum ar fi cu tine, dar pentru asta nu am nevoie de o soţie. Se aplecă deasupra ei şi ochii îi sticleau, de pofte trupeşti. Poate că o să te am şi pe tine.

- Nu, se tânguia Annabel, iar el zâmbi sadic, fiindcă se distra de minune în timp ce ştia că-i provoacă suferinţă. O ura, înţelese asta. La fel cum îl detesta pe Sebastian. Orbeşte, iraţional.

Periculos de mult.

Când se urnise mai sus, ca să ajungă cu faţa mai aproape de ea şi să o sărute, îşi ridicase trupul de pe ea, iar ea profită de ocazie şi, gândind instinctiv că acum era unica ei şansă, îi trase un genunchi în testicule, iar el urlă de durere. O mai făcu o dată, şi mai tare, apoi reuşi să-l împingă de pe ea. Ridică genunchiul şi-l împinse în piept, apoi se ridică rapid de pe pat.

El căzu cu o bufnitură şi drăcui. Annabel fugi spre uşă, dar el o prinse de gleznă.

- Dă-mi drumul, mormăi ea cu dificultate.

- Căţea ticăloasă, reuşi el să rostească.

Annabel se răsuci, dar nu renunţă, însă el o apucă bine de fluierul piciorului şi strânse cu putere.

- Dă-mi drumul! strigă ea şi continua să se lupte. Dacă ar scăpa din ghearele lui, ar fi liberă. Dar lordul Newbury strângea cu putere, ca un monstru. Annabel reuşi totuşi să se agaţe de o grindă, foarte aproape de şemineu. Se întinse cu efort şi apucă mânerul metalic al vătraiului. Apucă apoi cu ambele mâini arma miraculoasă şi o ridică deasupra capului, privindu-l în ochi. El încerca să se ridice, dar nu putea, aşa cum o strângea cu ambele mâini de

picior. Dă-mi drumul, mai spuse ea amenințător. Dă-mi drumul, altfel, jur că o să te....

El slăbi strânsoarea.

Annabel sări doi paşi înapoi şi se lipi cu spatele de perete, dar lordul Newbury nu făcu nicio mişcare. Absolut niciuna.

- Vai de mine, răsuflă ea. Vai, Doamne!

Nu ştia ce să facă, sau ce să mai spună.

- Of, Doamne, Dumnezeule.

Sebastian se strecura uşor prin casa cufundată în întuneric, îndreptându-se spre camera Annabelei, aflată la etajul al doilea. Era expert în arta misiunilor din nopţile fără lună, abilitate pe care a perfecţionat-o, chiar dacă acum nu-i mai era necesară.

Era o ştiinţă, dar şi o artă, care acum îl ajuta. Ştia dinainte unde era dormitorul fiecărui musafir, pentru că aşa îi plăcea lui; să fie pregătit. Ştia că bunica Annabelei doarme în aripa de nord, iar verişoara ei în cea sudică. Lady Millicent, care dormea la capătul holului, nu putea să-l audă, nici dacă trăgea cu tunul la uşa camerei.

Cum casa era bine întreţinută, Sebastian se apropie de uşa camerei Annabelei fără să se audă niciun sunet. Când puse mâna pe clanţă, i se păru cumva lipicioasă, dar nu reuşi să identifice originea senzaţiei. Deschise uşa, aşteptând să audă răsuflarea cuiva care doarme buştean, dar auzi respiraţia precipitată, printre suspine a....

- Annabel?

O văzu stând în picioare, în faţa şemineului, cu vătraiul ridicat deasupra capului, iar pe podea, la câţiva paşi de ea zăcea întins pe burtă lordul Newbury, inert.

- Annabel? mai zise o dată, dar o văzu în stare de şoc. Nu l-a văzut şi nici nu a făcut vreo mişcare, semn că e conştientă de prezenţa lui acolo.

- Nu l-am lovit, scâncea ea, cu ochii pironiţi

asupra cadavrului de pe podea. Nici mâcar nu l-am lovit.

- Ce s-a întâmplat? Sebastian se uita la vătrai, în ciuda declaraţiilor ei. Nu se vedea sânge pe el, care ar fi indicat că l-a lovit.

- Cred că e mort, spuse ea aproape şoptit. Mă ţinea de gleznă. Intenţionam să-l lovesc, dacă nu-mi dădea drumul, apoi mi-a dat drumul şi...

- Inima l-a lăsat, zise Sebastian, ca să nu o mai chinuiască in plus. Probabil i-a cedat inima. Puse la locul lui vătraiul, pe care i-l luase din mână uşor, apoi o luă de mână şi o mângâie pe obraz. Eşti bine? o întrebă foarte încet. Te-a rănit în vreun fel? Aştepta îngrozit răspunsul, însă trebuia să întrebe. Trebuia să ştie ce s-a întâmplat, dacă-i stătea în puteri să o ajute.

- El... a intrat şi... Ananbel nu mai putea vorbi, fiindcă lacrimile o înecau şi se prăbuşi, dar el o prinse în braţe şi o strânse la piept.

- Şşşt... o linişti el, mângâind-o pe cap, afectuos. Acum totul e bine. Sunt aici. Acum sunt aici.

Annabel tremura şi respira greu.

- Nu a ajuns să... nu a reuşit să mă... am reuşit să fug înainte să...

Slavă cerului, se gândea Sebastian. Dacă unchiul lui ar fi violat-o... Dumnezeule, l-ar fi adus la viaţă, doar ca să-l mai omoare o dată, cu mâna lui. Văzuse violuri în război, nu direct, dar văzuse ochii femeilor care au fost agresate sexual. Erau moarte în interior, iar acum Sebastian înţelese că erau moarte şi ele, ca bărbaţii care au murit luptând. Trupurile lor continuau să trăiască, dar sufletele erau moarte în interior.

- Ce vom face acum? îl întrebă ea.

- Nu ştiu, zise el. O să mă gândesc la ceva. *Dar*

Ia ce? se întrebă în gând. Ştia cum să procedeze în orice situaţie, când era vorba despre propria persoană, dar acum... cadavrul unchiului său în camera logodnicei lui...

Doamne, Dumnezeule. Situaţia aceasta îl depăşea până şi pe el.

Gândeşte. Trebuia să gândească. Dacă el ar fi scris această poveste...

- în primul rând, să închidem uşa, spuse, cu tonul bărbatului care pare că ştie ce face. O lăsă puţin pe propriile-i picioare, asigurându-se că nu se prăbuşeşte, închise uşa şi aprinse o lumânare.

Annabel rămase pe loc, îngheţată de spaimă, cu braţele strânse la piept.

- Vrei o pătură? întrebă el. Se vedea că îi este frig, iar el era un gentleman şi observa totul.

Seb îşi puse mâinile în şolduri şi privi trupul masiv al unchiului, cu faţa pe covor. Nu ştia cum s-ar fi încheiat povestea dintre ei, dar nu se gândise că aşa. La naiba. Acum ce putea să facă?

- Dacă eu aş scrie scenariul... mormăi el, scotocind în colţişorul creativ al minţii, rezervat de obicei personajelor lui. Dacă eu aş scrie...

- Ce ai spus?

Se întoarse cu faţa spre Annabel. Era prea adâncit în gândurile lui şi uitase că ea era acolo.

- Nimic, clătină el din cap.

- Acum mă simt mai bine, şopti ea.

-Ce?

Ea făcu semn cu mâna prin aer, parcă alungând orice teamă.

- Am şi eu capul pe umeri. Ce trebuie să facem, pot să fac şi eu.

- Eşti sigură? se miră el de rapida recuperare. Pot să...

- O să plâng când vom termina, zise ea cu seriozitate.

- Te iubesc, îi spuse el, deşi nu era momentul

cel mai potrivit pentru asemenea declaraţii. Postura ei in noapte, înveşmântată în cămaşa de noapte din bumbac alb şi asemănarea cu o zeiţă... Cum putea să nu o iubească? Ţi-am spus asta?

Ea dădu negativ din cap.

- Şi eu te iubesc, zise zâmbind.

- Bine. Acum nu era timp pentru înfloriturі. Ar fi al naibii de dificil pentru mine dacă nu m-ai iubi.

- Cred că trebuie să-l ducem în camera lui, se pronunţă ea, privindu-l pe Newbury.

Sebastian se gândea la greutatea bătrânului. Nu le va fi uşor.

- Ştii unde este camera lui? o întrebă el.

- Tu ştii, zise ea.

- Nu. Fir-ar să fie.

- Putem să-l aşezăm în salonaş, sugeră ea. Sau într-un loc unde există băutură. Dacă era beat, atunci probabil a căzut. S-a lovit la cap, adăugă ea, după ce îşi înghiţi nodul din gât.

Sebastian se uita lung la unchiul său, care arăta şi mai hidos mort, decât atunci când era viu. Mare, umflat... era clar că-i va ceda inima într-o zi, mai ales după atâta agitaţie.

- Capul, sau inima, nu mai contează, zise el. Mi se face rău doar privindu-l. Se mai uită la el, ridică din umeri şi trecu la acţiune. Eu îl apuc de sub braţe. Tu ia-l de picioare. Va trebui să-l întoarcem pe spate, mai întâi.

I,-au răsucit pe spate şi s-au pozoţionat pentru a-l ridica.

- Sfinte, Doamne, mormăi Sebastian.

- Nu cred că vom reuşi aşa, spuse Annabel.

- Trebuie să reuşim.

L-au ridicat, l-au târâr, cu efort, centimetru cu centimetru, dar le va fi imposibil să-l ducă tocmai în salonaş, fără să facă zgomot, sau să trezească pe cineva.

- Va trebui să-l chem pe Edward, zise în final Sebastian.

Annanbel făcu ochii mari, dar nu îndrăzni să vorbească,

de
spaimă.

- Am **încredere** in **el** cum am **în** mine.

- Poate Louisa, zise ea timid.
- Nu poate să ridice nicio pană.
- Cred că e mai puternică decât pare. Doar că Annabel realiză că mai mult spera, decât să fie sigură. Se mai uită o dată spre Newbury. Cred că avem nevoie de cât mai mult ajutor.

Sebastian ar fi vrut să refuze, dar știa că au nevoie de ajutor din multe părți. Și, după cum s-a dovedit, ajutorul chiar le-a venit sub forma cea mai surprinzătoare...

Capitolul douăzeci şi cinci

- Ce naiba se petrece aici?

Annabel îngheţă. Nu de groază. Era ceva mult mai rău decât groaza.

- Annabel? o strigă bunica ei in timp ce intra pe uşa care despărţea cele două dormitoare. Se auzea de parcă ar mărşălui o turmă de elefanţi, comentă ea. Cum crezi că poate să doarmă cineva când... Oh. Tăcu şi rămase pe loc, de cum il văzu pe Sebastian. Apoi privirea îi cobora pe covor, unde zăcea contele. Fir-ar să fie!

Cu aceste cuvinte, scoase un sunet, pe care Annabel nu a putut să-l interpreteze. Nu era un oftat, ci mai degrabă un mârâit. Semn că era enervată la culme.

- Care din voi doi l-a omorât? întrebă ea.

- Niciunul, zise imediat Annabel. Pur şi simplu... a murit.

- în camera ta?

- Nu eu l-am invitat, replică ea prompt.

- Nu ai fi făcut tu asta. într-un fel bunica ei nu părea că regretă. Annabel rămase cu privirea pironită asupra ei, complet şocată. Sau poate, uimită.

- Dumneata ce cauţi aici? îl întrebă pe Sebastian lady Vickers, cu un ton glacial.

- Exact ceea ce vă imaginaţi, doamnă, zise el. Din nefericire, nu am reuşit să ajung la timp. Se uită spre unchiul lui. Aşa l-am găsit, când am ajuns aici.

- Mai bine aşa, mormăi lady Vickers. Dacă ar fi intrat şi te-ar fi găsit călare pe dumneaei... Doamne, nici nu pot să-mi imaginez ce ar fi ieşit.

Annabel se gândea că ar fi fost cazul să roşească, dar era sigură că în aceste momente nu o mai stânjenea nimic.

- Bine, atunci va trebui să scăpăm de el, zise bunica ei, pe acelaşi ton cu care ar fi decis soarta unei canapele uzate, întoarse uşor capul spre Annabel: Trebuie să spun că pentru *tine* totul s-a rezolvat perfect.

- Ce vrei să spui? o întrebă îngrozită, Annabel.

- Acum el este contele, explică lady Vickers, ridicând arătătorul spre Sebastian. Şi să fiu a naibii, dar mi se pare mult mai agreabil decât Robert.

Robert, se gândea Annabel, privind spre lordul Newbury. Nici măcar nu ştia care este numele lui de botez. I se părea oarecum straniu. Acest bărbat a vrut să o ia de soţie, a atacat-o, apoi a murit la picioarele ei. Iar ea nici măcar nu-i ştia numele de botez. Se uitau toţi la el.

- Doamne, ce gras este, zise lady Vickers.

Annabel duse mâna la gură, ca să nu o apuce râsul. Fiindcă nu era amuzant. Dar ea chiar ar fi râs.

- Nu cred că-l putem duce jos, în salonaş, iară să trezim jumătate din casă, zise Sebastian. Presupun că nu ştiţi unde este camera lui, i se adresă el doamnei Vickers.

- Cel puţin la fel de departe ca salonaşul. Şi exact lângă camera soţilor Challis. Nu ai cum să-l duci acolo, tară să-i trezeşti.

- Voiam să-l trezesc pe vărul meu, îi spuse Seb. Cu încă o persoană, am putea să-l cărâm.

- Nu aţi putea să-l căraţi nici dacă aţi fi cinci

persoane, replică lady Vickers. Cel puţin, tară să faceţi zgomot.

- Poate, dacă am...interveni Annabel.

Lady Vickers făcu un gest teatral cu mâna ridicată spre uşa dintre cele două camere şi spuse:

- Duceţi-l în patul meu.

- Ce? tresări Annabel.

- Va trebui să convingem pe toată lumea că a murit în timp ce îşi făcea mendrele cu mine.

- Dar... dar... Annabel se uita speriată la bunica ei, apoi se uita la lordul Newbury şi în final la Sebastian, care parcă rămăsese şi el fără grai.

Sebastian. Fără grai. Se pare că doar aşa ceva a avut efect.

- Of, pentru Dumnezeu, exclamă lady Vickers, exasperată de lipsa de acţiune. Doar am mai facut-o şi altădată.

- Ce... aţi.... voi? zise Annabel, gâtuită de emoţie.

- Acum mulţi ani s-a întâmplat, replică bunica ei. Dar a ştiut toată lumea despre noi.

- Şi tu voiai ca eu să mă *căsătoresc* cu el?

Lady Vickers îşi propti mâinile în şolduri şi o privi compătimitor pe nepoata ei.

- Crezi că acum este momentul să te plângi de ceva? Mai ales că nu a fost chiar atât de rău, dacă ştii la ce mă refer. Şi unchiul tău, Percival a ieşit cum trebuie.

- Of, Dumnezeule, gemu Annabel. Unchiul Percy.

- Se pare că Percy este mai degrabă unchiul meu, zise Sebastian, clătinând din cap.

- Verişor, aş zice eu mai degrabă, îl corectă lady Vickers. Acum, aveţi de gând să-l mutaţi, sau nu? Nu v-am auzit pe niciunul că mi-aţi mulţumit pentru că m-am aruncat in atacul la baionetă, ca să spunem aşa.

Era adevărat. Oricât de mult ar fi insistat bunica ei să se mărite cu lordul Newbury şi astfel a băgat-o în această încurcătură, acum era evident că-şi dădea silinţa să o scoată basma curată. Va urma un scandal oribil şi ziarele vor fi pline cu

caricaturi şi glume proaste, se gândea Annabel. Deşi bănuia că bunica ei va fi singura care se va bucura de puţină notorietate la vârsta ei.

- Vă mulţumim, zise Sebastian, impresionat. Să ştiţi că apreciem ce faceţi.

- Haide, gata, zise lady Vickers şi-i îndemnă să acţioneze. Nu se va duce singur în patul meu.

Sebastian îl luă de sub braţe pe unchiul lui, iar Annabel îl apucă de picioare, dar când se pregătea să le ridice, auzi un sunet straniu. Când ridică privirea, se îngrozi...

Newbury deschisese ochii.

Annabel ţipă şi-i lăsă picioarele pe covor.

- Sfinte Dumnezeule, exclamă bunica ei. Măcar aţi verificat, să vedeţi dacă este mort?

- Am presupus că este, protestă Annabel. îi bătea inima cumplit de tare şi respira precipitat. Se aşeză pe marginea patului, epuizată.

Lady Vickers se uită spre Sebastian, cu aceeaşi întrebare în privire.

- Eu am crezut ce mi-a spus ea, zise şi-l lăsă pe lordul Newbury pe covor. Se uitau toţi la el. Avea ochii închişi din nou.

- A mai murit o dată? întrebă Annabel.

- Dacă ai noroc, zise cu răutate lady Vickers.

Sebastian şi Annabel schimbau feţe-feţe, parcă întrebân- du-se într una acelaşi lucru: *Nu ai verificat tu?* Văzând că nu reuşeşte să răspundă doar tăcând semne cu mâna, Sebastian o întrebă direct:

- Ce spui?

- Nu ştiu.

- Văd că nu sunteţi buni de nimic amândoi, mormăi lady Vickers. Se apropie de bătrân şi urlă deasupra lui: Newbury! Trezeşte-te! se răsti ea.

Lordul Newbury scoase un geamăt, apoi sforăi şi bâigui ceva.

- Robert, zise lady Vickers. trezeşte-te. îi trase o palmă peste faţă. Destul de tare.

Annabel şi Sebastian erau bucuroşi că bunica ei a preluat controlul situaţiei. Lordul Newbury deschise ochii şi tuşi de câteva ori, trase aer în piept cu dificultate, apoi încercă să se ridice, sprijinindu-se pe coate. Se uită spre lady Vickers şi clipi speriat.

- Margaret?
- Idiotule! îi zise ea şi-l pălmui din nou.
- Ce naiba faci? zise el şi căzu iar pe spate.
- Robert, totuşi este nepoata mea, şuieră lady Vickers. Nepoata mea! Cum ai îndrăznit?

Annabel se gândea că totuşi bunica ei avea un mod ciudat de a o iubi, dar o iubea totuşi.

- Trebuia să se mărite cu mine, se bâlbâia lordul Newbury.
- Iar acum nu se mai mărită cu tine. Asta nu-ţi dădea oricum dreptul să te năpusteşti asupra ei.

Annabel simţea cum Sebastian o strânge de mână, ca să o liniştească, iar ea îi răspunse, strângându-l uşor.

- A încercat să mă omoare, se văicărea Newbury.
- Nu-i adevărat! protestă Annabel, cu intenţia să se repeadă la el, dar Sebastian o reţinu.
- Las-o pe bunica ta să se ocupe de problemă, îi şopti el.
- Eu doar m-am apărat, zise ea, revoltată.
- Cu un vătrai? întrebă Newbury.
- Altfel cum aş fi putut să-i fac faţă? zise Annabel, de data aceasta adresându-i-se bunicii ei.

- Zău, Robert, zise lady Vickers, râzând sarcastic.

Bătrânul reuşi să se ridice din nou şi să se sprijine cu spatele
de perete.

- Pentru Dumnezeu, spuse el umil. Vine cineva să mă ajute şi pe mine?

Nimeni nu a făcut nicio mişcare.

- Eu nu sunt deloc în putere, spuse lady Vickers.

- El ce caută aici? întrebă Newbury, privindu-l dispreţuitor pe nepotul său.

- Nu cred că eşti in postura să mai pui şi întrebări, zise arogant Sebastian.

- Gata, Newbury, de aici preiau eu, spuse definitiv lady Vickers. Te duci imediat în camera ta, iar la primele ore ale dimineţii pleci acasă.

- Nici gând să fac asta, protestă el.

- Ţi-e teamă că toată lumea va crede că ai plecat cu coada intre picioare? îl ironiză ea. Păi, ar fi bine să te gândeşti la alternativă. Dacă mai eşti aici, când mă voi trezi eu, voi spune tuturor că ai petrecut noaptea cu *mine*.

Lordul Newbury se făcu alb ca varul la faţă.

- De obicei se trezeşte târziu, veni Annabel cu completarea, începuse să-şi revină, iar după cât rău i-a tăcut lordul Newbury, acum profita şi ea de moment şi voia să-şi ia revanşa. Sebastian râdea pe sub mustaţă.

- Mai mult de atât, reluă lady Vickers, ai să încetezi imediat cu goana asta ridicolă după o mireasă. Nepoata mea se mărită cu nepotul tău, iar tu îl vei face pe el moştenitorul tău.

- Oh, nu... începu Newbury.

- Linişte, îl opri lady Vickers. Robert, ruşine, eşti mai bătrân decât mine. Nu se cuvine.

- Dar până acum o lăsai să se mărite cu mine, sublinie el.

- Asta pentru că am crezut că vei muri. Newbury făcu o faţă greu de redat în cuvinte. Ar fi cazul să renunţi cu graţie, adăugă ea. Pentru Dumnezeu, uită-te la tine! Dacă îţi iei o soţie, probabil că-i vei face râu, în timp ce vei încerca zadarnic

- să... Sau vei muri deasupra ei. Iar voi doi, se adresă ea acum Annabelei şi lui Sebastian, care se abţineau să nu râdă; să ştiţi că nu e nimic de râs în asta.

- Păi, cam este puţin, zise Sebastian timid.

Lady Vickers clătină din cap, de parcă ar fi vrut să nu mai vadă pe nimeni în jurul ei.

- Să pleci imediat, îi zise lordului Newbury.

El o ascultă şi până să iasă, scoase tot felul de sunete în semn de protest. Cu toţii au înţeles că mâine dimineaţă va pleca acasă, în sfârşit, a terminat cu ameninţările asupra celor doi tineri.

- Şi tu, îi zise ea lui Sebastian. Sper că o vei lua de soţie.

- Sigur că da, zise el solemn.

- Foarte bine. Nu ştiu dacă aş mai face faţă încă unui dezastru. Inima, ştiţi voi, spuse ea şi se bătu cu două degete pe piept.

După părerea Annabelei, bunica ei avea o inimă mai tare decât a ei.

- Merg să mă culc, îi anunţă lady Vickers şi nu vreau să fiu deranjată.

- Sigur că nu, şopti Sebastian, apoi realiză că avea nevoie de un comentariu, care să-l apropie de bătrână: Pot să vă aduc ceva?

- Linişte. Adu-mi linişte, zise lady Vickers şi-l privi cu subînţeles. Ai înţeles ce vreau să spun, nu-i aşa?

El dădu din cap surâzător.

- Merg în camera mea, le spuse din nou bătrâna. Voi doi puteţi să faceţi ce vreţi. Doar să nu mă treziţi. Cu aceste cuvinte, ieşi pe uşa dintre camere şi o încuie pe partea ei.

Annabel privi spre uşă, apoi se întoarse către Sebastian.

- Cred că bunica mea tocmai mi-a dat

permisiunea să mă ruinez cu bună ştiinţă.

- Cred că ar fi bine să ajut la această ruinare ín seara aceasta, /.INC d zâmbitor. Dacă nu te deranjează.

- Cred că a înnebbunit, zise Annabel, cu ochii tot spre uşă.

- *Au contraire,* spuse el şi se apropie de ea. A dovedit cu prisosinţă că este cea mai sănătoasă la minte dintre noi toţi. Veni tot mai aproape de Annabel şi o sărută pe ceată. Cred că suntem singuri.

- Eu nu mă simt deloc singură, zise ea şi tăcu semn cu capul spre uşa dintre camere.

El o cuprinse în braţe şi îşi lipi buzele de clavicula ei. Annabel avu senzaţia că încearcă să se apropie de ea în mod intim, dar realiză că el se amuză.

- Ce? întrebă ea.

- Mi-o imaginez că stă cu urechea lipită de uşă, spuse el.

- Şi asta ţi se pare amuzant?

- Este. Nu ştia nici el de ce, dar aşa simţea.

- A avut o relaţie cu unchiul tău, spuse Annabel.

Sebastian se încordă brusc.

- Dacă vrei să-mi stingi ardoarea cu această imagine, garantat vei reuşi.

- Am ştiut că unchii mei Thomas şi Arthur nu sunt copiii bunicului, dar Percy... Annabel clătina din cap, încă tulburată de evenimentele din seara aceasta. Dintr-odată tresări.

- Ce este? întrebă Sebastian.

- Mama mea. Habar nu am dacă...

- A fost o Vickers, zise Sebastian cu siguranţă în glas. Ai ochii bunicului tău.

- Chiar aşa?

- Nu culoarea, ci forma. O întoarse cu faţa spre el şi-i roti uşor capul, ca să o privească direct. Uite

aici, spuse el şi-i atinse uşor colţul exterior al ochiului. Este aceeaşi curbă. Se trase puţin înapoi şi o privi concentrat. Pomeţii sunt la fel ca ai lui, adăugă el.

- Semăn mult şi cu mama, completă ea.

- Eşti o Vickers, încheie el. O sărută pe colţul gurii. Crezi că a adormit? spuse el şi făcu semn cu capul spre uşa despărţitoare. Ea clătină din cap. O sărută şi pe celălalt colţ al gurii, apoi intrebă: Acum crezi că a adormit?

Ea începu să râdă, apoi ridică ochii spre tavan. Ar fi vrut să-l dojenească, dar când îi privi surâsul de băieţandru care-şi aşteaptă nerăbdător cadoul de Crăciun, renunţă. Ar fi vrut să-i spună să aibă răbdare, dar nu putea. Era îndrăgostită de el, urma să devină soţia lui, iar după câte lucruri s-au întâmplat în ultima vreme, şi-a dat seama că viaţa trebuie trăită şi oamenii trebuie apreciaţi; iar dacă avea o şansă la fericire, era momentul să o apuce acum, cu amândouă mâinile şi să nu-i mai dea drumul.

- Da, spuse ea în şoaptă şi îşi înlănţui braţele pe după gâtul lui. Cred că acum a adormit.

Capitolul douăzeci şi şase

Sebastian se gândea că, dacă el ar fi scris povestea, acum ar fi luat-o în braţe pe Annabel şi aici se va încheia capitolul. Ba nu, capitolul s-ar fi terminat în urmă cu trei pagini, tară nicio aluzie la intimitate, sau seducţie şi evident, tară niciun gest pasional, care să fi fost provocat de gestul Annabelei de a-l îmbrăţişa, mai ales că şi-a ridicat faţa spre el, aşteptând.

Totuşi, asemenea lucruri nu pot fi aşternute pe hârtie.

Doar că el nu scria nicio poveste, ci o trăia, iar acum o ridică în braţe şi o aşează pe pat.

- Te iubesc, şopti el. O privi; avea părul despletit, iar abundenţa podoabei brunete îl încânta. I-ar fi mângâiat fiecare buclă şi le-ar fi răsucit pe deget pe fiecare. Ar fi vrut să simtă cum părul ei îi mângîie pielea de pe umeri, apoi pe cea de pe piept. Voia să o simtă lipită de el şi voia să-i simtă trupul toată viaţa.

Se întinse şi el lângă ea, puţin mai sus, ca să-i savureze frumuseţea în întregime. Ea îl privea cu toată dragostea din lume reflectată în ochi, iar asta îl lăsă fără cuvinte; simţea doar respect şi responsabilitate în aceste clipe.

Acum aparţinea cuiva. Locul lui era alături de cineva. Acţiunile lui... nu mai erau doar ale lui. Tot ce spunea, ce făcea... toate însemnau ceva pentru altcineva acum. Dacă o rănea, dacă o dezamăgea...

- Pari atât de serios, şopti ea şi îl mângâie pe obraz. Mâna ei era rece, iar el răsuci uşor capul, ca să-i sărute palma. Mereu am mâinile reci, zise ea.

- O spui ca şi când ar fi un secret ascuns, întunecat.

- Şi picioarele îmi sunt mereu reci.

EI o sărută pe nas.

- Vreau să-mi petrec toată viaţa ţinând de cald mâinilor şi picioarelor tale.

Ea surâse deschis, aşa cum numai ea ştia, cu ochii şi cu toată inima.

- îţi jur că o să...

- O să mă iubeşti, chiar dacă o să-mi pierd părul? o întrebă
el.

- S-a făcut.

- O să joci cu mine darts, chiar dacă eu voi câştiga întotdeauna?

- Nu sunt sigură de asta...

- Zău? Nimic despre devotamentul etern?

- Sebastian Grey, eşti un bărbat atât de uşor de iubit.

- O să-mi dau silinţa, zise el şi zâmbi.

- Totuşi, am un secret.

- Da? Ador secretele, zise el şi îşi linse buzele.

- Sunt foarte bună la darts.

- Eu sunt mai bun, şopti el si îşi lipi buzele de urechea ei.

- Dar ai uitat că am câştigat un concurs *Unicul Winslow care a Câştigat la Darts.*

- Ah, dar săptămâna viitoare te vei numi Grey. Stai puţin, zise el, amintindu-şi de ce a venit în camera ei mai devreme. Vreau să mai fac o dată ceva. Când te-am cerut în căsătorie, nu am făcut-o cum se

cuvine.

Ea ar fi vrut să protesteze, însă el îşi lipi degetul de buzele ei.

- Nu spune nimic. Ştiu că simţi impulsul natural să mă contrazici, fiind copilul cel mai mare din familie, dar acum vei tăcea şi mă vei asculta.

Ea făcuse ochii mari, dar il urmărea fermecată.

- Va trebui să te mai cer o dată. Voi face asta doar o dată, cu o singură femeie, aşa că vreau să fie totul ca la carte.

Atunci realiză că nu ştie ce trebuie să spună. Parcă repetase în minte, dar acum, când o privea şi stătea în ţâţa ei, parcă toate cuvintele i-au dispărut din cap. Era un om de litere. Scria romane, conversa cu o uşurinţă naturală, dar acum, când conta cel mai mult, cuvintele îi dipâruseră din memorie. Tăcerea ei...

Nu existau cuvinte destul de potrivite pentru ceea ce voia el să-i spună. Orice i-ar fi spus ar fi fost acum doar o frântură din câte avea în inimă pentru ea. Annabel – Annabel a lui – era ca o spirală de culoare, aşa cum erau cuvintele pe care le-ar fi aşternut pe o pânză pentru ea, în culori pastelate.

Va încerca totuşi. Nu mai fusese îndrăgostit până acum şi nici nu intenţiona să se mai îndrăgostească vreodată. O avea in braţe acum, la lumina lumânărilor şi va face totul cum trebuie.

- Te cer în căsătorie pentru că te iubesc, spuse el. Nu ştiu cum s-a întâmplat atât de repede, dar ştiu că este adevărat. Când te privesc...

Trebuia să se oprească. Vocea îi tremura uşor şi trebuia să trecă peste momentul emoţionant care îl gâtuia.

- Când te privesc, pur şi simplu ştiu.

Realiză că de cele mai multe ori cuvintele simple contează cel mai mult. O iubea, ştia asta şi cam atâta era important.

- Te iubesc, îi spuse din nou. O sărută blând. Te iubesc şi aş fi onorat dacă mi-ai permite privilegiul de a-mi petrece restul vieţii făcându-te fericită. Ea dădu din

cap din cap afirmativ şi pe obraz i se prelinse o lacrimă.

- Numai dacă mă laşi şi pe mine să fac acelaşi lucru, şopti ea.

O mai sărută o dată, de data aceasta cu patimă.

- Va fi plăcerea mea.

Se încheiase momentul pentru cuvinte. îngenunchie şi îşi trase cămaşa din pantaloni, apoi o dezbrăcă dintr-o mişcare

fluidă. Ea facu ochii mari, când îi văzu pieptul dezgolit, iar el se înfioră de dorinţă, când o văzu că întinde mâna să-l atingă.

Când mâna ei se lipi de pieptul lui, detectă bătăile inimii, iar el gemu de plăcere, uluit că o simgură atingere delicată il excita la maxim. O dorea. Doamne, o dorea cum nu mai dorise pe nimeni până atunci, cum nu-şi imaginase vreodată.

- Te iubesc, îi şopti el. Trebuia să elibereze cuvintele şi le mai rosti o dată, apoi încă o dată. O spuse şi în timp ce o dezbrăca de cămaşa de noapte, dar şi când reuşi să-şi scoată şi el ultima piesă de lenjerie. O ţinea strâns lipită de el, iar acum nu-i mai despărţea nimic. îi spuse aceste cuvinte şi când se pregătea să-şi facă loc între coapsele ei, ca să o penetreze şi să se unească pe veci cu ea.

O simţea atât de fierbinte, umedă şi primitoare, dar se reţinu, reuşind să-şi stăpânească dorinţa impetuoasă.

- Annabel, şopti el gutural. îi acorda ultima şansă de a-i spune nu, paote fiindcă nu era pregătită, sau pentru că avea nevoie de binecuvântarea bisericii mai întâi. Asta l-ar fi ucis, dar s-ar fi oprit. Spera din inimă că şi ea îi înţelege frământările, dar nu mai putea rosti închin cuvânt, cu atât mai puţin o propoziţie completă.

O privi cum se scaldă în pasiune, ca şi el. Respira precipitat şi ea, iar mişcările pieptului, pe care le simţea şi el, îl aţâţau şi mai mult. Ar fi vrut să-i ridice ambele braţe deasupra capului şi să o ţină captiva lui acolo, o eternitate.

Dorea să o sărute tandru, peste tot.

Dorea să se avânte în intimitatea ei, ca să-i demonstreze în modul cel mai primitiv că era a lui, numai a lui.

Dorea să se aşeze în genunchi în faţa ei, să o implore să-l iubească veşnic.

Dorea totul cu ea.

Dorea orice împreună cu ea.

Dorea să o audă cum spune....

- Te iubesc, îi şopti Annabel cu glas tremurat, dar atât de sincer şi din străfundul sufletului, încât atâta i-a trebuit lui Sebastian, ca să dea frâu liber dorinţei.

O penetră lent, gemu când ea îl apucă de umeri şi-l strânse, trăgându-l spre ea.

- Eşti atât de... de... Sebastian nu reuşi să încheie declaraţia. Simţea doar, iar trupul lui prelua conducerea. Fusese făcut pentru aşa ceva. Pentru acest moment. Cu ea.

- Oh, Doamne, gemu el. Oh, Annabel...

Cu fiecare mişcare de avans a lui, ea gemea, se cambra sub greutatea lui, ridica şoldurile în ritm cu el şi-l cuprindea mai adânc în intimitatea ei. Sebastian avea grijă să nu se grăbească şi să-i dea timp ca să se adapteze, însă fiecare suspin al ei mai declanşa o scânteie în el, iar sângele i se înfierbânta.

Cu o mână îi cuprinse un sân şi-l sărută de câteva ori, apoi dezinierda pielea fină care acoperea forma perfectă.

- Vreau să te gust, îi şopti el şi îşi lăsă limba să traseze cercuri concentrice pe ambii sâni, iar când ea scoase un ţipăt de plăcere, el simţi clipa de triumf masculin. încet trase cu buzele sfârcurile feciorelnice, admirând-o în splendoarea feminităţii ei. Dorea să rămână cu ea pentru totdeauna, aşa, adâncit în ea, resimţind dragostea supremă.

îşi dorea ca experienţa să fie una plăcută pentru ea. Ba nu, voia să fie ceva spectaculos. Era prima dată pentru ea şi Sebastian ştia că de obicei prima dată nu este prea plăcut pentru o femeie. Simţea că-şi pierde controlul şi lasă frâu liber propriei plăceri, dar nu voia să facă asta

înainte ca ea să atingă orgasmul. Nu-şi amintea când a mai fost atât de emoţionat în timp ce făcea dragoste cu o femeie. Dar până atunci nu făcuse dragoste. De-abia acum realiza diferenţa. Era o mare diferenţă, iar diferenţa era acum în braţele lui.

- Annabel, îi şopti duios. Tu eşti...? Eşti...? înghiţi nodul din gât. Te doare?

- Doar o clipă, zise ea, rămânând cu ochii închişi. Acum este... Ciudat... Minunat.

- O să fie şi mai bine, o încuraja el. începu să se mişte cu mai multă siguranţă, acum că trecuse de primele momente de început. Se mişca aşa cum face un bărbat care se întoarce acasă.

îşi strecură o mână între picioarele ei şi începu să o maseze uşor, in timp ce-şi continua avansul. Găsise punctul sensibil, iar sub atingerile lui din ce în ce mai rapide, ea se arcui şi mai mult şi începu să respire precipitat. îi rosti numele şi îşi înfipse degetele în umerii lui, tensionată fiind. Provocarea veni la timp pentru el, fiindcă îşi intensifică ritmul şi mări presiunea, simţind-o că este pe punctul de a se elibera.

îl dorea. Implora să atingă climaxul. Iar el jură că îi va oferi această plăcere. Se grăbi să mai ofere atenţie sânilor dornici de mângâieri, iar când credea că nu se mai poate abţine mult timp, o simţi cum se încordează şi apoi se detensionează. Simţi cum îl strânge de umeri şi strânge pulpele împrejurul bărbăţiei lui, pulsând, vibrând şi cutremurându-se orgasmic. îi simţea muşchii puternici pulsând şi pe loc eliberă tensiunea sexuală acumulată, imediat după ce a văzut-o pe ea satisfăcută.

- Te iubesc, declară el şi o trase aproape de trupul lui, apoi au adormit împreună şi s-au cufundat într-un somn profund, liniştitor.

Capitolul douăzeci şi şapte

Soarele răsare devreme în această perioadă a anului, iar când Annabel dădu cu ochii de ceasul de pe noptieră, văzu că era de-abia ora cinci. Se strecură încet din pat, îmbrăcă un halat şi merse să tragă draperiile. Annabel ştia că bunica ei îi acordase lui Sebastian permisiunea să rămână în camera ei, dar până când se vor trezi ceilalţi din casă, el nu mai trebuia să fie acolo.

Camera ei era spre răsărit, aşa că acum se bucura de primele raze ale soarelui. Cerul căpătase nuanţe purpurii, iar la orizont se vedeau deja benzi subţiri aurii, strălucitoare. Şi galbene. Era *¡imuna piezişa a zorilor*, se gândi Annabel. încă nu terminase de citit romanul doamnei Gorely, dar primele rânduri i-au rămas în memorie. îi plăceau. Le înţelegea. Nu era genul de persoană care vizualizează, dar ceva din descriere rezona cu ea.

îl auzi pe Sebastian mişcându-se în pat şi se întoarse. Se trezise şi el.

- Este dimineaţă, spuse ea, zâmbind.
- Aproape, spuse el şi căscă.
- Aproape, repetă ea şi se întoarse cu faţa spre fereastră.

Sebastian căscă din nou, apoi coborâ din pat, veni în spatele
ei şi o cuprinse cu braţele, rezemându-şi bărbia pe creştetul capului ei.

- Ce răsărit frumos, şopti el.
- S-a schimbat foarte mult în câteva minute,

de când urmăresc. Aproape niciodată nu am văzut răsăritul în această perioadă a anului, zise ea. Este prea devreme.

- Credeam că-ţi place să te trezeşti devreme.

- Da, îmi place, dar nu chiar atât de devreme. Tu? îl întrebă ea. Mi se pare un lucru important de ştiut despre viitorul soţ.

- Nu, la mine e altfel: când văd soarele răsărind, este pentru că am stat treaz prea mult timp.

Ea voia să glumească pe seama lui, ştiindu-l că merge des la petreceri, dar renunţă, când văzu în ochii lui resemnare.

- Pentru că nu poţi să dormi, îi zise ea. El dădu din cap afirmativ. Astă noapte ai dormit, îi zise ea. Ai dormit destul de bine.

El o privi surprins, dar şi mirat.

- Aşa să fie?

Ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

- Poate că şi pentru tine este ceva nou.

El se uită lung la ea, dar nu spuse nimic.

- Te iubesc, o sărută la rândul lui. Hai să ieşim.

-Ce?

El merse să se îmbrace şi o îndemnă şi pe ea.

- Hai, îmbracă-te.

Annabel se uită admirativ la spatele lui, apoi se trezi la realitate şi întrebă:

- De ce vrei să ieşim?

- Nu trebuie să mă găsească nimeni aici, explică el, dar nu-mi vine să te las singură. Vom spune tuturor că ne-am întîlnit la o plimbare matinală.

- Nu ne va crede nimeni.

- Sigur că nu, însă nu vor avea nicio dovadă că minţim, începu să râdă. Entuziasmul lui era molipsitor, iar Annabel se grăbi să se îmbrace. Nici nu o aşteptă să-şi ia pardesiul, că o prinse de mână şi au luat-o la fugă pe

scări, în hohote de râs. Câteva cameriste i-au întâlnit, pe când aduceau căniile cu apă în camerele de oaspeți, iar ei le-au ocolit și și-au continuat drumul spre aer curat, spre libertate.

Annabel trase aer în piept. Era perfect, proaspăt, rece şi înviorător. Era o nouă zi, cu rouă adunată pe firele ierbii, pe ramurile pomilor şi pe aleile şerpuind de jur împrejurul conacului.

- Mergem la lac? întrebă Sebastian. O sărută pe ureche. Am câteva amintiri fabulose de pe malul lacului.

Annabel se îmbujoră.

- Hai să te învăţ cum să arunci pietre ca să sară pe luciul apei.

- Oh, nu cred că vei reuşi. Am încercat *ani* de zile. Fraţii mei au renunţat să mai încerce.

- Nu te-ai gândit că poate ei te-au sabotat în vreun fel? o întrebă el surâzând ştrengăreşte.

Annabel căzu pe gânduri.

- Dacă eu aş fi fratele tău şi cred că amândoi putem mulţumi cerului că nu sunt, poate mi s-ar părea amuzant să te instruiesc greşit.

- Nu cred că ar face ei aşa ceva.

- Cum nu i-am cunoscut, nu pot spune că nu ar face-o, dar, cum pe tine te-am cunoscut, pot spune că ar face-o. Zău aşa, domnişoara care întrece un curcan în alergare, care câştigă la darts...

- Aici am fost doar pe locul trei.

- Eşti enervant de capabilă.

- „Enervant"?

- Unui bărbat îi face plăcere mereu să creadă că el conduce, şopti el. Enervant de adorabilă, poftim, ca să nu te superi.

Au ajuns pe malul lacului, iar aici au început să caute pietricele rotunde, netede, pe întinderea nisipoasă.

- în primul rând trebuie să găseşti piatra cu

forma potrivită, îi spuse el.

- Dacă o găsesc şi până al sfârşitul zilei nu mă înveţi să o arunc bine, nu ştiu ce aş putea să-ţi fac, dar nu va fi ceva frumos.

- Trebuie să fie plată, nu prea grea...
- Ştiu şi asta.
- încep să înţeleg de ce nu au vrut fraţii tăi să te înveţe. Annabel se uită urât la el, iar Sebastian începu să râdă. Uite, asta e bună, zise el şi îi dădu piatra. Uite cum trebuie să ţii mâna, iar degetele trebuie să o strângă aşa... îi demonstră, ajutând-o să cuprindă piatra cât mai bine.
- Şi ce?
- Nimic, spuse el, dând din cap. Trebuie să fie la fel cum soarele atinge apa.

Annabel se uită pe luciul lacului şi văzu reflecţia soarelui pe întinderea calmă. El păru concentrat asupra unor gânduri trecute, legate, probabil de suprafaţa lacului. Parcă încerca să memoreze fiecare undă care se propaga pe întinderea albastră. Annabel îl admira pentru farmecul pe care-l afişa altădată, dar nu şi acum. Acum reflecta la ceva, era gânditor, parcă alt om.

Se întrebă dacă era cineva din familia lui care-l cunoştea foarte bine.

- Lumina piezişă a zorilor, spuse ea.
- Ce? spuse el şi se întoarse brusc.
- Păi, cred că deja nu mai e chiar răsăritul...
- De ce ai spus asta?
- Nu ştiu. Se uită din nou pe lac. Părea o întindere magică, încercuită de copaci şi dealuri domoale. îmi place imaginea, cred. Mă gândeam că este o descriere fumoasă. Din *miss Sainsbury,* ştii.
- Ştiu.
- Tot nu am reuşit să termin de citit cartea.
- îţi place? întrebă el serios.
- Cred că da, zise ea. îl văzu că se uită la ea

cu intensitate, dar şi cu nerăbdare.

- îţi place sau nii iţi place.

- Nu-i adevărat. Există lucruri care îmi plac puţin, iar altele la care ţin foarte mult. Cred că va trebui să termin cartea înainte să pot emite o părere.
- Unde ai ajuns?
- Dar de ce te interesează?
- Nu mă interesează, protestă el.

Totuşi, arăta exact ca fratele ei, Frederick, când ea l-a acuzat că o place pe Jenny Pitt, care locuia în satul lor. Frederick îşi pusese mâinile in şolduri şi declarase "Nu mă interesează", dar era clar că îl interesa.

- îmi plac volumele ei, atâta tot.
- Şi mie îmi place budinca de Yorkshire, dar nu mă simt ofensată, dacă altora nu le place, explică ea.

Aici Sebastian nu mai avea ce să comenteze, aşa că Annabel se întoarse la piatra din mână şi încerca să imite modul în care i-a arătat el că trebuie ţinută.

- Ce anume nu-ţi place? o întrebă el.

Ea se mira de întrebare. Credea că au încheiat acest subiect de conversaţie.

- E vorba de subiect?
- Nu, spuse ea. îmi place subiectul. Mi se pare puţin probabil, dar asta o face amuzantă.
- Atunci ce?
- Păi, nu ştiu. Se gândea ce răspuns să-i ofere.
- Stilul este câteodată greoi.
- Greoi, repetă el.
- Sunt foarte multe adjective. Dar trebuie să recunosc, se pricepe la descrieri. Chiar îmi place formularea *lumina piezişă a zorilor*.
- Ar fi dificil să faci o descriere fără adjective.
- Adevărat, recunoscu ea.

- Aş putea să încerc, dar...

Sebastian închise gura brusc. Foarte brusc.

- Ce ai spus adineauri? întrebă ea.

- Nimic.

Doar că în mod cert, nu spusese chiar nimic.

- Ai spus...Ananbel făcu ochii mari şi exclamă: *Tu* eşti!

Sebastian nu mai spuse nimic, ci rămase cu braţele încrucişate
la piept, făcând mutra aceea tipică de *nu-ştiu-despre-ce-vorbeşti*.

Mintea ei prelucra. Cum de nu şi-a dat seama? Au fost atâtea indicii. După ce unchiul lui i-a învineţit ochiul, iar el a spus că niciodată nu ştii când ar putea avea nevoie să descrie ceva. Cărţile cu autograf. Şi opera! Spusese ceva despre un erou care nu poate să leşine din prima pagină, nici de la prima scenă!

- Tu eşti Sarah Gorely! exclamă ea. Tu eşti. Aveţi aceleaşi iniţiale.

- Zău, Ananbel, eu...

- Să nu mă minţi. Voi fi soţia ta. Nu poţi să mă minţi. Ştiu că tu eşti. Mi s-a părut chiar că acţiunea cărţii are ceva de la tine, în timp ce o citeam. Asta mi-a plăcut cel mai mult la ea. Cum ai reuşit să ţii un secret atât de mult timp? Presupun că nimeni nu ştie. Sigur că Lady Olivia nu le-ar fi numit îngrozitoare, dacă ar fi ştiut că tu ai scris cărţile.

- Păi tocmai acesta este motivul ca ea să nu ştie. S-ar fi simţit groaznic.

- Eşti un bărbat cu suflet foarte mare. iar sir Harry?

- Nici el nu ştie, confirmă el.

- Dar ţi le traduce! Sebastian ridică din

umeri. Oh, şi el s-ar simţi teribil. Nu-l cunoştea bine pe sir Harry, dar totuşi... erau veri! Cum de nu au bănuit niciodată? întrebă ea.

- Nu cred că s-au gândit la asta.
- Oh, vai!
- Ştii, sunt unele persoane care cred că această activitate nu este demnă de un bărbat.

- Dar nu eu, zise ea imediat. Doamne, Sebastian era Sarah Gorely. Se căsătorea cu Sarah Gorely. Cred că este minunat, îi zise ea bucuroasă.

- Chiar crezi asta? o întrebă, căutând răspunsul şi în privirea ei. Cât de importantă era părerea ei pentru el. Era încrezător şi confortabil în propria-i piele. Era unul din primele lucruri pe care ea le-a observat la el, chiar înainte sâ-i cunoască numele.

- Da, cred, îi spuse sincer. O bucura să ştie că înseamnă mult pentru el. Va fi secretul nostru, îl asigură ea. Apoi râse. Când te-am cunoscut, înainte să-ţi ştiu numele, îmi aduc aminte că aveai un zâmbet care parcă ascundea un mare secret, iar eu voiam să fac parte din el.

- întotdeauna, zise el cu solemnitate.

- Poate îţi voi da şi eu o mână de ajutor, se oferi ea. *Miss Winslow şi Autorul Misterios*.

L-a luat pe nepregătite, apoi Sebastian făcu ochii mari şi zâmbi.

- Nu mai pot folosi Misterios. Deja am avut un colonel misterios.

- E grea treaba asta cu scrisul.

- *Miss Winslow şi Amantul Splendid? propuse el.*

- Sună prea picant, răspunse ea. Vei pierde publicul şi apoi ce vei face? Avem de hrănit copilaşi cu ochi verzui-cenuşii, ai uitat?

- *Atunci să fie Miss Winslow şi Moştenitorul Nesigur*.

- Oh, nu ştiu. E adevărat, probabil că nu vei moşteni nimic, deşi, slavă cerului, eu nu am nicio legătură cu asta, dar „nesigur" sună puţin cam... Ce spui de dna Grey? întrebă ea timid.

- Dna Grey, repetă el.
- îmi place cum sună.
- *Da. Dna Grey şi Soţul Destoinic.*
- *Dna Grey şi Soţul Iubitor. Nu, nu, Dna Grey şi Soţul Ei Iubitor, spuse Annabel, punând acentul pe „ei”.*

- Să fie o poveste în desfăşurare? întrebă el.
- Da, cred că da. Atâta timp cât nu te deranjează un final fericit în fiecare zi.
- Mi se pare că e mult de lucru... şopti el.
- Dar merită.
- Nu mi s-a părut o întrebare.
- Limbaj direct, domnule Grey. Limbaj direct.
- Nu crezi că ar trebui să fie doamna va-fi-în-curând Grey?
- Acum tu mă editezi pe mine?
- Sugerez.
- După cum se întâmplă, zise el, am avut dreptate. „Va-fi- in-curând" trebuie să fie pus înainte de „dna", altfel va părea că eşti dna Altcineva.

Ea se gândi puţin. El o privi cu atenţie.

- Foarte bine, acceptă ea, dar despre toate celelalte eu am dreptate.
- Toate?
- Eu te-am ales pe *tine.*
- *Dl Grey* ***şi*** *Mireasa Lui Iubită.* Sebastian o sărută de mai multe ori. Cred că-mi place.
- Eu îl ador.

Chiar aşa era.

Epilog

Patru ani mai târziu

- Cheia unui mariaj fericit, declara Sebastian Grey, aflat la biroul său, este să te însori cu o femeie splendidă.

Cum această frază a fost rostită fără vreun motiv aparent, după o oră de tăcere în doi, Annabel Grey ar fi presărat declarația cu câteva granule de sare. Sebastian începea conversațiile cu câteva complimente extravagante, atunci când dorea să-i câștige aprobarea, sau, cel puțin, acordul, în legătură cu chestiuni absolut diferite de lauda mai sus menționată.

Totuși, în cele spuse de el existau zece lucruri care nu puteau decât să-i încălzească inima.

Unu: Seb era cuceritor când spunea asta, avea o privire caldă și părul ciufulit și Doi: soția despre care se face referire era ea, fapt care conducea spre Trei: în dimineața respectivă ea trecuse pe ordinea de zi îndatoriri de soție iubitoare, care, dată fiind istoria lor, vor conduce la Patru: încă un copilaș cu ochi verzui-cenușii peste nouă luni, care se va adăuga la ceilalți trei, aflați în camera copiilor.

De o importanță minoră, dar fericită era Cinci: niciunul din cei trei copilași Grey nu semăna deloc cu lordul Newbury, care dispăruse acum patru ani, după căzătura zdravănă din dormitorul Annabelei, se apucase de un regim de slăbire și se căsătorise cu o văduvă aparent prolifică, dar care Șase: nu reușise nici acum să obțină vreun moștenitor, fie el băiat sau fată.

Ceea ce însemna că Șapte: Sebastian era încă moștenitorul presupus al titlului de conte, nu că ar fi

contat prea mult, fiindcă

Opt: el vindea foarte bine cărţile scrise, mai ales de când se publicase *Miss Spencer şi Scoţianul Sălbatic,* pe care Nouă: regele însuşi a declarat-o „delicioasă". în combinaţie cu faptul că Sarah Gorely devenise cea mai cunoscută autoare în Rusia, însemna că Zece: toţi fraţii şi surorile Annabelei erau aranjaţi pe viaţă, lucru care conducea spre Unsprezece: Annabel nu mai era nevoită să-şi facă griji pentru că preţul fericirii ei era plătit de fraţi.

Unsprezece.

Ananbel zâmbea. Unele lucruri sunt atât de minunate, încât se poate trece de zece.

- De ce zâmbeşti?

Ea ridică ochii şi-l privi pe Sebastian, încă aşezat la biroul lui, prefăcându-se că munceşte.

- Oh, din mai multe motive, zise ea.

- Foarte provocator. Şi eu mă gândeam la multe lucruri.

-Da?

- La zece, mai exact.

- Eu mă gândeam la unsprezece.

- Tu mă întreci întotdeauna.

- Singurul Grey care a depăşit un curcan în alergare, ii aminti ea. Ca să nu mai spunem nimic de aruncarea pietrelor pe apă.

Ajunsese la şase. Era un moment *excelent.* Mai ales că nimeni nu-l *văzuse* pe Sebastian reuşind şapte sărituri.

- Calitate, mai presus de cantitate, zise el în glumă. Aşa am spus mereu. Eu mă gândeam la zece lucruri care-mi plac la tine.

Annabel il ascultă cu sufletul la gură.

- Unu, anunţă el, zâmbetul tău. Care rivalizează doar cu Doi: râsul tău. Care este, la rândul său,

alimentat de Trei: autenticitatea şi generozitatea inimii tale.

Annabel simţea cum i se adună lacrimi la colţul ochilor. Ştia că le va simţi prelingându-i-se pe obraji, curând.

- **Patru,** continuă el, eşti un excelent păstrător de secrete şi **Cinci:** în sfârşit ai învăţat să nu oferi sugestii care ţin de cariera mea de romancier.

- Nu, protestă ea, înlăcrimată. *Miss Forsby şi Valetul* ar fi fost o carte *minunată.*

- Cred că m-ar fi ruinat complet.

- Dar...

- Trebuie să remarci totuşi că pe listă nu apare nimic despre cum nu mă întrerupi niciodată. Aşadar, urmează **Şase:** mi-ai dăruit trei copii minunaţi şi **Şapte:** eşti o mamă absolut desăvârşită. Eu, pe de altă parte, sunt un egoist notoriu, iată de ce **Opt:** este despre faptul că mă iubeşti la nebunie. în toate modurile posibile, adăugă el râzând.

- Sebastian!

- De fapt, voi trece la **Nouă:** cred că merită propriul său număr. Spunând aceste cuvinte, începu să surâdă cu şarmul lui cuceritor.

Ea roşi. Nici ei nu-i venea să creadă, dar şi după patru ani de căsnicie o mai făcea să roşească.

- **Zece,** zise relaxat şi se ridică. Veni la ea, îngenunchie şi-i luă mâinile, sărutându-i-le pe rând. Eşti pur şi simplu tu. Eşti femeia cea mai inteligentă, fascinantă, generoasă şi competitivă pe care am cunoscut-o vreodată. Şi poţi să întreci un curcan în alergare.

Ea îl privea pur şi simplu, cu obrajii scăldaţi de lacrimi, cu ochii înroşiţi de emoţie. Avea mare nevoie de o batistă. îl iubea. Doar asta conta.

- Cred că au fost mai mult de zece, şopti ea.

- Aşa să fie? întrebă el şi-i şterse o lacrimă proaspăt prelinsă pe obraz. Nici nu am mai stat să număr.

SFÎRŞIT